

**Evandeoske
aktivnosti**

Misionska poruka 2010

I tromesečje

1. Subota, 02. januar 2010.

Božje oskudevanje

*»Odgovori mu bolesni: da, Gospode; ali nemam čovjeka da me spusti u banju kad se zamuti voda; a dok ja dođem, drugi siđe prije mene.«
(Jovan 5,7)*

Bog je danas izuzetno u »oskudici«. Bog u »oskudici«? Kakva je ovo čudna izjava? Šta uopšte može nedostajati Bogu koji je svemoguć? Neki će ovu izjavu smatrati neverovatnim mišljenjem koje ne može da se dokaže i kojem se treba usprotiviti. Drugi će je možda smatrati ludošću, razmišljanjem koje se ne može uskladiti sa hrišćanskom verom. Kako neko sme da se usudi da pomisli da je Svemogući Bog, Tvorac svemira koji zapoveda celom stvorenom svetu u bilo kakvoj oskudici?

Ovo je zaista teška tema, ali Bogu nešto nedostaje. Ograničeni ljudski um stoji pred ogromnom preprekom, koju jako teško može da shvati i jedva je spreman da prihvati. Ipak, reč je ovde o činjenici, a ne o hipotezi. Gospod poseduje sve što je ljudsko oko u stanju da ugleda, sve što zbunjeno predpostavlja i ispipava, i sve što samo maglovito poznaje. On ne samo da je stvorio, načinio i blagoslovio životom, već održava i čuva sve. David se jako lepo seća ove istine: »Gospodnja je zemlja i što je god u njoj, vasiljena i sve što živi na njoj.« (Psalam 24,1).

Čuveni engleski propovednik Spurdžon komentariše ovaj stih sledećim rečima: »Iako čovek živi na ovoj zemlji koju često među sobom dele pohlepni vladari, ova zemlja nije čovekova. On je samo podstanar

u jednom nesigurnom stanu, koji mu u bilo kom trenutku mogu da otkau. Pravi vlasnik sedi ustoličen nad oblacima i smeje se vlasničkom listu crva koji gmižu u prahu. Zemlja je stanju je da čoveku pruži rod, bogatstvo i život, ali je vlasnik svega ovoga Svemogućí Bog.«

U stara vremena, proroci su sledećim rećima svedočili o Božjoj izjavi o svom vlasništvu: »Moje je srebro i moje je zlato, govori Gospod nad vojskama.« (Agej 2,8). »Jer je moje sve gorsko zvijerje, i stoka po planinama na hiljade. Znam sve ptice po gorama, i krasota poljska preda mnom je.« (Psalam 50,10-11). »Sve što je dobro na ovoj zemlji je dar koji dolaze iz Božje ruke i svedoči o Njegovoj ljubavi prema čoveku. Njegovi su siromašni, ali i sva područja verskog života. Zlato i srebro Božje su vlasništvo i, da je On hteo, mogli su da padaju sa neba kao kiša... On nas obasipa svojim dobrim delima. Dugujemo mu zahvalnost i hvalu za hranu, odeću i vazduh. Bez njegove posebne brige, vazduh bi bio pun sa otrovima koji bi bili nosioci zaraze. On je Bog koji je darodavac, dobroćinitelj i Bog zaštite. Isključivo Božje brigovodstvo i sila održava naš život.« (E.G. White, *Counsels on Stewardship*, str. 15-18).

Ovo je predivna slika o Božjem biću, o Njegovoj veličini, o neizbrojivom obilju njegovog bogatstva. Zaista, sve je Božje. Sve On čini i On upravlja nad svim. Kada On progovara, počinje stvaranje, kada drugaćije zapoveda, sve pada u prašinu. U čemu Bog ipak može da oskudeva? U ljudima! Ljudima, koji su privrženiji njegovoj Reći od svog života, ljudima koji propovedanje jevanđelja nose u srcu više od svega na ovom svetu. Budi ti takav čovek! Sa čime god da se baviš u svom životu, dozvoli da te Bog upotrebi za širenje Njegovog carstva na mestu gde se nalaziš!

2. Subota, 09. januar 2010.

Bog u potrebi

»I tražih među njima koji bi opravio ogradu i stao na prolomu preda me za tu zemlju, da je ne zatrem; ali ne nađoh nikoga.« (Jezekilj 22,30)

Kao bića koja su lomljiva, zavisimo jedni od drugih. Gladni smo, žedni smo - potrebni su nam hrana i piće. Izloženi smo bolestima i ne-

dostacima - potrebni su nam isceljenje i zaštita. Kada se prilike iskomplikuju oko nas, dospevamo u beznade - potrebno nam je ohrabrenje. Osećamo se usamljenim - čežnemo za razumevanjem i ljubavlju. Ukratko: potreban nam je Bog jer zavisimo od Njega. »Svaki dobri dar i svaki poklon savršeni odozgo je, dolazi od Oca svetlosti, u kojega nema promjenjivanja ni mijenjanja vidjela i mraka.« (Jak 1,17). On je u stanju da odgovori na našu potrebu: »Jer kroz njega živimo, i mićemo se i jesmo; kao što i neki od vaših pjevaća rekoše: jer smo i rod njegov.« (Dela 17,28). »Božja sila se manifestuje u otkucajima srca, u disanju pluća, u radu naših krvnih sudova. Dužnici smo Boga za svaki trenutak sadašnjosti i za sve prijatne prilike života. Vlast i sposobnosti, koje uzdižu čoveka iznad svih nižerazrednih bića, su darovi Stvoritelja.« (E.G. White, *Stewardship*, str. 17). Zaista imamo predivnog Boga u kojeg verujemo i o kome svedočimo.

I pored toga što je Bog svemoguć i poseduje svo bogatsvo ovog sveta, On ipak oskudeva u nećemu. U Božjoj reći čitamo: »I tražih među njima koji bi opravio ogradu i stao na prolomu preda me za tu zemlju, da je ne zatrem; ali ne nađoh nikoga.« (Jezek 22,30). Ovaj stih nam otkriva ovu jedinstvenu Božju potrebu. On se dao na posao da pronađe ljude koji su spremni da pomognu u spasavanju sveta. U ovom uzvišenom poslu, čoveku je namenio dostojanstvenu ulogu. Niko drugi ne može da zauzme njegovo mesto. Ovaj posao se ne može poveriti anđelima - Bogu su potrebni ljudi od krvi i mesa!

Uspah plana spasenja zavisi od toga da li će ova Božja potreba biti ispunjena. Budući da je sa ovim i Sotona odlično upoznat, zbog toga čini sve da bi zadržao ljude da zauzmu svoje mestu taćno tamo gde ih je Bog planirao. To je jedan od razloga zbog čega se Božje Delo nije moglo još završiti. Kakve su prilike u kojima se nalazi tvoja crkva? Da li Gospod postiže kroz nju svoj cilj? Gde si ti u Njegovom planu? Da li koristiš duhovne darove koje ti je dao?

Bog je sklopio zavet sa čovekom, ali ne želi da ga prisiljava mimo njegove slobodne volje. On računa na njega. Bogu su potrebni ljudi koji se dobrovoljno odazivaju Njegovom pozivu. Svi članovi crkve treba da razumeju ovaj deo Božjeg plana.

»Bog nije izabrao anđele da bi ga predstavljali među ljudima, nego je izabrao ljudska bića, koji imaju prirodu koja je slična onima koje treba spasiti.« (E.G. White, *Desire of Ages*, str. 242). Ova Božja potreba treba da postane i potreba Njegove crkve - radi spasenja sveta. U vezi sa

ovim Elen Vajt konstatuje: »Najveća potreba sveta je potreba za ljudima – ljudima koji se ne daju ni kupiti ni prodati, ljudima koji su u dubini svoje duše pošten i časn, ljudima koji se ne boje nazvati greh njegovim pravim imenom, ljudima čija je savest verna dužnosti kao magnetska igla polu, ljudima koji će stajati na strani pravednosti makar se nebo srušilo. Međutim, takav karakter nije plod slučaja; on se ne može pripisati ličnoj naklonosti ili darovima Providjenja. Plemenit karakter je plod samodiscipline, pokoravanja niže prirode višoj – predanja samoga sebe službi Bogu i bližnjima iz ljubavi.« (Vaspitanje, 49-50)

U ovom navodu možemo da vidimo karakterne crte onog tipa čoveka koji je potreban Bogu u najtežim prilikama. Ovakvi ljudi su prave veličine. Ovakve karakterne crte potrebne su svakom članu crkve. Ljudi i žene koji su na rukovodećim položajima pozvani su da pokažu u svom životu ove divne vrline. Njihov zadatak je da svojim uticajem oblikuju ljude koji su im povereni, kako bi se i u njihovom životu utelovilo poštenje i moralna čvrstina. Samo onda smo spremni da prenesemo ove vrline i ideale na druge ako i sami verujemo u njih i ostvarujemo ih u svom skakodnevnom životu.

3. Subota, 16. januar 2010.

Svrha javne evangelizacije

»Idite dakle i naučite sve narode krsteći ih va ime Oca i Sina i Svetoga Duha, učeci ih da drže što sam vam zapovijedao; i evo ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka. Amin.« (Matej 28,19-20)

Od svog početka, Crkva adventista sedmog dana bila je uključena u neki oblik javnog evangelizma. Ustvari, pokret je započeo kao javni evanđeoski pokret, zato ne treba da se iznenadimo što je u dvadeset i prvom veku, više od 150 godina kasnije, javni evangelizam i dalje vitalni deo službe adventističke crkve.

Tokom svog dugog trajanja u adventističkoj crkvi, javni evangelizam imao je razne vidove izražavanja i nivo podrške. Mnogi su predviđali

njegovu smrt, ali on nastavlja da ima značajanu podršku i uspeh u dvadeset i prvom veku. Jedan od velikih problema adventističkog javnog evangelizma bila je sklonost da evangelizam postane jedino što crkva radi. Prema tome, crkva će nastaviti svoj redovni program sa malo evanđeoskog naglaska tokom godine, i zatim očekivati da ljudi budu izloženi adventističkoj poruci, da dovoljno poveruju u nju da bi se krstili, pridružili Crkvi adventista sedmog dana i načinili sve ogromne neophodne životne promene - i to sve za nekoliko kratkih sedmica.

Očigledno je da ovaj model ne uspeva, i kada god crkve pokušavaju ovako da rade javni evangelizam, one su obično neuspešne. Javni evangelizam mora da se vidi kao ono što jeste - događaj žetve. Ne možete da žanjete ukoliko niste posejali. Javni evangelizam ne može da bude uspešan bez celogodišnjeg evanđeoskog programa koji funkcioniše u crkvi. Ako su ljudi unapred pripremljeni, onda javni evangelizam postaje odlično oruđe kojim oni mogu da se osvoje za Božje carstvo.

Evangelizam je proces, a javni evangelizam je njegov žetveni deo. Potrebno je mnogo pripreme da bi javni evangelizam bio uspešan. Proces evangelizma obuhvata setvu, negovanje i žetvu. Nažalost, s ciljem da se sačuvaju od negativnih vidova javnog evangelizma, neki su završili zanemarujući celu stvar. Ovi ljudi su spremni da mnogo seju i neguju, ali nikada mnogo ne žanju. Rezultat je da žetva ostaje neubrana, što može da bude mnogo opasnije za spasenje drugih nego kada javni evangelizam pokušava da požanje ono što nije posejano. I jedno i drugo je pogrešno.

U najširim izrazima, evangelizam može da se definiše kao proces osvajanja ljudi za Isusa Hrista, i njihovo osposobljavanje da budu promenjeni od strane Boga u odgovorne članove crkve koji su spremni da sretnu Isusa kada On dođe. Prema ovoj definiciji, evangelizam se posmatra kao celokupan proces osvajanja ljudi. On obuhvata setvu, negovanje i žetvu - ali naša definicija ide dalje i proširuje proces kako bi obuhvatila vođenje ljudi u iskustvo promene sa Bogom, koje ih priprema da sretnu Isusa. Delo evangelizma ne završava se krštenjem, već se nastavlja sve dok ljudi ne budu naučeni i spremni za Isusov dolazak. Ovo je naše adventističko razumevanje evangelizma. Nažalost, nije se uvek ovako praktikovalo, ali većina adventista bi se složila sa definicijom.

»Evangelizam, samo srce hrišćanstva, tema je od osnovne važnosti onima koji su pozvani da objavljuju Božje poslednje upozorenje svetu koji je osuđen na propast. Mi se nalazimo u završnim satima vremena,

i adventna poruka, propovedana kako bi se ljudi pripremili za povratak našeg Gospoda, mora da se podiže do moćnog uzvika koji će dopreti do najudaljenijih krajeva zemlje« (Ellen G. White, *Evangelism*, str. 5).

Ne može da postoji crkva bez evangelizma. Uklonite evangelizam iz crkve, i ona postaje društveni klub. Crkva Isusa Hrista je snažan misionski pokret, pokrenut u akciju od strane Gospoda Isusa Hrista, radi izražavanja svrhe osvajanja izgubljenih za Isusa. Crkva nema drugi razlog za postojanje osim osvajanja izgubljenih.

4. Subota, 23. januar 2010.

Sila za evangelizam

»I pristupivši Isus reče im govoreći: dade mi se svaka vlast na Nebu i na zemlji.« (Matej 28,18)

Evangelizam u svim svojim vidovima - a posebno u žetvenom delu - nije ljudski poduhvat, kao da bi teški znoj ljudskih bića mogao stvarno da utiče na nekoga da sledi čoveka po imenu Isus. Bez obzira na krhkost ljudskih organizama, Bog koristi ljude kao svoje instrumente da bi osvojio one koji su izgubljeni, ali nikada ne smemo da zaboravimo da se iza svega toga nalazi neverovatna sila Svetog Duha.

Crkvu je rodio Isus a za službu je osnažio Sveti Duh. Ljudsko delo nije stvorilo crkvu - ona je rođena kroz moćnu akciju Pentekostalnog događaja. Od svog početka, crkva je znala da ju je stvorio i osnažio Bog. Ona nikada ne može da ide napred u ljudskoj snazi već uvek u duhu treće Ličnosti Božanstva.

Dok Isus okuplja svoje učenike na poslednjem sastanku na gori davanja naloga, Matej nam opisuje neverovatni događaj kako Isus stvara svoju crkvu radi ispunjavanja Njegove misije.

»A jedanaest učenika otidoše u Galileju u goru kuda im je kazao Isus.

I kad Ga videše, pokloniše Mu se; a jedni posumnjaše.

I pristupivši Isus reče im govoreći: Dade mi se svaka vlast na nebu i na zemlji.

Idite dakle i naučite sve narode krsteći ih va ime Oca i Sina i Svetog Duha,

Učeci ih da sve drže što sam vam zapovedao; i evo ja sam s vama u sve dane do svršetka veka« (Matej 28,16-20).

Ovaj snažni odlomak opisuje samo Isusovo delo pozivanja u postojanje onoga što će postati hrišćanska crkva. Baš kao što je Bog sišao u grmljavini na Sinajskoj gori i uspostavio svoju starozavetnu crkvu na autoritetu moćnog Boga sa planine, tako je Isus započeo svoju embrionsku crkvu na gori naloga i uspostavio svoju novozavetnu crkvu na svemoćnom autoritetu vaskrslog Hrista.

Isus se pojavio pred svojom izabranom jedanaesticom u svom vaskrsnom stanju. Oni su reagovali tako što su se poklonili i obožavali Ga. Hrišćanstvo počinje sa obožavanjem živog Gospoda. On je vaskrsli Hristos. On je pobedio smrt i greh. Ovaj pobedonosni Hristos je temelj crkve koja je organizovana. Ipak, neki od učenika su posumnjali (17. stih). Isus nije uspostavio crkvu sa savršenim ljudima, već sa pojedincima koji se još uvek nisu sredili.

Slično tome, Bog je započeo svoju starozavetnu crkvu sa nesavršenim ljudima koji su se klanjali zlatnom teletu dok je Mojsije na gori primao Deset zapovesti. Čini se da je priroda biblijskog Boga da koristi nesavršene ljude. Nije potrebno da čekamo da postanemo savršeni pre nego što nas Bog upotrebi. Isus je stručnjak za korišćenje ljudi koji još treba da rastu.

Baš kao što je Bog sišao na Sinaj sa zastrašujućim prikazivanjem natprirodne sile, tako je Isus, svojim moćnim glasom, objavio da ima svu vlast na nebu i na zemlji (18. stih). Ovo je najmoćnija izjava koju je Isus ikada izrekao. Nema sumnje u to ko je On. Ne možete da dobijete više vlasti od one koju je Isus tvrdio da ima u ovom odlomku. To je bilo kao da objavljuje da je On glavni izvršni Zapovednik svemira. A kada On progovori, svi slušaju i poslušaju. Ovo je Isusov stav dok On poziva hrišćansku crkvu u postojanje, koristeći jedanaestoro sumnjičavih učenika.

Pored takvog pokazivanja autoriteta i moći, trebalo bi ozbiljno da ovde shvatimo Isusa. Ako ne uradimo ono što On traži, mi smo neposlušni Glavnom Zapovedniku svemira. Crkva nema drugu mogućnost. Crkva mora da sluša svog Zapovednika. Prema tome, ako neka crkva tvrdi da je hrišćanska, a ne sluša veliki nalog, namerno i

dragovoljno živi u grehu - što je neodrživ položaj za svakoga ko tvrdi da je učenik Isusa Hrista.

A šta je taj nalog? Stvaranje učenika. Stvaranje učenika očigledno je proces. Ljudi se moraju osvajati za Isusa, a zatim razvijati u plodonosne učenike čoveka iz Galileje. Prema tome, samim delom stvaranja crkve, Isus je definisao proces učenja. Isusov nalog nije samo da se donesu odluke za Njega, da se krste ljudi ili da oni postanu članovi crkve - koliko god da je važan svaki deo tog procesa; nalog zahteva proizvodnju učenika, što je Isus jasno naveo u drugim odlomcima - da budu ljudi spremni da Ga sretnu kada On dođe. (Radi daljeg istraživanja o tome šta znači biti učenik, pogledajte knjigu od istog pisca, *Radical Disciples for Revolutionary Churches*, ili *Recovering an Adventist Approach to Life and Mission in Local Church*.)

Ne samo što Isus jasno definiše misiju, već On takođe objašnjava da će biti sa svojom crkvom dok ona ispunjava tu misiju. Crkvama nije stvarno potrebno da otkrivaju svoju misiju. Nju im je već dao sam Osnivač. Možda je potrebno da je osavremenimo za naše vreme, ali Isus je jasno definisao cilj. Svaka crkva sa misijom koja se ne bavi osvajanjem izgubljenih ne može, po definiciji, da bude hrišćanska crkva, jer biti hrišćanin znači živeti u poslušnosti živom Hristu. Bila koja crkva sa drugačijom misijom je crkva koja je dijametralno suprotna Hristu. Ovde nema mogućnosti, već samo poslušnost.

Matej 28,20 prikazuje Isusa koji svojim učenicima daje ohrabrenje da će ovaj živi Hristos ići sa njima dok ispunjavaju Njegovu misiju. Ovo nije obećanje da će biti u svemu što crkva radi. Obećanje je dato u vezi sa nalogom. Ono nije bezuslovno, već obećanje o Njegovom prisustvu koje će pratiti crkvu dok se ona kreće napred u poslušnosti Njemu.

Kakva zadivljujuća misao. Mi ne idemo napred i osvajamo ljude za Isusa sami u svojoj sili. On nas prati. On ide sa nama. Mi ne idemo u ljudskoj snazi već u veličanstvenoj sili vaskrslog Gospoda. Zato možemo da idemo napred u potpunoj sigurnosti, bez ikakve sumnje, već u potpunoj veri da će nas Bog blagosloviti dok težimo da osvojimo duše za Isusa. On nas nije pozvao na neuspeh, već na uspeh u Njegovom prisustvu. Samo Božja sila može da izazove veličanstvene rezultate koje je Isus zamislio da će pratiti crkvu. Ne usuđujemo se da govorimo o neuspehu usred Božjeg prisustva.

5. Subota, 30. januar 2010.

Sila Svetog Duha

»Nego ćete primiti silu kad siđe Duh Sveti na vas; i bićete mi svjedoci i u Jerusalimu i po svoj Judeji i Samariji i tja do kraja zemlje.« (Dela 1,8)

Imajući ovu moćnu silu u pozadini, mi razumemo Isusov snažan naglasak na potrebi sile Duha da prati Njegovu upravo rođenu crkvu na početku presudnog dela osvajanja sveta za Isusa. Svaki pisac sinoptičkog jevanđelja prikazuje za nas Isusa koji priziva potrebu za Svetim Duhom kako bi se ispunila Njegova misija. Videli smo to u velikom nalogu u Mateju 28, dok Isus šalje svoje učenike u Njegovoj sili. Ali kako se ta sila manifestuje?

»I reče im: Idite po svemu svetu i propovedite jevanđelje svakom stvorenju. Koji uzveruje i pokrsti se, spašće se; a ko ne veruje osudiće se. A znaci onima koji veruju biće ovi: imenom mojim izgoniće đavole; govoriće novim jezicima; Uzimaće zmije u ruke, ako i smrtno šta popiju, neće im nauditi; na bolesnike metaće ruke, i ozdravljaće« (Marko 16,15-18).

U Markovom opisivanju velikog naloga, Isus izgovara u osnovi istu misionisku izjavu, ali Marko pokazuje kako se manifestuje Hristova vlast. Postojeće znaci i čudesa koji će pratiti učenike dok idu napred u ovoj misiji. Isterivanje demona, govorenje jezika, polaganje ruke na bolesne radi isceljenja, sve su znaci dati u kontekstu crkve koja ispunjava veliki nalog.

Obećanje o znacima i čudesima nije za korist vernika već radi onih koji ne veruju. To je kontekst ovog odlomka. Nažalost, adventisti su ovaj odlomak povezali sa Pentekostalcima i potpuno su zanemarili znake i čudesa. Pentekostalci, s druge strane, ne ispunjavaju odlomak, jer obično imaju znake i čudesa u crkvi radi vernika. Znaci i čudesa treba da prate crkvu koja ide napred propovedajući jevanđelje.

Adventisti treba da se suoče sa Isusovim obećanjem. Kada postanemo ozbiljni u ispunjavanju Njegove misije, On je obećao da će učiniti znake i čudesa među nama. Ne treba da se bojimo znakova i čudesa - treba da ih očekujemo dok težimo da osvojimo izgubljene. Pošto toliko mnogo ljudi u crkvi ne čini ništa u osvajanju izgubljenih,

nije nikakvo čudo što se među nama retko vide znaci i čudesa. Potrebno je da počnemo da se molimo za obnavljanje sile Svetog Duha koja će nam dati Božji autoritet za ispunjavanje Hristove misije - i videće se rezultati za znacima i čudesima. Čak je i Elen Vajt objavljivala da kada crkva doživi Pozni Dažd, silu Svetog Duha za konačno ispunjenje Hristove misije, »Hiljade glasova, širom zemlje, izgovaraće reči upozorenja. Čuda će se događati, bolesni će se isceljivati i znači i čudesa pratiće vernike« (Ellen G. White, *Colporteur Ministry*, pp. 151, 152).

I Matej i Marko prikazuju Isusa kako objavljuje apsolutnu neophodnost autoriteta i sile koji će pratiti ispunjavanje Hristove misije. Njegova misija je tako velika da ne može da se ispuni u ljudskoj snazi. Samo Božja sila može da ispuni Hristovo srce. Slično tome, Luka prikazuje potrebu za ovom silom, ali u njegovom jevanđelju Isus upućuje crkvu ka Izvoru te sile: Svetom Duhu. Zatim Isus govori učenicima da treba da čekaju da prime ovu silu.

»I da se propoveda pokajanje u ime Njegovo i oprostjenje greha po svim narodima počevši od Jerusalima.

A vi ste svedoci ovome.

I gle, ja ću poslati obećanje Oca svog na vas; a vi sedite u gradu jerusalimskom dok se ne obučete u silu s visine« (Luka 24,47-49).

Sila od Boga. Zvuči tako jednostavno. Ne treba da idemo bez nje, ali kako često zaboravljamo. Mi sprovodimo naše pametne planove u deo jedva i pomišljajući o potrebi da nas Bog osnaži. Ipak, ovo je Isusova zapovest - svedočite, propovedajte, govorite - ali činite to samo ako imate silu Svetog Duha. Mi adventisti smo odlični planeri i promoteri. Mi to dobro radimo i treba da nastavimo da to radimo, ali mnogo više od planova, potrebna nam je sila. Mnogo više od nas samih, potreban nam je Sveti Duh. On je jedini koji može da učini da naši planovi postanu uspešni.

Luka nastavlja svoju diskusiju o ovom poslednjem nalogu u knjizi Dela apostolska:

»I sabravši ih zapovedi im da ne idu iz Jerusalima, nego da čekaju obećanje Očevo, koje čujete, reče, od mene;

Jer je Jovan krstio vodom, a vi ćete se krstiti Duhom Svetim ne dugo posle ovih dana.

A oni onda koji zajedno behu, pitahu Ga govoreći: Gospode! Hoćeš li sad načiniti carstvo Izrailjevo?

A On im reče: Nije vaše znati vremena i leta koje Otac zadrža u svojoj vlasti;

Nego ćete primiti silu kad siđe Duh Sveti na vas; i bićete mi svedoci u Jerusalimu i po svoj Judeji i Samariji i tja do kraja zemlje« (Dela 1,4-8).

Nema nikakve sumnje. Najveća potreba Crkve adventista sedmog dana danas je osnaživanje od strane Svetog Duha radi postizanja Njegove misije. Svaki od sinoptičkih pisaca jevanđelja jasno je rekao da ne treba samo da propovedamo ili podučavamo - već treba da budemo osnaženi da bismo osvajali ljude kroz veličanstvenu snagu Svetog Duha.

Misija se nalazi u srcu onoga šta to znači biti Hristova crkva, ipak, to nije samo misija, to je dinamično osnaživanje crkve za iskupljenje izgubljenog čovečanstva. Hristos ne zahteva samo da crkva bude uključena u Njegovu misiju; On ne daje samo crkvi njenu misiju; On takođe osnažava crkvu da ispuni ono što On zahteva.

Niko ne može da kaže da je to nemoguće. Za ono što Bog zapoveda On se i postara. Ako nam je zapovedio da stvaramo učenike, onda ne možemo da se pitamo možemo li mi to ili ne. Naš posao nije da postavljamo pitanja već da poslušamo, a kada poslušamo On nam je obećao silu Svetog Duha koja će ostvariti Njegov cilj. Nemojte da zaboravite. Za ono što Bog zapoveda On se i postara.

Rana crkva je jednostavno poverovala u reči svog Gospodara. On je rekao »Idite« i oni su otišli. On je objavio da će primiti silu Duha, i primili su je. Rezultat je bila Pedesetnica. I crkva je napredovala. Sila Svetog Duha nije bila na raspolaganju samo za prvi vek, već ta ista sila i dalje prati crkvu u dvadeset i prvom veku ako je ona poslušna Isusovom mandatu.

Misija i probuđenje

»Ovi svi jednodušno bijahu jednako na molitvi i u moljenju sa ženama, i s Marijom materom Isusovom i braćom njegovom.« (Dela 1,14)

Isus se bavio jednom mišlju dok je završavao svoju službu i vraćao se svom Ocu - osnaživanje Njegove crkve za misiju. On nije želeo da crkva postane slična Judaizmu, ekskluzivnom klubu koji je zaboravio razlog za svoje postojanje. Prema tome, svaki pisac jevanđelja kojeg smo istraživali objavio je primat misije u uspostavljanju crkve.

Nije trebalo da prvi učenici čekaju da ljudi dođu njima - trebalo je da oni idu ljudima sa porukom koju im je Bog dao. Marševna zapovest za Božju crkvu bila je »Idite«. Ipak, u krhkoj ljudskosti, oni nisu mogli da idu. Bilo im je potrebno božansko osnaženje Svetog Duha. Zbog toga ih je Isus i savetovao da ne idu bez sile. On je znao da oni nikada neće moći da ispune nalog u svojoj ljudskoj snazi.

Odmah posle vaznesenja, učenici su poslušali Gospodara. Proveli su sledećih deset dana čekajući na osnaženje od strane Svetog Duha, jer su znali da nikada ne bi mogli da ispune ovaj ogromni zadatak u svojoj sili. Isus je rekao da čekaju silu, i oni su to učinili. Nije to bio dugačak period - samo deset dana - ali tokom tih deset dana dogodile su se značajne stvari koje su ih pripremile za osnaživanje crkve prilikom Pedesetnice.

Nisu oni samo sedeli i ništa ne radili dok su čekali. Dela 1,14 kažu da su provodili vreme u molitvi. Nije to bila sesija ogovaranja, već najbolji molitveni sastanak koji je ikada održan. Čule su se iskrene molitve iz srca i crkva je doživela obnovljenje molitve. Crkva na kolenima je crkva na pragu primanja sile.

Nisu se oni samo molili za silu, već su očekivali da je prime. Zašto? Isus je obećao i oni su jednostavno verovali u Božje obećanje. Rezultat je bila Pedesetnica, ali nikada ne smemo da zaboravimo da je deset dana molitve prethodilo Pedesetnici. Molitva ih je dovela u jedan akord kao i na jedno mesto.

»I kad se navršši pedeset dana behu zajedno svi apostoli jednodušno.

I ujedanput postade huka s neba kao duvanje silnog vetra, i napuni svu kuću gde seđahu;

I pokazaše im se razdeljeni jezici kao ognjeni; i sede po jedan na svakog od njih.

I napuniše se svi Duha Svetog, i stadoše govoriti drugim jezicima, kao što im Duh davaše te govorahu« (Dela 2,1-4).

Takav je rezultat kada se moli crkva koja veruje u Božja obećanja. Sveto pismo jednostavno kaže da su se napunili Svetog Duha. Kakav zapanjujući trenutak. Ovo nije bilo samo-osnaženje crkve, već božanska provizija kroz zadivljujuću silu Svetog Duha.

Kao rezultat, učenici su primili hrabrost da svedoče za Hrista. Više nisu bili strašljivi, već puni sile. Nisu se brinuli kakvo je popularno mišljenje, već šta je ugodno Bogu. Propovedali su poruku, kao što ih je nadahnua Sveti Duh. Rezultat je bio da oni koji su je čuli, nisu samo uživali u njoj, već su bili dirnuti Duhom Svetim i pokrenuti da pitaju, »Šta ćemo činiti, ljudi braćo?« (Dela 2,37).

Toliko često u našoj ljudskosti mi propovedamo i oslanjamo se na svoje govorničke veštine da bismo pokrenuli ljude. Ne znamo koliko je Petar bio rečit, ali Sveti Duh je nadoknadio svaku nesavršenost tela, i ljudi su bukvalno uzvikivali, »Šta treba da radimo?« Za to je potreban Sveti Duh. Koliko je prošlo od kada se to dogodilo na vašim evanđeoskim sastancima? Naša najveća potreba nisu bolje govorničke veštine, već više sile od strane Svetog Duha.

Duh čini dve stvari kada se izliva. Najpre, On daje hrabrost za svedočenje i, drugo, On nadahnjuje srca onih koji slušaju. Kada su Božji ljudi spremni, Sveti Duh će obaviti oba zadatka za njih. Prilikom Pedesetnice nastali su opipljivi rezultati. Dela 2,41 kažu da se obratilo 3,000 duša tog dana, kao rezultat ljudi koji su se molili i Boga koji sluša molitve.

Svako stvarno probuđenje u istoriji uvek je imalo za rezultat ljude koji su dolazili Hristu. Probuđenje se ne događa samo radi toga da bi se sveci osećali toplo i prijatno. Iskreno probuđenje uvek ima za rezultat veliko osvajanje duša koje crkva doživljava.

Delovanje Svetog Duha pri evangelizmu

»A kad vidješe slovodu Petrovu i Jovanovu, i znajući da su ljudi neknjiževni i prosti, divljahu se, a znadijahu ih da bijahu s Isusom.« (Dela 4,13)

Neko bi možda mogao da pomisli da je rana crkva primila dovoljno Svetog Duha da im potraje do kraja njihovo života. Ipak, knjiga Dela apostolska pokazuje da su ranoj crkvi bile potrebne redovne dopune Svetog Duha. Ono što su primili prilikom Pedesetnice nije bilo dovoljno da ih održi zauvek. Slično tome, i mi smo danas stalno u potrebi za svežim dopunama Svetog Duha.

Dela 3 otkrivaju silu Svetog Duha koja deluje kroz Petra i Jovana, koji u velikoj hrabrosti, prilaze predvorju hrama. Tu ih privlače uzvici prosjaka koji traži pomoć. U sili Svetog Duha, Petar objavljuje, »U ime Isusa Hrista Nazarećanina ustani i hodi!« (Dela 3,6). Pred zaprepašćenim mnoštvom, hromi čovek počinje da hoda i proslavlja Boga. Uvek prisutni, uvek moćni Sveti Duh i dalje vodi crkvu napred u autoritetu vaskrslog Gospoda.

Ipak, vlasti nisu celine delo učinjeno u ime vaskrslog Isusa. Oni su brzo uhapsili Petra i Jovana i oslobodili ih uz strogu zabranu da više ne propovedaju u Isusovo ime. Dela 4,17.18. Ali čak ni verske vođe nisu mogle da preknue da nešto izvan ljudske kontrole upravlja ovim događajima. »A kad videše slobodu Petrovu i Jovanovu, i znajući da su ljudi neknjiževni i prosti, divljahu se, i znahu ih da behu s Isusom« (Dela 4,13).

Kako su lako Petar i Jovan mogli da se obeshrabre. Oni su dali silno i hrabro svedočanstvo koje su čak i verski skeptici prepoznali kao rezultat njihovog druženja sa Isusom. Oni su poslušali Isusa da najpre svedoče u Jerusalimu, a ipak, prilikom njihovog prvog poduhvata, oni su uhapšeni i osuđeni da više ne smeju da propovedaju u Isusovo ime. Možete li da zamislite njihovo prvobitno razočarenje?

Mogli su da se vrate, obeshrabreni, ostalim učenicima i da ih obaveste da je njihov rad gotov. Više im nije dozvoljeno da propovedaju u Isusovo ime. Ipak, njihova reakcija nije bila takva. Ovi rani učenici su

znali samo jedan odgovor za teške situacije. Molitva! Tako su okupili druge vernike oko sebe i počeli da se mole da Bog učini nešto povodom ove teške situacije.

Tako je lako da tugujemo nad našom sudbinom kada naletimo u probleme u evangelizmu: pozivnice nisu odštampane na vreme, policija je ograničila našu zonu parkiranja, ili su nam vlasnici sale otkazali jedan dan pre početka evangelizacije. Ove stvari mogu da obeshrabre, ali rešenje nije da se uznemirimo, postanemo ljudi ili potišteni. Teška vremena su pod vlašću svemoćnog Svetog Guha. Baš kao što je pomogao ranoj crkvi da reši svoje probleme i razočarenja, isti Sveti Duh danas daluje kako bi osnažio Božje sluge da idu napred i propovedaju Božju poruku. Božja poruka može da savlada bilo koju prepreku koju sotona stavi na naš put. Samo treba da se setimo da uradimo isto što je uradila rana crkva kada je bila suočena sa takvim problemima - da se molimo.

I oni su se molili! Zapazite šta se dogodilo na kraju ove moćne molitve zbog problema koji je nastao kada je Isus reka »Idite«, a verske vođe objavile »Stanite.«

»I pošto se oni pomoliše Bogu zatrese se mesto gde behu sabrani, i napuniše se svi Duha Svetog, i govoraahu reč Božju sa slobodom.

A u naroda koji verova beše jedno srce i jedna duša; i nijedan ne govoraše za imanje svoje da je njegovo, nego im sve beše zajedničko.

I apostoli s velikom silom svedočahu za vaskrsenje Gospoda Isusa Hrista; i blagodat velika beše na svima njima« (Dela 4,31-33).

Jedini lek koji su učenici poznavali za teške situacije bio je da ih predstave Onome koji im je zapovedio »Idite.« Zapazite koliko često je rana crkva provodila vreme u molitvi. Oni se nisu oslanjali na obećanja koja su primili prilikom Pedesetnice. Oni su tražili i primali sveže dopune Svetog Duha. Ipak, njihov zahtev nije bio blag. Luka ih prikazuje kako bukvalno mole Boga da uradi nešto povodom ove teške situacije.

Rezultat ovog moljenja Boga bilo je bukvalno trešenje zgrade u kojoj su se molili. Zapazite kako, stalno iz početka, rana crkva ide napred pod potpunim vođstvom Svetog Duha. Crkva nije samo ljudski instrument, već moćni pokret Svetog Duha. A rana crkva shvatila je da se nalazi pod upustvom Duha.

Koliko je prošlo od kada se vaša zgrada tresla kada ste se molili? Nažalost, jedino što znamo o trešenju u našim beživotnim molitvama je trešenje naših kolena od nerveze. Velike molitvene službe potrebne

su danas u crkvama u kojima su ljudi ozbiljni povodom javnog evangelizma ili bilo kod vida misionorskog rada. U osvajanju duša, mi ulazimo na sotoninu teritoriju i on se nikada neće povući bez borbe. Prema tome, moramo da idemo napred u svetoj hrabrosti koju nam je dao Sveti Duh.

8. Subota, 20. februar 2010.

Rezultati delovanja Svetog Duha pri evangelizmu

»A sve više pristajahu oni koji vjerovahu Gospoda, mnoštvo ljudi i žena.« (Dela 5,14)

U Delima 4 nam se opisuju tri stvari koje su se dogodile učenicima pod vođstvom sveže dopune Duha. Najpre, oni su dobili svetu hrabrost. Dela 4,13 ukazuju da su Petar i Jovan već propovedali u hrabrosti Svetog Duha, ali u 31. stihu Duh im daje još više hrabrosti. Pod silom Duha ni jedan pojedinac ne treba da oseća da nema dovoljno pouzdanja da ide napred i objavljuje Božje moćne reči. Obećanje je da će nas Duh osnažiti. Dobićemo svetu hrabrost. Ne treba da se bojimo. Ako je Bog na našoj strani, ko će protiv nas?

»Zašto je istorija rada učenika, dok su radili sa svetom revnošću, pokrenuti i osnaženi Svetim Duhom, bila zabeležena, ako ne da iz tog zapisa Božji narod danas treba da stekne nadahnuće da žarko radi za Njega« (Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 7, p. 33).

Knjiga Dela apostolska zabeležila je ovu istoriju kako bismo mi danas bili nadahnuti da radimo za Boga na sličan način. Šta to znači? Mi moramo da radimo u sili Svetog Duha i prestanemo da se u potpunosti oslanjamo na naše ljudske metodologije i strategije. Planovi su potrebni, ali samo ako imamo silu Svetog Duha.

Hrabrost Svetog Duha daće nam strast prema drugima, tako da ćemo početi izgubljene da gledamo onako kako ih Bog gleda. Zaplakaćemo kada vidimo koliko je mnogo ljudi nedodirnuto Hristovim jevanđeljem. Nije potrebno samo da vidimo izgubljene, već treba

da tražimo od Boga da ukloni krljušti sa naših očiju tako da ih vidimo kao osvojive za Hrista pod silom Svetog Duha. Ono što Bog može da uradi veće je od bilo čega što mi možemo da uradimo.

Sveti Duh iz prvog veka isti je Sveti Duh u dvadeset i prvom veku. Ista količina Svetog Duha na raspolaganju je crkvi danas, kao što je bila na raspolaganju u knjizi Dela apostolska. Zašto, onda, ne primamo ovu silu? Dozvolite mi da ilustrujem. Tokom 1970tih godina, za vreme Arapskog embarga na naftu, odlučio sam da kupim manji automobil kako bih smanjio potrošnju goriva. Konačno sam se odlučio za jedan mali strani automobil koga sam mogao da dobijem po povoljnoj ceni. Automobil je pretrpeo saobraćajnu nesreću i bio je popravljen. Motor je pokazivao da je prešao samo 600 kilometara; ipak, u automehaničarskoj radionici su ustvari uzeli dva automobila i sastavila ih u jedan.

Jedan vozač je sledećim rečima opisao svoje iskustvo sa automobilom: »Dok sam vozio svoj novi automobil, razmišljao sam o tome kako ću uštedeti gorivo i vreme, jer ću izbeći dugačke linije na benzinskim pumpama. Ipak, nisam dugo vozio kada mi se učinilo da mi ponestaje goriva. Odvezao sam se do najbliže benzinske pumpe i napunio gorivo. Bilo mi je potrebno samo nekoliko litri. Znao sam da je rezervoar mali, ali ovo je izgledalo ekstremno. Sve je išlo dobro, dok se isto nije ponovilo nekoliko kilometara niz put. Zaustavio sam se u jednom servisu i oni su proverili motor. Rekli su da je u redu. Ali i dalje nisam mogao da pređem mnogo kilometara a da automobil ne traži gorivo. Posle mnogo muke konačno smo otkrili problem. Postojala je neka vrsta blokade u filteru za gorivo, koja je gorivo sprečavala da dođe do motora.« Kakva metafora za crkvu! Ima dovoljno Svetog Duha na raspolaganju (gorivo), crkva je u redu (motor), ali postoji blokada koja crkvu sprečava da primi punu silu Svetog Duha. Blokada je nešto što se naziva »ja.« Kada se u potpunosti pokorimo Hristu, ne postoji granica za silu koja će teći kroz nas kako bi se ispunila Isusova misija.

Drugo dostignuće Svetog Duha bilo je da dovede ranu crkvu u dublje jedinstvo. Oni su već bili ujedinjeni, ali ovo naročito izlivanje Duha stvorilo je još dublju harmoniju. Problemi nastaju prirodno kada ljudska bića rade zajedno. Zato je delovanje Svetog duha koje donosi još dublje jedinstvo tako neophodno da bi crkva ispunila svoju evanđeosku svrhu.

Rezultat je bio spektakularan. Oni su se toliko ujedinili da su se ponašali kao jedno. Zapazite kako Elen Vajt opisuje divno jedinstvo koje je nastalo kao direktni rezultat izlivanja Svetog Duha:

»Svaki hrišćanin je u svom bratu gledao božanski lik velikodušnosti i ljubavi. Jedna vrednost je preovladavala. Jedna tema obuhvatala je sve ostale. Sva srca kucala su jednodušno. Jedina ambicija svih vernika bila je da Hristov lik prikažu u svom karakteru i da rade na širenju Njegovog carstva« (Elen Vajt, *Pouke velikog Učitelja*, str. 76, 77).

Ovo je vrsta jedinstva za koju treba da se molimo danas dok idemo napred u objavljivanju poruke o vaskrsnom Isusu poslednjim generacijama na zemlji.

Treći rezultat ovog izlivanja Svetog Duha bilo je dramatično hristocentrično svedočanstvo rane crkve. Njihova poruka bila je razapeti Hristos, vaskrsli Hristos i Hristos koji opet dolazi. Poruka je bila centrirana na Isusu. Posao Svetog Duha je da uzdigne Isusa; prema tome, kada smo osnaženi Duhom, naše poruke postaće najhristocentričnije poruke koje je svet ikada čuo. Ponovo Elen Vajt zaključuje sledećim rečima: »Hristos se ponovo mora otkriti u svojoj potpunosti silom Svetoga Duha« (Isto, str. 77).

9. Subota, 27. februar 2010.

Najveća potrebe Hrišćanske adventističke crkve danas

»I sabravši ih zapovjedi im da ne idu iz Jerusalima, nego da čekaju obećanje Očevo, koje čuste, reče, od mene.« (Dela 1,4)

Kao i u ranoj crkvi, Hristov nalog i dalje stoji pred nama danas. Ono što nam je potrebno u dvadeset i prvom veku ista je sila koju je crkva doživela u prvom veku - sila Svetog Duha. Mi posmatramo naš svet i vidimo nedovršeni posao. Shvatamo da je nemoguće da ikada dopremo do svakoga sa Božjom porukom za poslednje dane. Mi smo

bespomoćni kao i oni rani učenici, ali kao i oni, možemo da budem osnaženi od strane tog istog Svetog Duha. Ako nastavimo u sadašnjem pravcu, nikada nećemo završiti Isusovu misiju. Ono što nam je danas potrebno je tačno ono što je bilo potrebno ranijoj crkvi i što je ona i doživela. Potrebna nam je sila Svetog Duha.

Kao što je rana crkva naučila, moramo da počnemo tako što ćemo zavisiti od Boga da primimo silu. Moramo da idemo napred sa Njegovom porukom, žureći najviše što možemo, ali najpre moramo da čekamo da primimo silu Svetog Duha. Kako da čekamo? Tako što ništa nećemo raditi? Ne, već tako što ćemo tražiti našeg Boga kao što je rana crkva činila. Moramo da molimo Boga da nas ispuni Svetim Duhom. Moramo da doživimo vatre probuđenja koje će Sveti Duh upaliti duboko u nama.

Molitva mora da nas ujedini. Ipak, kao rezultat mnogo molitvi, biće i mnogo ispitivanja srca. Ovo intenzivno istraživanje od strane Svetog Duha je bolno za telesno srce.

»Ne postoji ništa čega se sotona toliko boji kao kad Božji narod raščisti put uklanjajući svaku prepreku, tako da Gospod može da izlije svoga Duha na klonulu crkvu i zajednicu koja se kaje« (Ellen G. White, *Review and Herald*, March 22, 1887, par. 7).

Ipak, Sveti Duh nikada neće okupirati presto srca koje se nije predalo. Put ka probuđenju znači vreme usrdnog istraživanja srca, možda čak sa snažnim plakanjem i suzama, ali rezultat će biti probuđenje. Cena ovog probuđenja od strane sile Svetog Duha u crkvi je potpuno odbacivanje sveta i potpuno predavanje Gospodstvu Hristovom u našem životu.

Kao rezultat ovog probuđenja, može čak da nastane duh hrabrosti i vere koji može da trgne one koji se još nisu predali. Postojeće intenzivna želja za sastajanjem i molitvom za neobraćene. Molitveni sastanci će se umnožiti. »Došlo je vreme da se dogodi temeljna reformacija. Kada ova reformacija počne, duh molitve uključuje svakog vernika« (Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 8, 251).

Postojeće priznanja greha i pomirenja među vernicima. Znaci i čudesa ponovo će postati svakodnevni. Nastaće duboka odvratnost prema zlu i prema bilo čemu što je umrljano neposlušnošću ili kompromisom.

Ipak, sve ovo događa se pod silom Duha, jer je svrha osposobljavanje crkve da ispuni svoju misiju. Krajnji rezultat je dovršavanje Božjeg

dela na ovoj zemlji. Vernici će imati hrabrost i mudrost da neobraćene upoznaju sa Hristom. Molitveni sastanci postaće sastanci sile. Ljude nećemo morati da nagovaramo da svedoče - to će biti deo njih samih.

»Sveti Duh se spustio na učenike koji su se molili i čekali, spustio se tako obilno da je ispunio svako srce. Beskonačni se silno otkrio svojoj Crkvi. Izgledalo je kao da je taj uticaj stolicima bio ograničavan i da se sada celo Nebo raduje što može da na Crkvu izlije bogatstvo blagodati Svetoga Duha. Pod uticajem Svetog Duha, reči pokajanja i priznanja mešale su se s pesmama hvale zbog oprostanih greha. Čule su se reči zahvaljivanja i prorokovanja. Celo Nebo prignulo se da vidi i proslavi mudrost neuporedive, neshvatljive ljubavi. Puni divljenja, apostoli su uzviknuli, »U tome je ljubav!« Prihvatili su ponuđeni dar. I šta se dogodilo? Mač Duha, tek naoštren silom i okaljen munjama s neba, prosekao je svoj put kroz neverovanje. Hiljade su se obratile u jedan dan« (Elen Vajt, *Apostolska crkva - Hristovim tragom*, str. 26).

Ovo je najveća potreba Crkve adventista sedmog dana u dvadeset i prvom veku. Potrebno nam je ono što je ranoj crkvi bilo potrebno i što je doživela - izlivanje sile Svetog Duha. Naš javni evangelizam, kao i sve druge razne vrste evanđeoskih aktivnosti, moraju da potiču iz moćne operacije Svetog Duha u životu mesne crkve.

Kako možemo da doživimo takvo probuđenje sile Svetog Duha u našim crkvama? Najpre, *mi* to ne možemo da uradimo - *mi* ne možemo da izazovemo probuđenje. Mi samo možemo da uradimo ono što je rana crkva uradila - možemo da se molimo za njega. Ponovo poslušajte savet Gospodnjeg glasnika: »Kada se crkve probude, to je zato što neki pojedinac usrdno traži Božje blagoslove« (Ellen G. White, *Christian Service*, 121). »Videla sam da jedan svetac, ako je u pravu, može da pokrene Božju ruku« (Ellen G. White, *Early Writings of Ellen White*, 120).

Nije važno kakvom evanđeoskom aktivnošću se bavimo, ako ona nije okupana u molitvama i sili Svetog Duha, neće postići ono što Bog želi. Previše puta su javne evangelizacije bile obavljene bez teškog oslanjanja na molitvu. Molitva mora da postane centralni deo - temelj - na kome se gradi naš evangelizam.

10. Subota, 06. mart 2010.

Osvajanje neobraćenih

»Kako ništa korisno ne izostvaih da vam ne kažem i da vas naučim pred narodom i po kućama.« (Dela 20,20)

Većina grupa koje su uspešne u osvajanju neobraćenih čak nisu ni hrišćanske. One koje se nalaze iznad linije i to u širokim marginama su Nju ejdž, Univerzalisti, Budisti ili Hindu/Šinto. Zastrašujuća činjenica ukazuje da su nehrišćanske religije bolje u osvajanju neobraćenih ljudi - a naročito istočnjačke religije. Nešto iznad meridijana nalaze se Jehovini svedoci, Nondenominacionalne crkve i adventisti. Posle njih, na veoma malim marginama iznad meridijana, nalaze se Prezbitarijanci, Reformisani Pentakostalci, Episkopalci i Metodisti. Ispod meridijana nalaze se Kongregacionalisti, Mormoni, Baptisti, Judaizam, Luterani, Katolici i grupe Svetosti.

Jedno istraživanje pokazuje da se adventisti nalaze među vodećom grupom u osvajanju neobraćenih ljudi. Svi oni iznad njih, osim Nondenominacionalnih crkava, čak nisu ni hrišćanske grupe. Prema tome, adventisti, prema ovom istraživanju, bolji su od bilo koje druge hrišćanske veroispovesti u osvajanju neobraćenih ljudi. Ustvari, jedini razlog što izgledamo tako dobro je što svi ostali izgledaju tako loše.

Pošto adventisti u osnovi osvajaju ljude kroz javni evangelizam, možemo da izvučemo zaključak zasnovan na ovom istraživanju, da *adventistički javni evangelizam ne obavlja dobar posao u osvajanju ljudi iz drugih crkava, ali radi prilično dobar posao u osvajanju neobraćenih ljudi*. Ovo je, naravno, suprotno stereotipu, ali je dokazano čvrstim istraživanjem. Ako želimo da osvojimo ljude iz drugih crkava, moraćemo da pronađemo neki bolji metod od javnog evangelizma.

Posle ove studije, počelo se sa istraživanjem ljudi koji su dolazili na naše javne evangelizacije i otkrilo se da se početne večeri radi o velikom broju ljudi iz drugih crkava. Ipak, kada su se proanalizirala struktura onih koji su bili prisutni na kraju evangelizacija, otkrili smo da smo izgubili ljude iz drugih crkava i sačuvali neobraćene. Očigledno, javni evangelizam gubi ljude iz drugih crkava, posebno kada se iznose

najvažnije istine. Da li osvajamo neke ljude iz drugih crkava na ovaj način? Očigledno da to činimo, ali istraživanje pokazuje da javni evangelizam obavlja bolji posao sa neobraćenima.

Džordž Barna, evanđeoski istraživač, ukazuje da je 8 posto neobraćenih ljudi duboko posvećeno hrišćanskoj veri. (George Barna, *Barna Seminar*, 2001). Drugo istraživanje ukazalo je da neobraćeni traže crkvu kako bi više naučili o Bibliji (Barna, 1995). Javni evangelizam verovatno žanje ovu grupu. Ostaje činjenica da treba da pronađemo način da osvojimo ostalih 92 procenta neobraćenih, koje niko ne osvaja.

11. Subota, 13. mart 2010.

Da li pozivnice za evangelizaciju sa zverima odvrćaju ljude?

»Vama najprije Bog podiže Sina svojega Isusa, i posla ga da vas bla-gosilja da se svaki od vas obrati od pakosti svojijeh.« (Dela 3,26)

Brošure koje se koriste za reklamiranje javnih evangelizacija postale su predmet sramote kod mnogih vernika crkve. Slike izgledaju grotesno i čine da se vernici stide što je njihova crkva štampala brošuru smišljenu da prikaže divnu Isusovu poruku, a ipak prikazuje užasne zveri iz Danila i Otkrivenja na prednjoj strani.

Ono što vernici crkve propuštaju da zapaze je da reklame nisu usmerene ka njihovom ukusu, već ka ukusu neobraćenih. Mnogi će vam reći da su njihovi prijatelji iz drugih crkava bili odvrćeni zbog brošure, i to je verovatno istina. Pozivnice sa zverima ustvari izgledaju kao jedna od stvari koja privlači neobraćene. Prema tome, pre nego što izbacimo zveri, hajde da vidimo šta se događa.

Nedavno istraživalo se pitanje ko dolazi na sastanke, zasnovano na pozivnicama. Kako su ljudi dolazili, zamolili smo ih da načine znak na svakoj pozivnici koja ih je ubedila da dođu. Poslate su dve pozivnice na svaku adresu. Na jednoj se nalazila divna Isusova slika na koricama,

a na drugoj su bile Danilove užasne zveri. Pored toga, zatražilo se od ljudi da kažu koliko često dolaze u crkvu. Otkrića su bila iznenađujuća. Pozivnica sa Isusom na koricama primarno je privlačila ljude koji su pripadali nekoj drugoj crkvi, dok je pozivnica sa zverima privlačila uglavnom neobraćene.

Možda ovo pomaže u objašnjavanju zašto danas javni evangelizam privlači neobraćene ljude. To su zveri! Holivud razume silu zveri. Samo pogledajte holivudske produkcije koje predstavljaju zveri, kao što je »Park iz doba Jure«. Ljudi hrle na takve filmove o zverima. Slično tome, mnogi od njih doći će na adventističku javnu evangelizaciju.

Adventistički evanđelisti su tokom godina pokušavali da smisle druge pozivnice koje bi privlačile jednako dobro kao i zveri. Ogromne sume novca potrošene su pokušavajući da se pronađe nešto što deluje. Izgleda da ništa drugo nema silu zveri iz Otkrivenja i Danila. Istina je da one odvrćaju neke ljude, ali čini se da pogađaju našu ciljanu publiku. Sve dok ne otkrijemo nešto bolje, ne treba da prestanemo da koristimo metod koji uspeva.

12. Subota, 20. mart 2010.

Koga treba da osvajamo u evangelizmu?

»I vidjeh drugoga anđela gdje leti posred neba, koji imaše vječno Jevanđelje da objavi onima koji žive na zemlji, i svakome plemenu i jeziku i koljenu i narodu.« (Otkrivenje 14,6)

Mi ne treba samo da propovedamo poruku. Naše propovedanje mora za rezultat da ima izgubljene koji se obraćaju Isusu i ulaze u Božje carstvo. Ako tvrdimo da je danas previše teško osvajati ljude, mi objavljujemo da naš Bog nije sposoban. Ali naš Bog šalje nas napred u svojoj sili i On je sposoban. Delo evangelizma treba da dobije vrhunski prioritet kod svakog pastora, vernika crkve i administratora. To je krunski posao propovedničke službe. Elen Vajt nas neprestano poziva da propovedamo ovu poruku sa silom kako bismo osvojili ljude.

»U nalogu koji je dao učenicima Hristos nije samo opisao delo koje će oni obavljati, nego im je predao i vest koju će propovedati. »Učite ljude,« rekao je, »da sve drže što sam vam zapovedio« (Matej 28,20). Učenici su dobili zadatak da uče ljude onome što je On lično govorio i učio. U tome je sadržano i sve ono što je rekao preko proroka i učitelja Starog zaveta. Ljudska nauka je isključena. Ovde nema mesta predanjima, ljudskim teorijama i zaključcima ili crkvenim dogmama. U ovom nalogu nije sadržan nijedan od zakona koji su izdale crkvene vlasti. Hristove sluge ne treba da propovedaju ništa od ovoga. »Zakon i proroci,« u kojima su zapisani Njegova Reč i Njegova dela, čine riznicu iz koje Njegovi učenici treba da crpe nauku koju će dati svetu«

Evangelje ne treba iznositi kao neku beživotnu teoriju, nego kao živu silu koja menja život. Bog želi da oni koji primaju Njegovu milost budu svedoci njene moći« (Elen Vajt, Evangelizam, str. 15, 16).

Ono što osvaja ljude je silna, Duhom ispunjena poruka koja se objavljuje sa apsolutnim autoritetom. Možemo da verujemo Božjoj Reči. Evangelizam ne treba da se propoveda sa idejom da istina može da se nagnje na jednu ili drugu stranu. Propovedajte poruku tačno onako kako se nalazi u Pismu. Isus je podučavao sa autoritetom, tako treba da čine i Njegovi učenici. Ljudi se neće osvojiti sa izrekama »možda« već sa jasnim objavljivanjem istine.

Ipak, moramo takođe da izgovorimo upozorenje. Postarajte se da je ono što propovedate jasna, ubedljiva istina iz Božje Reči. Nemojte pretvarati tradiciju u Sveto Pismo. To je silna poenta Elen Vajt. Mi treba da propovedamo jasno, »Tako kaže Gospod« - a ne crkvenu legislativnu.

Delo evangelizma i osvajanja izgubljenih bilo je centar razmišljanja Elen Vajt. Pročitajte sledeće rečenice pažljivo, zapažajući njen snažan naglasak na prioritetu evangelizma:

»Božje sluge treba da odvajaju sve više i više vremena za evanđeoski rad, iznošenje dragocenih istina Svetog Pisma ljudima, upozoravajući ih na ono što dolazi na svet« (Elen Vajt, Evangelizam, str. 16).

»Božja namera je da propovedanje ove vesti bude najuzvišenije i najslavnije delo u svetu danas« (Elen Vajt, Evangelizam, str. 16).

»Ako Božji narod pođe u veri i ako učini sve što može za dobar početak, ako radi kao što je Hristos radio, pred njim će se otvoriti vrata. Ako uloži potreban trud za postizanje uspeha i ako pođe u veri, poslušao Božjoj zapovesti, imaće bogatu žetvu duša. Božji narod treba da ode što dalje i deluje što brže, odlučan da obavi upravo ono što mu je Gospod

dao u zadatak. On treba da radi prodorno i poletno sa nepokolebljivom verom... Svet mora da čuje vest opomene« (Elen Vajt, Evangelizam, str. 16).

Elen Vajt se vitalno stara da evangelizam zauzme centralno mesto u životu crkve. Zapazite njen naglasak, posebno u poslednjem odlomku, o prodornom i poletnom obavljanju ovog najvišeg dela. Javni evangelizam će isisati snagu evanđeliste kao ništa drugo, ali kada dožive radost gledajući duše koje se spasavaju, oni će steći neophodnu energiju za ostvarenje ovog najsvetijeg poziva.

13. Subota, 27. mart 2010.

Ciljani evangelizam

»A on im reče: podajte im vi neka jedu.« (Luka 9,13a)

Očigledno, poruka jevanđelja je za svakoga, ali ako svaka osoba pokušava da osvoji svakoga, rezultat će biti da se niko neće obratiti. Zato je potrebna crkva. Različiti ljudi i različite crkve privući će različite umove. Potrebni su nam svi pristupi. Ipak, treba da prepoznamo da ne postoji jedan jedini metod koji može da osvoji svakoga. Svaki metod cilja određenu grupu ljudi.

Na primer, javni evangelizam cilja ljude koji se nalaze u žetvenoj fazi svog obraćenja. Ovaj metod osvaja ljude koji imaju visoku prijemljivost. To je njegova svrha. To je oruđe žetve, ali neće biti uspešno u osvajanju ljudi sa niskom prijemljivošću. Moraju da se upotrebe druga sredstva kako bismo prvobitno došli do njih, a kako se povećava njihova prijemljivost, oni mogu da se pozovu na evangelizaciju i na taj način osvoje za Hrista.

Zamislite skalu prijemljivosti od jedan do deset. Pojedinaac na nivou jedan je osoba koja zapaža adventističku crkvu, pljuje i prelazi na drugu stranu ulice. Nivo deset bila bi osoba koja stoji na vrhovima prstiju spremna da uskoči u krstionicu. Svako se nalazi negde između ova dva ekstrema u svom odnosu prema adventističkoj crkvi. Ljudi koji dolaze na javnu evangelizaciju su oni koji se nalaze na nivoima 8, 9,

10. Oni su spremni za žetvu i sastanci su im privlačni. Ako se dogodi da se pojave ljudi na nižem nivou prijemljivosti, oni se retko vrate, jer još nisu spremni za to. Naravno, uvek postoje izuzeci, ali ovo je opšte pravilo.

Većina ljudi u našoj zajenici nalazi se na nivoima od 1 do 7, a ne na nivoima 8-10. Iskušenje za crkvu je da postane stručnjak za one na nivoima 1-7, pošto se tu nalazi najviše ljudi, ali ne radi se o »jedni ili drugi«, već »i jedni i drugi.« Ako, s druge strane, crkva samo žanje, ona će na kraju presušiti jezero, pošto se više novi ljudi neće pomerati na nivoe 8,9 i 10.

Zato crkva ne sme da radi jedno ili drugo, već da usmeri svoj rad i ka setvi i ka žetvi. Nažalost, ako istražimo adventistički evangelizam, otkrićemo da mesna crkva retko radi oba zadatka. Neki su dobri u jednom području, a drugi se usmeravaju na drugo. Rezultat je nedostatak žetve.

Visoka prijemljivost nastaje kada crkva radi pre sastanaka da bi pripremila ljude za obraćenje. Ali kada crkva obavlja ovaj posao, Bog takođe radi u zajednici i priprema ljude nezavisno od crkve. Ovi ljudi dolaze kada više naše reklame. Oni su i dalje na nivoima 8, 9 i 10, ali sam Bog ih je pripremio. Otkrio sam tokom godina da Bog jedino obavlja ovakvu vrstu posla samo ako je crkva dobro uradila svoj posao. Osvajanje duša nije samo ljudski poduhvat - to su Bog i ljudi koji rade zajedno.

Javni evangelizam u osnovi osvaja one koji su imali prethodno interesovanje za jevanđelje. Kao što je zapaženo u prethodnim poglavljima, i dalje postoji ogromno interesovanje za proročanstvo, i adventistički javni evangelizam i dalje će privlačiti ove ljude. Ipak, druge grupe ne smeju da se zanemare. Moramo da koristimo druga sredstva da bismo došli do njih, čak iako javna evangelizacija može da bude metod koji ih dovodi do odluke.

Oko 8 posto neobraćenih amerikanaca, prema Džordžu Barni, duboko su posvećeni hrišćanskoj veri (Barna, 2001). Javni evangelizam u osnovi žanje te ljude. Ovo je u redu, ali moramo da pronađemo načine da osvojimo ostalih 92 posto, dok nastavljamo da se bavimo javnim evangelizmom.

Određene grupe ljude Elen Vajt je izdvojila za naročitu pažnju u našoj evanđeoskoj strategiji. Među njima se nalaze bogati i visoko obrazovani ljudi, propovednici iz drugih veroispovesti, obični ljudi, siromašni, druge kulturološke grupe, Rimo Katolici i Jevreji (Evangelizam, 417-435).

II tromesečje

14. Subota, 03. april 2010.

Zadobijanje propovednika drugih veroispovesti

»Jer ko se postidi mene i mojih riječi njega će se Sin Čovječij postidjeti kad dođe u slavi svojoj i Očevoj i svetijeh anđela.« (Luka 9,26)

Ovo je zanemareno polje za adventističke javne evanđeliste. Verujući u ono što adventisti veruju, da je Bog ovoj crkvi dao naročitu poruku da je prenesu svetu, ne smemo da zanemarimo da tu poruku podelimo sa drugim propovednicima. Mnogima od njih dosadio je liberalizam koji se događa u njihovim crkvama i kada vide istinu u Isusu koja je izražena kroz poruku adventističke crkve, oni će nam se pridružiti u objavljivanju poruke tri anđela.

Elen Vajt je nedvosmisleno objavila da je rad sa propovednicima naročiti zadatak adventističkih pastora.

»Naši propovednici treba da nastoje da se približe propovednicima drugih verskih zajednica. Molite se za te ljude, za koje Hristos posreduje, a molite se i s njima. Na njima počiva svečana odgovorost. Kao Hristovi vernici dužni smo da pokažemo duboko i ozbiljno interesovanje za te pastire stada« (Evangelizam, str. 423, 424).

»Naši propovednici bi rad za propovednike trebalo da shvate kao svoju naročitu dužnost. Oni ne treba da se sukobljavaju sa njima, već

da ih sa Biblijom u ruci pozovu da proučavaju Reč. Ako se tako postu-
pi, mnogi propovednici koji sada propovedaju zabludu, propovedaće
istinu za ovo vreme» (Evangelizam, str. 423, 424).

Adventistički pastori ništa neće izgubiti ako se prijatelje sa drugim
pastorima. Ustvari, imamo mnogo da dobijemo. Tragično je što su neki
adventistički pastori osudili druge pastore i pogrešno predstavili crkvu.
Mi ne želimo da se bavimo svađanjem sa njima, već moramo da post-
anemo njihovi prijatelji. Neki od njih čak mogu da se pojave na našim
javnim evangelizacijama, tražeći dah života sa neba.

Jedan propovednik sledećim rečima opisuje svoje iskustvo: »Pre
mnogo godina kada sam bio pastor dve crkve u Merilendu, pridružio
sam se sveštenučkom u druženju u oba grada. Očigledno, bio sam prvi
adventistički pastor koji se ikada družio na tom nivou sa drugim kole-
gama pastorima. Postao sam dobar prijatelj sa mnogima od njih. Mi
smo se svake sedmice sastajali na jednom sportskom terenu gde smo
igrali košarku. Kao rezultat, prijateljio sam se sa mnogim dragim pas-
torima.

Tokom tog vremena stalno sam sprovodio evangelizam u mojim crk-
vama. Neki njihovi članovi su nam se čak pridružili, ali pastori nikada
nisu osudili naše sastanke, jer sam ja bio njihov prijatelj. Čak bismo se i
šalili o tome kako oni dobro pripremaju ljude koji će postati adventisti.
To se nikada ne bi dogodilo da nismo postali bliski prijatelji.

Bio je to poslednji sastanak sveštenučkog udruženja te godine u
gradu u kome se nalazila jedna moja crkva. Upravo sam prihvatio poziv
da se puno radno vreme bavim evangelizmom i spremao sam se da
odem. Došao sam na sastanak. Biral su službenike za sledeću godinu.
Nominovali su me, ali morao sam da odbijem jer sam odlazio. Pastor
najveće Baptističke crkve u gradu je ustao i uputio govor u kojem mi je
zahvalio što sam bio deo udruženja. Rekao je da je to bio prvi put da se
neko iz moje veroispovesti družio sa njima i želeli su da kažu koliko to
cene. Zatim su svi ustali i uputili mi ovacije. To iskustvo je neizbrisivo
izvršilo utisak na moj um o neophodnosti izgradnje ovih mostova ka
pastorima drugih veroispovesti.«

15. Subota, 10. april 2010.

Osvajanje Rimokatolika za večno jevanđelje

*»I ja došavši k vama, braćo, ne dođoh s visokom riječi ili premudrosti
da vam javljam svjedočanstvo Božije. Jer nijesam mislio da znam što
među vama osim Isusa Hrista, i to raspetoga.« (1.Korinćanima 2,1-2)*

Rimokatolici su danas veoma otvoreni prema adventističkom pristu-
pu hrišćanstvu. Mnogi od njih doći će na naše javne evangelizacije.
Zadivljujuće je koliko je sadašnjih adventista poteklo iz rimokatoličke
okoline. Ipak, otkrio sam da su adventisti često skeptični prema svojoj
sposobnosti da osvajaju Rimokatolike. Očigledno, neko ih osvaja, ili ne
bismo imali toliko bivših Katolika u našim crkvama danas.

Zbog našeg proročkog razumevanja uloge koju će Katoličko vođstvo
imati u poslednjim događajima, mnogi adventisti su uopšte bili veoma
sumnjičavi prema Katolicima. To nije dobro. Ponekada su adventistički
evanđelisti bili toliko nasilni u objašnjavanju zla Katolicizma da smo
odvratili ljude. Zanimljivo je što adventistička eshatologija nije ustvari
antikatolička. Adventisti uče da je poslednja sila koja će tlačiti Božji
narod biti moćno trostruko jedinstvo sastavljeno od Romanizma, otpa-
log Protestantizma i spiritualizma. Ipak, negde u našem propovedanju,
stekli smo sklonost da prenglasimo ulogu Katolika u odnosu na ostala
dva igrača. Elen Vajt jasno govori da treba više da se plašimo otpalog
Protestantizma nego Katoličanstva. (Elen Vajt, Velika borba, str. 568,
569). Protestanti, objavila je ona, preuzeće inicijativu u poslednjem su-
kobu (isti izvor).

Mi ne osvajamo Rimokatolike tako što ćemo napadati njihovu crk-
vu. Da, ne smemo da zanemarimo proročku sliku, ali to mora da se
uradi u hrišćanskoj ljubavi a ne u mržnji. Evanđelisti moraju da budu
posebno pažljivi povodom onoga što govore u javnosti o drugim re-
ligijama. Mi živimo u veku kada negativne aluzije mogu da se smatraju
govorom mržnje. Mi možemo i dalje da iznosimo proročanstva a da se
pri tome ne predstavljamo kao antikatolici, jer naša poruka obuhvata i
poštuje pojedinačne članove iz svih veroispovesti.

Elen Vajt nedvosmisleno poziva crkvu da bude posebno pažljiva u ovom području:

»Kad ulazimo u neko mesto ne podižimo nepotrebne barijere pred drugim veroispovestima, a naročito ne pred katolicima, da nas ne bi smatrali svojim otvorenim neprijateljima. Ne stvarajmo u njihovim umovima nepotrebne predrasude, napadajući ih iznenada« (Evangelizam, str. 432).

»Ne udaljimo se s puta da bismo napadali druge veroispovesti, jer to izaziva samo ratoboran duh i zatvara uši i srca za istinu. Naš posao nije da rušimo, već da gradimo...

»Prisutna je opasnost da naši propovednici kažu previše protiv katolika i da protiv sebe izazovu najsnažnije predrasude te crkve« (Evangelizam, str. 432).

»Naš posao je da govorimo istinu s ljubavlju, a ne da s njom mešamo neposvećene osobine telesnog srca, da govorimo ono što odiše duhom naših neprijatelja. Svi oštri udarci vratiće nam se dvostrukom merom ako je sila u rukama onih koji mogu da je upotrebe protiv nas. Učestano sam primala poruku da mi ne smemo da izgovorimo nijednu reč, da objavimo nijednu rečenicu, naročito ne preko neke ličnosti, sve dok ne budemo sasvim sigurni da to što je rečeno, odnosno objavljeno, van svake sumnje služi u odbranu istine, jer bi to naše neprijatelje navelo da ustanu protiv nas i raspalilo njihovu srdžbu do belog usijanja« (Evangelizam, str. 432, 424).

Kao što smo zapazili u ovom poglavlju, mnogim grupama potrebna je naročita pažnja, dok su druge osvajane i nastaviće da budu osvajane kroz tradicionalni javni evangelizam. Bez obzira kakav je naš pristup prema ovim drugim grupama, moramo da ih osvojimo s ljubavlju jevanđelja i ljubavlju Isusovom. Ljubav je jezik koji se razume širom sveta. Mržnja odbija, ali ljubav osvaja.

Evangelizam je delo osvajanja ljudi. Različiti pristupi potrebni su da bi se osvojili različiti ljudi. Najvažnije je da koristite metodologiju koja uspeva. Kada koristite plan koji uspeva u jednoj zemlji, ali ne uspeva u vašoj, postoje dve stvari koje možete da uradite. Ili možete da pronađete novi metod koji uspeva, ili možete da tražite načine da poboljšate stari metod tako da funkcioniše. Šta god da uradite, postarajte se da osvajate ljude, jer nas je naš Gospodar pozvao na to, i ne smemo da budemo neposlušni našem Spasitelju i Gospodu.

16. Subota, 17. april 2010.

Značaj rada u gradovima

»Ustani, svijetli se, jer dođe svetlost tvoja, i slava Gospodnja obasja te.« (Isaija 60,1)

Činilo se da se zasedanje Generalne Konferencije 1909. godine završilo iskrenim posvećenjem da se evangeliziraju gradovi. Ipak, kako je vreme prolazilo, pokazalo se da je to posvećenje bilo samo prazno slovo. Do vremena godišnjeg zasedanja u jesen, ništa nije rečeno o posvećenosti da se evangelizira. Kao i uvek, raspravljalo se o poslu.

Tek u februaru 1910. godine V.V. Preskot je konačno stigao u Njujork. Nije mu se žurilo da napusti svoj urednički položaj Rivjua. Pridružio se nekim malim sastancima koji su se održavali, ali četiri meseca kasnije njegova supruga je umrla i on se povukao, što je sasvim razumljivo, da se malo odmori. Ipak, kada se vratio na posao, nije to bilo u javnom evangelizmu. (Weeks, 33, 34).

Čak ni Denijels nije ispunio svoje obećanje. On je obećao da će promovisati javni evangelizam na svakom sastanku unijskih oblasti tokom 1910. godine. Ipak, nešto hitnije se dogodilo. Leon Smit (sin Urije Smita), napao je Danijelsovo shvatanje »žrtve svagdašnje« iz Danila 8, pa je on osećao da je važnije da odbrani svoj položaj povodom ove nejasne teološke teme nego da promoviše evangelizam. Zavidljujuće je kako se čak i »veliki« ljudi lako skreću sa staze na maglovite teološke teme i gube iz vida prioritet evangelizma (Weeks, 34, 35).

Elen Vajt, Gospodnji prorok, ovo je jasno videla kao dokaz potrebe jedino natprirodnog posvećenja. Znala je da ukoliko se predsednik Generalne Konferencije u potpunosti ne posveti javnom evangelizmu, to se neće dogoditi. Elen Vajt je izgledala veoma opterećeno hitnošću pokretanja dela u velikim gradovima. Njen sin, V. C. Vajt, je zapazio:

»Ovog jutra majka mi je rekla da iako su naša braća nešto uradila tu i tamo, oni nisu uspostavili temeljno organizovano delo koje se mora sprovesti ako želimo da našim gradovima uputimo pravilno upozorenje... Činilo mi se da mora biti da među nama postoji neka velika

kriza. Ne mogu na bilo koji drugi način da razumem intenzitet majčine uznemirenosti zbog sporosti akcije u pokretanju dela u našim velikim gradovima« (W. C. White, *Review and Herald*, Dec. 22, 1910, 15.16).

Danijels je počeo da oseća vrelinu i postavio je neke male planove da promovise evangelizam u gradovima. Dok je putovao u Kaliforniju, odlučio je da zastane u Elmšavenu i iznese ono što je mislio da je dobra vest Elen Vajt. Artur Vajt opisuje šta se dogodilo.

»Ubrzo posle izlaganja planova, on se nalazio na Pacifičkoj obali i otišao je u Elmšaven da ispriča o tome, siguran da će obradovati srce Elen Vajt. Ona je odbila da ga vidi! Gospodnji glasnik je odbila da vidi predsednika Generalne Konferencije, šaljući vest da će, kada predsednik Generalne Konferencije bude spreman da pokrene delo koje treba da se uradi, ona biti spremna da razgovara sa njim. Pastor Danijels je došao do shvatanja da su čak i agresivni planovi koje je on postavio bili daleko od onoga što je bilo potrebno.»

Kada se ukracao na voz koji će ga vratiti u Vašington, pastor Danijels je napisao kratko pismo Elen Vajt. Imalo je ponizan i skrušeni ton:

»Žao mi je što nisam mogao da razgovaram sa tobom dok sam bio u Sv. Heleni, u vezi rada u našim gradovima. Želeo sam da ti kažem da ću prihvatiti ovaj zadatak svim svojim srcem... Već nekoliko meseci osećam veliku brigu zbog ovoga, i sada osećam da moram lično da podržim ovo delo. Koliko god da je novca ili radnika potrebno u ovim mestima, spreman sam da dam sve od sebe da to obezbedim. Takođe sam spreman da potrošim mesece u ličnom radu sa radnicima, ako je neophodno... Hoćeš li se moliti da nam Gospod da mudrosti da znamo šta da radimo da bismo odgovorili na poziv gradova u ovo vreme?« - AGD za EGV, 26. maj 1910. (Arthur White, *Ellen G. White*, 223).

Danijels je rekao da je to bilo najponiznije iskustvo u njegovom životu. Ipak, bio je iskren i uputio je iskreni odgovor o posvećenju.

Odgovor Elen Vajt bila je još jedna stroga poslanica koja mu je govorila da je promovisanje gotovo. Problem je sada postao preveliki da bi se samo promovisao. On, kao predsednik Generalne Konferencije, mora sada da povede put tako što će se lično uključiti u održavanje javnih evangelizacija. Kao odgovor, Danijels je to izneo pred odbor Generalne Konferencije i oni su bezrezervno posvetili veroispovest gradskom evangelizmu. Danijels je oslobođen svojih dužnosti na sastanku pod šatorima u leto 1910. godine; put za Australiju otkazan je u oktobru. Izabrana je grupa ljudi da mu pomognu i sve unije i lokalne oblasti su

zamoljene da urbani evangelizam učine primarnim delom. Elen Vajt je bila oduševljena što su konačno odgovorili na Božji savet, ali bilo joj je potrebno deset godina da prenese ovu poruku.

Ipak, bile su potrebne neke veoma snažne reči od strane Elen Vajt da bi privukle Danijelsovu pažnju. Sam Danijels je godinama kasnije razmišljao o ovim rečima:

»Konačno sam primio poruku u kojoj je rekla, »Kada se predsednik Generalne Konferencije obrati, on će znati šta da uradi sa porukama koje mu Bog šalje.« Tada nisam imao mnogo svetlosti o pitanju obraćenja kao što sada imam. Mislio sam da sam se obratio pre pedeset godina, što sam i učinio; ali od tada sam naučio da je potrebno da se s vremena na vreme ponovo obratimo... Ta poruka, koja mi je rekla da treba da se obratim, oštro me je presekla u to vreme, ali nisam je odbacio. Počeo sam da se molim za obraćenje koje mi je bilo potrebno kako bih dobio razumevanje koje izgleda nisam imao« (DF 312, AGD, u *Australasian Union Conference Record*, Aug, 13, 1928, isti izvor, p. 224).

17. Subota, 24. april 2010.

Seminar kao evangelizacioni pristup

»I što si čuo od mene pred mnogijem svjedocima, ono predaj vjernijem ljudima, koji će biti vrijedni i druge naučiti.« (2. Timotiju 2:2)

Seminari se sprovode drugačije u odnosu na propovedanje serije propovedi. Seminar se više iznosi kao čas. Obično ljudi sede za stolovima kao u učionici, a ne u redovima. Postoji više dijaloga i učitelj koristi stil podučavanja umesto stil propovedanja. Baš kao što postoje različiti učitelji u subotnoj školi, tako postoje različiti načini da ljudi podučavaju seminare. Neki su dobri u ovome, drugi nisu.

Jedan od najgorih načina da se sprovodi seminar je kada učitelj jednostavno pročita pitanje u lekciji, čeka da učenici odgovore tačnim odgovorom, zatim čita primedbu i prelazi na sledeće pitanje. Ljudi ni ne treba da dolaze na seminar, jer se ne iznosi ništa novo. Dosadno je i ljudi uskoro prestaju da dolaze. Čitava svrha seminara je da se dođe i

nauči nešto što se ne nalazi u pripremljenom materijalu, tako da učitelj mora da bude spreman da govori o značenju te lekcije. Ponovo ovo je slično jadnom učitelju u subotnoj školi koji jednostavno čita pouku, a ostatak razreda vegetira.

Ako ste bili pozvani da podučavate seminar, pripremite se da ga začinite. Dodajte zanimljive tačke. Možda ćete morati da pročitate pitanje i sačekate da ljudi odgovore, ali nemojte da čitate primedbe. Kažite ih svojim rečima i sa svojim ubeđenjem. Više govorite o određenim tačkama. U materijalu za učitelja u Seminaru za proročanstva nalazi se mnogo informacija koja će vam pomoći da još mnogo toga kažete tokom lekcije, tako da se tema pravilno razvija. Postarajte se da pročitate materijal za učitelja pre nego što podučavate pouku. Otkrićete da je to dragoceni vodič koji će poboljšati vašu sposobnost podučavanja.

Prvo veče, svakome ko dođe dajte Bibliju, fasciklu u kojoj će držati svoje lekcije, prve dve lekcije i obično olovku i lenjir. Upisniku se kaže da je materijal njegov, pod uslovom da završi seminar. Ipak, ako ne mogu da završe seminar, treba da vrate materijale kako bi drugi mogli da ih koriste. Većina ljudi poštuje ovaj dogovor, i ako ne planiraju da se vrate sledeće večeri, obično ni ne ponesu materijale.

Nikada ne treba da se brinete da li će neko zaboraviti da vrati materijale. Vaš dogovor ih ohrabruje da nastave da dolaze, ali - posebno ako su došli nekoliko puta a zatim prestali - nikada ne treba da pokušavate da vratite materijale. Bolje je da se oni nalaze u domovima ljudi nego da skupljaju prašinu u nekom ormanu u crkvi.

Svake večeri tokom seminara upisnici dobijaju sledeću lekciju koju treba da urade unapred kako bi mogli da učestvuju u razgovoru. Oni sa sobom svako veče donose svoje Biblije i pouke. Svi dodatni materijali koji su potrebni obično mogu da se naruče od organizacije koja je pripremila materijale za taj seminar.

Redosled je sledeći:

Obično nema nikakvog pevanja, iako možda posle nekoliko sedmica možete da probate da počnete sa pesmom. Ovo je seminarski pristup, a ne bogoslužjenje. Obično najpre dolazi molitva, a zatim kratak kviz, koji se nalazi u materijalima. Kviz ponavlja pouku od prethodne večeri. Kako učitelj prolazi kroz odgovore, on dobija pregled važnih tačaka koje su obrađene u prethodnoj lekciji i tako stvara kontinuitet između pouka. Neki materijali će predložiti da kviz imate na kraju časa, obrađujući materijal koji je upravo iznet. To je greška, i taj predlog ne

treba poslušati ako želite da ljudi prihvate poruku jevanđelja. Kviz stvara lakšu atmosferu, a vi želite da učesnici odu dok im u ušima odzvanja važnost poruke, a ne da budu uznemireni zato što su pogrešno odgovorili na neko pitanje iz kviza.

Posle kviza učitelj prelazi na pouku. Na kraju pouke upućuje se poziv da ljudi odgovore na nekoliko pitanja. Zatim sledi molitva, pa kratka obaveštenja o sledećoj temi. Zatim se ljudi raspuštaju.

Nikada nemojte da završite lekciju postavljanjem pitanja, »Ima li nekih pitanja?« Ljudi mogu da postavljaju pitanja za vreme seminara i posle, ali je veoma teško preći sa odgovaranje na pitanja na upućivanje poziva. Upropastili ste atmosferu i ona više nije povoljna za donošenje odluka. Učitelj mora glatko da pređe sa kraja lekcije na poziv; ipak, ne treba da čitate predložena pitanja za poziv. Ona su data kao predlog, ali njihovo čitanje čini da poziv deluje prilično hladno, a ne iz srca. Nisu važne precizne reči poziva, već njihova iskrenost.

Postoje dva osnovna pitanja koja treba da postavite svako veče. Prvo ima veze sa tim da li su razumeli pouku, a drugo se usmerava na to da oni urade nešto povodom toga što su naučili. Pitajte ih na bilo koji način koji vam odgovara, ali ove dve ideje moraju da se iznesu na svakom seminaru. Kada ljudi pokažu svoj odgovor, potrebno je da ga zapečatite molitvom, uputite završne informacije i pošaljete ljude dok poziv i dalje odzvanja u njihovim ušima.

Seminarski pristup koristi drugačiji raspored od serija propovedanja. Seminar se obično sprovodi tokom dužeg vremenskog perioda i ređe se sastaje tokom sedmice. Većina učitelja ili instruktora otkrila je da je najbolji ritam tri puta sedmično, sa najmanje jednim slobodnim večerom između sastanaka, kako bi ljudi imali vremena da urade svoje lekcije. Ne postoje neki rasporedi dana koji su bolji od ostalih. Kombinacija ponedeljak, sredi, petak deluje jednako dobro kao nedelja, utorak i četvrtak.

Obično se seminari održavaju tri puta sedmično, ali u nekim područjima, tri puta je previše, pa je potrebno da se sastajete dva puta sedmično. Ovo će produžiti trajanje seminara sa osam na četrnaest ili petnaest sedmica, što može da škodi dugoročnom zadržavanju prijatelja. Nikada ne bih preporučio da se sastajete manje od dva puta sedmično. Ako se sastajete samo jednom sedmično nećete moći da stvorite intenzitet koji je potreban za donošenje odluka.

Kako da evangelizacioni seminari budu još uspešniji?

»A sluga Gospodnja ne treba da se svađa, nego da bude krotak k svima, poučljiv, koji nepravdu može podnositi.« (2. Timotiju 2,24)

Kada su evangelizacioni seminari počeli da se drže oni koji su ih vodili bili su u stanju da privuku veliku masu posetilaca; ipak, vrlo malo od tih ljudi donosilo je odluku da se pridruže Adventističkoj crkvi. Jedna od slabosti seminarskog pristupa je što nema ugrađene dinamike koje vode ka donošenju odluke, kao što to ima pristup propovedanja. Da bi seminarski pristup bio uspešniji, potrebno je uneti nešto od dinamika propovedanja u prezentaciju. Ovo dodavanje sile izazvaće rezultate koji će biti više dosledni u odnosu na ono što se očekuje od sličnih grupa ljudi koji dolaze na događaj propovedanja.

Jedan od prednosti seminarskog pristupa je što okruženje malih grupa osposobljava vernike crkve da se bolje upoznaju sa ljudima koji dolaze. Mnogo je lakše ugraditi međuljudski element u seminarski pristup nego u pristup propovedanja. Jedna od uspešnih metoda koju su autori koristili bilo je obučavanje grupe laika koji će služiti kao pomoćnici na seminarskim serijama. Ovi vernici crkve neće samo organizovati, pozdravljati, postavljati ili pomagati kod registracije, već im se dodeljuju i neki od posetilaca. Članovi će sedeti pored tih određenih ljudi i postati njihovi prijatelji. Ako posetilac propusti neko predavanje, vernik treba da im odnese pouke kao njihov prijatelj. Postojala je značajna razlika u zbiru krštenja posle onih seminara koji su zaposlili ključne laike da služe kao prijatelji. Krštenja su se skoro udvostručila zbog toga. Važno je da upamtimo da se ljudi daleko više osvajaju kroz prijateljstva nego što bi bili svojeni kada su samo ubeđivani u pravu doktrinu. To ne znači da prava doktrina nije važna, već da je prijateljstvo mnogo vitalnije u procesu donošenja odluke.

Još jedna prednost seminarskog pristupa i primenjivanja laika je što crkva može da održava višestruke seminare širom grada, umesto da održava jedan veliki seminar. Na primer, istraživači rasta crkve godi-

nama su objavljivali da će se ljudi voziti samo 15 minuta da bi prisustvovali verskom sastanku. To znači da ako povučete krug koji predstavlja udaljenost vožnje od 15 minuta od vaše crkve, vi ste upravo stvorili vaše misionarsko polje, a ako istražite mesta stanovanja vaših članova, otkrićete da većina njih živi u tom području grada. Pošto većina crkava održava svoje evangelizacije u svojim crkvama, ljudi koji ne žive unutar tog kruga od 15 minuta vožnje obično neće doći. Upamtite da će se posvećeni vernici voziti mnogo dalje, kao i da ovo pravilo ne važi u seoskim područjima gde ljudi moraju da voze mnogo dalje za bilo šta.

Ako održava različite seminare širom grada, crkva bukvalno odnosi poruku u susedstva ljudi, čineći da je onima koji imaju niži nivo posvećenosti lakše da dođu. Mnogo je lakše da se ljudi odvezu do škole koja je udaljena pet ili deset minuta od njihovog doma da bi prisustvovali seminaru, nego da se voze kroz celi grad da bi prisustvovali istom seminaru. Kada se jednom pojavi interesovanje, ljudi će se voziti mnogo dalje kako raste njihov nivo posvećenosti, ali prvobitni kontakt je mnogo lakši ako je seminar mnogo bliže njihovim domovima.

Održavanjem seminara tokom različitih večeri, ljudi koji su propustili neku lekciju mogu da prisustvuju drugom obližnjem seminaru neko drugo veče i tako nadoknade propušteno. Prema tome, ako neka osoba normalno dolazi na seminar ponedeljkom i petkom, ali mora da propusti sredu zbog neke druge obaveze, moguće je da ode na seminar na nekoj drugoj lokaciji u četvrtak i da tako ne propusti ni jednu lekciju.

Takođe možete da održavate seminare i u različito vreme. Nisu svi ljudi slobodni uveče, pa možete da probate sa poslepodnevnim seminarom. Jednom je autor pokušao taj pristup i devedeset ljudi (ne vernika) došlo je na seminar, koji se održavao blizu centra grada. Zajednice su drugačije, i u to vreme dana mnogi ne rade na istim lokacijama, ali ne bojte se da isprobate nove stvari i nove rasporede. Možda ćete se iznenaditi koliko će ljudi doći.

19. Subota, 08. maj 2010.

Predlozi za vernike koji prisustvuju ili služe kao pomoćnici na seminaru

»Riječ vaša da biva svagda u blagodati, solju začinjena, da znate kako vam svakome treba odgovarati.« (Kološanima 4,6)

Navešćemo deset predloga za one vernike koji prisustvuju evangelizacionim seminarima ili služe kao pomoćnici osobi koja vodi seminar:

1. Glavni razlog što pomažete u seminaru je da se upoznate i prijateljite sa ljudima koji će doći.
2. Možda će se od vas tražiti da pomognete sa registracijom ili postavljanjem i uklanjanjem predmeta potrebnih za seminar, ali to je drugorazredno. Vaša osnovna odgovornost je da izgradite zajednice sa ljudima koji dolaze.
3. Prvo veče pokušajte da izaberete dvoje ili troje ljudi koji će biti vaši naročiti ljudi. Želećete da budete prijateljski orijentisani prema svima, ali moći ćete da se približite samo dvojici ili trojici.
4. Dok se upoznajete, sedite sa njima na seminaru, brzo naučite njihova imena, pozovite ih kada propuste neko predavanje, itd.
5. Kada počnu subotom da dolaze u crkvu, pozovite ih u svoj dom na ručak, ako je moguće, ili na zajednički ručak koji je crkva pripremila. Pokažite im kako se subota radosno svetkuje.
6. Dok razgovarate sa njima, postarajte se da ne govorite unapred o temama. Sačekajte da saslušaju temu a zatim odgovorite na njihova pitanja, ako možete, ili ih uputite na učitelja.
7. Nemojte pokušavati da se hvališete svojim poznavanjem Biblije na seminaru tako što ćete svima stavljati do znanja da znate šta dolazi sledeće. Nemojte postavljati pitanja ili spominjati Elen Vajt u bilo kojoj diskusiji. Uvek se setite da su ovi novi ljudi bebe u svom razumevanju.
8. Budite saosećajni sa mukama kroz koje prolaze dok slušaju istinu. Slušajte, ali nemojte osuđivati.
9. Obavestite učitelja o bilo kakvim problemima koje ljudi doživljavaju.

10. Iznad svega, upamtite da ste tu da budete prijatelj. Mi želimo da ove ljude upoznate bolje od učitelja, tako da kada je seminar gotov, i ljudi poznaju vas onoliko koliko, pa i više, poznaju svog učitelja.

20. Subota, 15. maj 2010.

Posećivanje prijatelja za vreme seminara

»...jer se nadam da ću doći k vama i iz usta govoriti, da radost vaša bude ispunjena.« (2. Jovanova 1,12)

Posećivanje je uobičajeno u svim pristupima javnom evangelizmu i veoma je važno. Nekoliko poglavlja kasnije istražićemo sve detalje evanđeoskog posećivanja. U ovom delu ukratko ćemo reći kako se seminarsko posećivanje razlikuje od posećivanja tokom evangelizacionog propovedanja. Treba da se istaknu neke jedinstvene karakteristike seminarskog posećivanja.

Prilikom seminara, ljudi su više skloni da dođu i registruju se nego za događaje propovedanja. Opšta javnost očekuje da se registruje radi seminara, ali to isto očekivanje obično ne prati događaje propovedanja. Rezultat je a ćete pre dobiti imena onih koji će prisustvovati seminaru, i to još pre nego što počnete. Pojaviće se vrlo malo posetilaca koji se nisu prethodno registrovali.

Ipak, kada ljudi pozivaju da se registruju, postoji jedno pitanje koje će oni neizbežno postaviti: »Ko sponzoriše ovaj seminar?« Otkrili smo da se isplati da budemo iskreni kada se postavi ovo pitanje. Govorenje da seminar sponzoriše neki naš medijski program deluje prevarno. Naučio sam da se isplati da ljudima kažemo da seminar sponzoriše Crkva adventista sedmog dana. Ja čak to kažem i prve večeri svojih evangelizacionih serija. Nije potrebno da previše naglašavate tu činjenicu, ali budite iskreni kada se postavi pitanje.

Obično oko 50 posto onih koji se prethodno registruju dođe na seminar. Ali ako ih pozovete telefonom jedan dan pre nego što seminar počne kako biste potvrdili njihovu registraciju, dođe oko 75 posto ljudi. Ako

pozovete ostalih 25 posto pre sledeće večeri, obično dođe još 10 posto. Ipak, ako ljudi ne dođu do druge večeri, a vi ste već uputili dva poziva, precrtajte ih sa svog spiska i nemojte više da im smetate.

Druga vrsta posećivanja koja se obavlja za vreme seminara je za one koji dolaze nekoliko puta a onda preskoče, ili se više ne vrate. Imate izgovor da ih posetite tako što ćete im odneti lekcije koje su propustili kako bi mogli da se sprema za sledeći put. Nemojte ovo da radite više od par puta za one koji su došli samo nekoliko večeri. Ako se ne vrate, precrtajte ih sa spiska i usmerite se na one koji dolaze.

Postoji šest vrsta poseta ljudima koji pohađaju seminar. O njima ćemo razgovarati u poglavlju o posećivanju. Te posete su:

1. Poseta upoznavanje.
2. Poseta radi razgovora.
3. Poseta pre nego što se iznese tema o suboti.
4. Poseta nakon iznošenja teme o suboti.
5. Poseta nakon iznošenja teme o znaku zveri.
6. Poseta radi pripreme za krštenje.

Ovo ne znači da postoji samo šest kontakta za vreme serije. Za neke teme potrebno je možda i tri ili više poseta kako biste postigli punu svrhu.

21. Subota, 22. maj 2010.

Osnovni principi u osmišljavanju reklame evangelizacije

*»Mudro živite prema onima koji su napolju, pazeći na vrijeme.«
(Kološanima 4,5)*

Nekoliko osnovnih principa treba da vodi odbor crkve u odlučivanju koju vrstu reklame će primeniti za evangelizacije i seminare. Evo šest predloga koji treba da vas vode u vašem izboru:

1. Nemojte pokazivati neprijateljstvo ili namerno izazivati rasprave kroz vaše reklame. Reklamiranje mora da osvaja ljude tako da dođu da

vas čuju. Ono nikada ne treba da stvara neprijateljstvo protiv vas. Rano u svom evanđeoskom oduševljenju napravio sam neke reklame kojih se danas stidim. Postavio sam veliki oglas u novinama, oglašavajući da je Isus svetkovao subotu, ali da iskreni hrišćani danas svetkuju nedelju. Ko je u pravu? Hristos - ili savremeni hrišćani? Onda sam pozvao ljude da dođu i slušaju moju prezentaciju o suboti. Oglas nije osvojio nikoga; samo je stvorio neprijateljstvo i ja sam naučio pouku.

Čuvajte se politike i ne ismevajte ili ne potcenjujte bilo kog provednika ili crkvu kroz vaše reklame. Čuvajte se da na vaše reklame ne stavite bilo šta što ponižava druge. Na primer, stavljanje slike pape na četvrtu zver iz Danila može da izgleda provokativno, ali retko osvaja ljude. Slično tome, stavljanje političke poruke na kontroverznu temu takođe ne pomaže u osvajanju ljudi. Mi nismo politička crkva. Mi smo ovde da propovedamo Isusovu spasonosnu poruku, i ne smemo svojom reklamom da odvratimo ljude.

2. Ne treba nikada da koristimo vulgarne i sugestivne tipove reklamiranja. Možda mislite da se to nikada ne bi dogodilo, ali neke pozivnice koje su se koristile opisivale su bludnicu iz Otkrivenja veoma grafičkim detaljima. Opis je možda tačan, jer je Biblija opisuje kao prostitutku, ali moramo da pazimo. Jednom prilikom neko je vratio pozivnicu kompaniji koja ju je proizvela i rekao da ne prihvataju pornografsku literaturu.

3. Budite iskreni i pošteni u vašem reklamiranju. Nemojte postavljati pitanja na koja ne nameravate da date odgovor. Ako nećete govoriti o nekoj temi, nemojte je spominjati u vašem reklamiranju. Takođe, čuvajte se naslova koji zbunjuju ljude. Jedan evanđelista je na svojoj pozivnici istakao činjenicu da će govoriti o »letećim tanjirima«. Početne noći skupilo se veliko mnoštvo ljudi. Evanđelista je spomenuo leteće tanjire u svom uvodu, oko dva minuta, a zatim je nastavio da govori o drugom Hristovom dolasku. Privukao je mnogo ljudi, ali druge večeri vratilo se veoma malo njih.

4. Nemojte reklamirati službe koje nećete ponuditi. Na primer, postarajte se da obezbedite čuvanje dece ili program za decu pre nego što to spomenete u svojim reklamama. Nekada se to događa evanđelistima jer je u vreme kada su reklame pripremane postojao plan da se obezbedi ta služba, ali osoblje nije uspeo da je organizuje. Na primer, neko se ponudi da obezbedi prevod za osobe sa oštećenim sluhom. Evanđelista reklamira tu službu, ali kada dođe vreme za prvi sastanak, osoba koja je

obećala uslugu propušta da je ispuni. Nemojte da dozvolite da ovo postane navika u vašoj službi. To sme da se dogodi, ali ne sme da postane redovna pojava.

5. Postavljajte pitanja koja će interesovati vašu ciljanu grupu. Shvatite ljude koje pokušavate da osvojite i postavljate u reklamama pitanja koja će ih privući. Neka pitanja izazovu želju da oni dođu na sastanke. Nemojte davati odgovore u reklamama, ili neće biti potrebe da se dođe na sastanak.

Uopšteno govoreći, nemojte previše da se oslanjate na reklame, ili ćete biti razočarani. Upamtite, vaši glavni prijatelji biće oni koje će dovesti vaši vernici. Mnogo puta rezultati reklamiranja ne ispunjavaju očekivanja. Jedini način da se postarate za dobru posećenost je da uradite dobru pripremu terena sa vernicima, tako da ih ohrabrite da pozovu svoje prijatelje. Nemojte previše da potrošite na reklame. Izračunajte vaš budžet i vidite tačno koliko možete da priuštite, zatim se držite toga.

22. Subota, 29. maj 2010.

Finansije i evangeliziranje

»Jer gdje je vaše blago, ondje će biti i srce vaše.« (Matej 6,21)

Održavanje evangelizacionih sastanaka košta, a ponekada košta mnogo. Iako troškovi mogu da budu veliki, oni se isplate kada vidimo kako ljudi dolaze u crkvu i pripremaju se za Božje carstvo kao rezultat tih sastanaka. Kao što sam ranije spomenuo, desetak koji novi krštenici daju obično je jednak sa količinom novca koji je oblast uložila u evangelizam za godinu dana. Prema tome, osvajanje ljudi jednostavno ima dobar ekonomski smisao, čak i da se ne radi o Božjem carstvu. Nikada ne treba da evangeliziramo tako da možemo da zarađujemo novac za crkvu, ali treba da budemo zahvalni što joj Bog omogućava da se sama izdržava.

Postoje principi koji treba da nas vode u raspodeli fondova u evangelizmu, ili u bilo kom drugom poduhvatu u crkvi. Elen Vajt nam je veoma jasno dala ove principe:

»Božji narod ne treba slepo da ulaže novac koji nema i za koji se ne zna odakle će ga dobiti. Budimo mudri u svom poslovanju. Hristos nam je ostavio smernice kako da vodimo Njegovo delo. Oni koji hoće da grade moraju pre svega da sednu i izračunaju trokove da bi znali da li su u mogućnosti da dovrše gradnju. Pre nego što počnu sa ostvarivanjem svojih zamisli, moraju da zatraže savet od mudrih savetodavaca. Ako se neko od saradnika koji nije u stanju da rasuđuje od uzroka ka posledici nalazi u opasnosti da učini pogrešan korak, njegovi saradnici treba mudro da ga posavetuju i pokažu u čemu je pogrešio

»Neka svi koji počinju da rade u našim velikim gradovima vode računa o ovome - nigde ne treba nepotrebno izdavati novac. Ljudi ne treba po spoljašnjem isticanju da zaključuju šta je obuhvaćenom sadašnjom istinom. Naši radnici treba strogo da štede. Bog zabranjuje svako raspianje novca. Svaki dinar kojim raspolažemo treba da utrošimo štedljivo. Klonimo se svakog razmetanja. Božji novac treba upotrebiti za unapređenje dela onako kako je On predvideo.

»Zašto da odlažemo početak rada u našim gradovima? Ne čekajmo da se učini nešto veličanstveno ili da nabavimo neke skupe uređaje kako bismo se pokazali. »Šta će pleva sa pšenicom?« Ako hodimo i radimo u poniznosti pred Bogom, On će pred nama pripremiti put« (Evangelizam, str. 71, 72).

Poveravanje Božjeg novca je ozbiljan zadatak, i svi moramo da se setimo da ćemo dati odgovor Bogu za način na koji smo trošili Njegov novac. Elen Vajt zagovara strogu ekonomiju - da ne trošimo novac samo da bismo se pokazali. Ona je pisala ove reči početkom dvadesetog veka kada je pokret Bilija Sandeja bio u punom zamahu. Ona se brinula da, kada adventisti počnu da ulaze u gradski evangelizam, ne kopiramo model Bilija Sandija i trošimo velike količine novca samo zbog efekta.

Elen Vajt nije bila protiv trošenja novca. Ona je neprestano govorila Crkvi da treba da se žrtvuju i potroše koliko je potrebno da bi osvojili ljude, ali istovremeno, treba da se trudimo da novac što duže potraje. Dobro je da se evanđelisti sete da je to Božji novac. Veći njegov deo dali su ljudi koji nisu bogati već koji su se žrtvovali radi napredovanja Božjeg dela. Moramo uvek da imamo to na umu kada koristimo fondove koji su nam povereni.

23. Subota, 05. jun 2010.

Značaj pripreme crkve za evangelizaciju

»Jer oči Gospodnje gledaju na pravednike, i uši njegove na molitvu njihovu« (1. Petrova 3,12a)

Sve može da bude spremno za početak sastanaka - pozivnice poslate, propovedi pripremljene, organizacija postavljena, itd. - ipak sastanci i dalje mogu da ispadnu neuspešni. Ovaj scenario može da se dogodi ako vernici crkve nisu uspešno pripremljeni za sastanke. Pripremanje vernika je ključ za uspeh u evangelizmu.

Mnoge crkve posmatraju evangelizam kao aktivnost koja se odvija jednom godišnje, i jedini evanđeoski rad koji crkva obavlja događa se tokom tih sastanaka. Očekuje se da će sama reklama zameniti njihovo grešno zanemarivanje svakodnevnog svedočenja drugima o svojoj veri. Bog neće blagosloviti takvu situaciju. Tokom evanđeoskih programa Net mnoge crkve su mislile da mogu jednostavno da uključe satelitsku antenu, i ljudi će se slivati u crkvu. Kada se to nije dogodilo, objavili su da Net sastanci nisu uspešni. Problem nije bio u satelitskom događaju već u činjenici da su vernici obavili malo ili nimalo pripreme.

Upamtite da je javni evangelizam žetveni događaj. Ako crkva nije prethodno sejala, onda neće biti žetve kada se organizuju sastanci. Idealno, normalan život u crkvi odvija se kada svaki vernik predstavlja stalnog svedoka. Onda sastanci mogu da se događaju bilo kada, i uvek će biti ljudi koji mogu da se osvoje. Kada bi crkva ispunila ovaj ideal, ne bi bilo potrebe za »pripremom« za sastanke. Većina pripreme bi već bila svakodnevna životna činjenica.

Crkva treba da počne da se priprema za evangelizaciju barem godinu dana unapred. Potrebno je toliko vremena da bi ljudi bili spremni da odgovore na žetveni događaj. U ovom poglavlju ispitaćemo razne vrste setvenih aktivnosti koje su se pokazale uspešnima. One će takođe pomoći vernicima crkve da izgrade zajednice sa onima koji su izvan crkve, kao i da sazrevaju u svom duhovnom razvoju.

Pored drugih jasnih planova crkva treba da ima i molitvenu strategiju. Ukoliko vaši sastanci nisu okupani molitvom, neće se dogoditi ništa naročito. Najvažnije što možete da uradite u pripremi za sastanke je da

podstaknete vernike crkve da se mole za njih. Ovo će učiniti mnogo više od bilo čega drugog da bi se ljudi ukrcali. Teško je da ne pružamo podršku sastancima ako se redovno molimo za njihov uspeh. Molitva oslobađa silu neba u vašoj crkvi i Bog će moći da dopre do više ljudi kada se Njegov narod moli.

24. Subota, 12. jun 2010.

Evangelizacija prijateljstva i seminari orijentisani prema potrebama

»I prohodaše Isus po svijem gradovima i selima učeći po zbornicama njihovijem i propovijedajući Jevanđelje o carstvu, i iscjeljujući svaku bolest i svaku nemoć po ljudima.« (Matej 9,35)

Evangelizacija prijateljstva

Ako će vernici pozivati svoje prijatelje na sastanke, potrebno je da steknu prijatelje izvan crkve i da se druže sa onima koji nisu članovi. Oko godinu dana pre početka sastanaka, obično održavam seminar o evangelizaciji prijateljstva vernicima crkve. Taj materijal naglašava potrebu da se izgrađuju kontakti u društvenoj zajednici - da se provede vreme u izgrađivanju međuljudskih odnosa i druženju sa onima koji nisu vernici. Ne možete da izgradite međuljudske odnose za samo nekoliko sedmica. Zato ovaj pristup treba da se predstavi godinu dana pre početka sastanaka.

Tokom ovog seminara pomažem vernicima da načine plan za sticanje učenika prema kojem će osvajati svoje prijatelje. Vernici treba da odrede poznanike koji nisu obraćeni, odluče na koga će se usmeriti, počnu da se mole za ove ljude, razumeju njihova interesovanja, itd. Plan sticanja učenika uključuje staranje i dela ljubavi koje mogu da urade za svoje neobraćene prijatelje, aktivnosti u kojima mogu da učestvuju i razne načine da se izgradi dublja zajednica sa njima. Ovaj pristup uključuje razgovor o događajima koji crkva treba da organizuje pre početka sastanka kako bi vernicima dala priliku da pozovu svoje

prijatelje i stvore povezanost sa crkvenom porodicom. Prema tome, vernici pišu razne planirane aktivnosti i pored svake stavljaju datum kako bi bili odgovorni da će to ispuniti.

Mnogi seminari o evangelizacijama prijateljstva na raspolaganju su u crkvi i svi obrađuju u osnovi isti materijal. Važan je naglasak na pisanju plana. Vredne informacije mogu da ostanu neupotrebljene ukoliko evanđelista ne ohrabri vernike da svoje planove stave na papir.

Seminari orijentisani prema potrebama

Još jedna važna priprema za sastanke je održavanje mnogo seminara orijentisanih prema potrebama. Ovi programi usmereni su ka naročitim potrebama ljudi u društvu, kao što su kursevi za odvikavanje od pušenja ili škole kuvanja. Tradicionalno, adventisti su pripremili veliki broj ovih seminara; ipak, danas većina crkava ne organizuje takve događaje onoliko često koliko su činili u prošlosti.

I dalje postoje iste potrebe za programima za odvikavanje od pušenja, ali većina pokušaja ne dobija veliki odaziv. Vegetarijanski časovi kuvanja su uvek privlačni, ali nema seminara o oslobađanju od stresa, o oslobađanju od droga, seminara o biranju zaposlenja, o roditeljstvu, o tugovanju, itd. Spisak je beskrajn, i postoje adventistički resursi na raspolaganju za skoro svaku vrstu programa. Adventisti su uradili odličan posao u proizvodnji materijala za mnogo zdravstveno orijentisanih događaja. Naš najveći problem je što ih većina crkava ne koristi.

Svrha ovakvih događaja je da se izgrade međuljudski odnosi sa novim ljudima. Mnogo puta su adventističke crkve održale ove sastanke za one koji nisu članovi - ali vernici crkve nalaze se u pozadini i posmatraju kako oni koji nisu vernici primaju informacije. Ovaj pristup ne uspeva. Vernici i posetioци treba da se mešaju kako bi se gradili međuljudski odnosi. Samo ako gradite međuljudske odnose sa ovim ljudima koji dolaze na seminare orijentisane ka potrebama, moći ćete da ih povedete na duhovne staze.

Jedan pristup koji smo uspešno koristili bilo je da sastavimo jednog vernika sa jednom osobom koja nije vernik tokom seminara. Na primer, kada sam organizovao program za odvikavanje od pušenja, stavili smo svaku osobu sa jednim verikom, a ne sa drugim pušačem. Taj prijatelj je bio na raspolaganju pušaču svako večer i kontaktirao ga je svakog dana. Na kraju sesije, oni su postali prijatelji. Ne mogu dovoljno

da naglasim apsolutnu potrebu za organizovanjem ovakvih događaja kako bismo izgrađivali prijateljstva sa ljudima koji dolaze. Naš konačni cilj uvek mora da bude da dovodimo ljude ka Isusu.

Takođe je mudro da se mnogi od ovih seminara orijentisanih prema potrebama organizuju na crkvenom terenu. Mnogi ljudi se plaše da dođu u adventističku crkvu na verski program, ali ne boje se da dođu na zdravstveno orijentisani sastanak. Prisustvovanje takvom događaju u adventističkoj crkvi pomaže ljudima da savladaju prepreku »mesta« i lakše im je da dođu na evanđeoske sastanke kada oni počnu.

Takođe je mudro da u crkvi periodično imate biblijske događaje koji nisu preterano doktrinalni. Ovo osposobljava ljude da započnu svoje duhovno putovanje sa adventističkom crkvom na osnovnom hrišćanstvu, pre nego što ih »napadnemo« sa glavnim doktrinama crkve. Mnogi od ovih ljudi počerće da dolaze u crkvu još mnogo pre nego što počne evangelizacija.

Ako vam se čini da će crkva ličiti na košnicu punu aktivnosti još pre nego što sastanci počnu, u pravu ste. Ne možete da izazovete interesovanje ni iz čega. Ovi događaji orijentisani prema potrebama pomažu crkvi da se spremi za sastanke. U stvari, svaki događaj u crkvi treba da bude prilika da vernici pozovu svoje prijatelje. Ako imate neki koncert, ohrabrite ljude da dovedu prijatelje. Isto važi i za crkvena putovanja, izlete Izviđača, Letnju versku nastavu, itd. Crkva podržava ove aktivnosti ne samo radi vernika, već i kako bi pripremila lak ulazak za one koji nisu vernici.

25. Subota, 19. jun 2010.

Priprema evangelizacionih sastanaka

»Glas je nekoga koji viče: pripravite u pustinji put Gospodnji, poravnite u postoši stazu Bogu našem.« (Isaija 40,3)

Od suštinske je važnosti da stvorimo mnogo zainteresovanih ljudi pre nego što sastanci počnu; ipak, možete da uradite sve to a da opet doživite neuspeh. Svi detalji pripreme moraju da budu dobro organi-

zovani da biste se osigurali da funkcije na sastanku teku neometano. U ovom poglavlju istraživaćemo jedan deo fizičkih priprema koje su veoma važne za uspeh bilo kog evanđeoskog poduhvata. Ljudi će donositi odluke da li da se vrata na sastanke samo na osnovu onoga što se događa tokom prvog sastanka kome prisustvuju. Ako je sve neorganizovano a programi ne teku glatko, mnogi se neće vratiti.

Elen Vajt snažno poziva evanđeliste da se solidno pripreme za sastanke. Evanđelista pred ljudima predstavlja Boga, a naš Bog je Bog reda i dizajna. Njegovi predstavnici, prema tome, treba ispravno da Ga predstavljaju.

»Oni koji rade u Gospodnjem delu u gradovima moraju da pokažu u svom delovanju vrline smirenog, istrajnog i posvećenog truda u radu sa ljudima. Iako je potrebno da se ozbiljno trude kako bi probudili interesovanje slušalaca i zadržali njihovu pažnju, istovremeno moraju da se čuvaju svega što se graniči sa senzacionalizmom. U ovom dobu preterivanja i razmetanja, kada ljudi smatraju da je neophodno da se istaknu kako bi postigli uspeh, Božji izabrani vesnici treba da ukažu na varljivu prirodu trošenja novca na spoljašnje efekte. Ako rade jednostavno, ponizno i dostojanstveno, izbegavajući sve što je sračunato na efekta, njihov rad će učiniti trajan utisak na dobro.

Istina je da moramo razumno trošiti novac kada oglašavamo bogoslužjenje i donosimo vest istine svetu. Ali uvek će se pokazati da snaga svakog radnika nije u spoljašnjim sredstvima, nego u čvrstom oslanjanju na Boga, ozbiljnoj molitvi za pomoć i poslušnosti Njegovoj Reči. Unesimo u Gospodnji posao mnogo više molitve, mnogo više sličnosti Hristu, mnogo više saglasnosti sa Božjom voljom. Posao koji nam je ostao neće se dovršiti uz pomoć razmetanja i rasipnog trošenja sredstava.

Božje delo treba da napreduje sa silom. Moramo da se krstimo Svetim Duhom; moramo da shvatimo da će Bog u redove svoga naroda dovesti sposobne i uticajne ljude, koji će vršiti svoj deo posla u upućivanju opomene svetu. Nisu svi ljudi na svetu nepokorni Božjem zakonu. Bog ima hiljade onih koji nisu savili »kolena pred Valom«. U palim crkvama ima ljudi i žena koji se boje Boga. Kada ovo ne bi bilo tako, ne bi nam bilo povereno da objavimo vest: »Pade, pade Vavilon veliki!« »Izidite iz nje, narode moj« (Otkrivenje 18,2.4). Mnogi koji su iskrena srca čeznu za dahom nebeskog života Oni će prepoznati

evanđelje kada im ga donesete u lepoti i jednostavnosti, kako je prikazano u Božjoj Reči« (Evangelizam, str. 58, 59).

Postoje dve stvari kojih treba da se čuvamo na našim sastancima. Prva je da budemo loše pripremljeni, a druga je da sve radimo samo radi senzacije. Elen Vajt je pisala u vreme Bilija Sandeja, kitnjastog evanđeliste s početka dvadesetog veka. Elen Vajt je bila protiv takvih pozorišnih predstava, ali i dalje je mislila da evanđelisti treba da urade ono što je potrebno kako bi privukli pažnju ljudi. Jedan adventistički evanđelista je imao zveri u prirodnoj veličini koje je koristio da bi ilustrirao proročanstva. Ove slike bi se povlačile na konopcima u željenom trenutku da ilustruju zveri koje izlaze iz mora. Elen Vajt ga je pohvalila zbog genijalnosti i inovacije (Evangelizam, str. 159). Neki bi to možda nazvali senzacionalističkim, ali Elen Vajt je mislila da je to genijalno.

26. Subota, 26. jun 2010.

Izgrađivanje jedinstvenog sistema verovanja

»Koji me vjeruje, kao što Pismo reče, iz njegova tijela poteći će rijeke žive vode.« (Jovan 7,38)

Rasel Baril sledećim rečim opisuje jedno svoje iskustvo: »Posetio sam pastora jedne druge veroispovesti koji je pročitao našu knjigu koja navodi 28 osnovnih istina Hrišćanske adventističke crkve i bio je oduševljen adventizmom. Pita sam ga šta je najviše ostavilo utisak na njega povodom naše crkve. On je odgovorio da mu se čini da je adventizam jedinstveni sistem teologije. Svaki deo zavisi od drugog dela. Sve je povezano. Spomenuo je da većina veroispovesti ima spisak onoga šta veruju, ali nikada to nisu tako lepo povezali kao adventisti.«

Naravno, to adventizam i jeste - jedinstveni sistem verovanja, gde svaki deo zavisi od drugog dela. Ni jedna istina ne stoji sama za sebe - sva naša verovanja povezana su u sistem istina koje su međusobno pridružene. Elen Vajt je mnogo puta spominjala ovu povezanost.

»I teoretska predavanja su potrebna da bi ljudi videli kako se lanac istine, karika po karika, povezuje u jednu savršenu celinu. Ali nijedno predavanje ne treba održati a da se ne ukaže na Hrista, i to raspetoga, kao na temelj Jevanđelja. Propovednici bi mnogo lakše doprli do srca kad bi se više zadržavali na praktičnoj pobožnosti« (Sluge jevanđelja, str. 143).

Dok priprema evanđeosku seriju, evanđelista mora da pronađe način da se osigura da svaka tema bude povezana. Ne treba da propovedamo seriju tema koje međusobno nisu povezane. Unapred treba jedinstveno povezati teme tako da čine savršeni lanac koji postepeno predstavlja temelj koji pokazuje kako se tema uklapa u lanac istine.

U prošlosti su se neki evanđelisti rukovodili principom da ne treba da kažete ljudima o kojoj temi ćete govoriti. Prikrijte temu - ili će oni možda ostati kod kuće. Prema tome, ljudi dolaze na večernju prezentaciju i šokirani su kada evanđelista počne da predstavlja poruku o suboti. Ipak, tehnika šoka danas ne uspeva. Ljudi slušaju temu koju nisu očekivali i više se ne vraćaju.

Davanje ljudima lekcije iz Seminara o proročanstvima unapred priprema teren za propoved. Na primer, večere pre nego što se iznosi poruka o suboti, posetioci primaju pouku iz seminara koja daje detalje o suboti. Oni pregledaju pouku pre nego što dođu na sastanak. Kada uđu, redari im daju nacrt propovedi za to večere - o istini o suboti. Većina ljudi pročita nacrt još pre početka propovedi. Kada evanđelista propoveda, to je treći put da oni obrađuju ovu temu. Oni nisu iznenađeni - očekuju da to čuju. Kao rezultat, ređe se gube ljudi zbog učenja o suboti. Prisutnost se samo malo razlikuje u odnosu na prisutnost pre istine o suboti.

— III tromesečje —

27. Subota, 03. jul 2010.

Hristocentričnost u evangelizacionom radu

»Jer nijesam mislio da znam što među vama osim Isusa Hrista, i to raspetoga.« (1. Korinćanima 2,2)

Biti hristocentričan znači mnogo više od spominjanja Isusa u svakoj propovedi. To je mnogo više od jedne propovedi o spasenju u celoj seriji. Čitav događaj mora da bude prožet Isusovim mirisom. Isus mora da se vidi, mora da se čuje, mora da se doživi u svim kontaktima koje ljudi imaju sa onima koji dolaze na sastanke. Ako govornik uzdiže Hristovu milost - ali vernici su tvrdi, oholi i bez Hrista u svom pristupu, to neće preneti istinitost adventizma. Ljudi koji dolaze na sastanke moraju da vide Isusa u svima koji rade na sastancima.

Sva istina centrirana je na Isusu. Ako Isus nije centar u nekom podučavanju, onda ono ne treba da se iznosi. »Među onima koji tvrde da su hrišćani, Adventisti sedmog dana treba da prednjače u uzdizanju Hrista pred svetom« (Evangelism, p. 188). Ponovo, to ne znači da u propovedi treba samo da spomenete Isusa - umesto toga, cela propoved treba da bude Hristovo izražavanje. On je centar svake doktrine i evanđelista mora da se postara da slušalac svaku istinu povezuje sa Isusom.

To ne znači da treba da isključite propovedanje o porukama tri anđela, ali morate da pronađete jevanđelje u njima. Iznošenje trostruke anđeoske vesti, odvojeno od jevanđelja, je greška podjednako ozbiljna koliko i svetkovanje nedelje umesto subote. Čitav kontekst Otkrivenja 14 i trostruka anđeoska vest je »večno jevanđelje«. Prema tome, propovedati o sudu, žigu zveri ili padu Vavilona bez centriranja na jevanđelju je kvarenje ove jedinstvene poruke.

Dozvolite mi da vam dam neke primere. Ponekada smo propovedali pred-adventni sud iz perspektive da niko ne može da zna kako stoji kod Boga. Učinili smo da se ljudi boje Boga. Ipak, sud u Svetom pismu je dobra vest, a ne loša. Sud u Pismu govori o opravdanju, a pred-adventni sud je o Božjem opravdanju. U pred-adventnom sudu, pravedni imaju zastupnika, Isusa Hrista. Vaš zastupnik je uvek na vašoj strani, ali na nebeskom sudu naš zastupnik je takođe i naš sudija. Pošto su zastupnik i sudija Isus, čitav sud je naklonjen nama. Ovo je izuzetno dobra vest. Ako propovedate sud a ljudima ne date ovu divnu sigurnost u spasenje, vi niste uspjeli da propovedate biblijski, adventistički pogled na sud. Sotona želi da se ljudi boje suda. Bog želi da Njegov narod sud posmatra kao dobru vest, zato On poruku u sudu zove jevanđeljem - ili dobrom veću.

Poruka drugog anđela upozorava protiv pada Vavilona. Kako ovo može da bude jevanđelje? Zašto je Vavilon pao? Zato što je izvrtao jevanđelje. Veliki greh Vavilona nisu seksualni skandali u Katoličkoj crkvi. To može da se dogodi u bilo kojoj crkvi. Greh ove sile nalazi se u onome što je učinila jevanđelju. Stvorila je sistem dela umesto blagodati. Prema tome, kda propovedamo dobru vest o spasenju kroz blagodati, mi propovedamo o padu Vavilona. To je dobra vest za one koji su zarobljeni spasenjem delima. Bilo koja religija koja teži da spasi svoje vernike kroz dela umesto jedino kroz blagodati, je Vavilon.

Poruka trećeg anđela upozorava protiv žiga zveri. Tradicionalno, mi smo objavljivali da je žig zveri svetkovanje nedelje kada stigne poslednja kriza, a da Božji znak postaje pečat. Pečat ima tri dela: Božje ime, Božju titulu i Božju teritoriju vlasti, ili - GOSPOD BOG, STVORITELJ NEBA I ZEMLJE. Pečat nije četvrta zapovest ali nalazi se unutar nje. Pečat je Gospod Bog, Stvoritelj neba i zemlje. Ko je to? Isus. Isus je pečat, i Njegov karakter je taj koji ostavlja otisak na Njegovom narodu. Subota je Božji znak da odvajamo vreme koje je potrebno da se gradi ta duboka zajednica sa Isusom kako bismo mogli da odražavamo Njegov lik.

Ove tri ilustracije otkrivaju kako je poruka tri anđela ukorenjena i centrirana na Hristu i Njegovoj poruci o spasenju jedino kroz blagodati. Ljudi se ne spasavaju zato što svetkuju ispravan dan, već svetkuju ispravan dan kako bi mogli da razviju zajednicu sa Isusom. Čitav problem u poslednjim danima govori o zajednici sa Isusom.

28. Subota, 10. jul 2010.

Evandeosko propovedanje

»Jer se ne stidim Jevanđelja Hristova; jer je sila Božija na spasenje svakome koji vjeruje, a najprije Jevrejima i Grku.« (Rimljanima 1,16)

Nema veće prednosti date ljudskim bićima od propovedanja večnog jevanđelja izgubljenim ljudima i posmatranja kako oni dolaze - uz pomoć propovedanja - u spasenosnu zajednicu sa Isusom Hristom. Kakva čast! Nema uzvišenijeg oblika propovedanja od evandeoskog propovedanja. Prva propoved koja je ikad propovedana bila je evandeoska propoved koju je na dan Pedesetnice propovedao Petar.

Danas postoje dva osnovna tipa propovedanja: pastoralni i evandeoski. Stil svake propovedi je drugačiji. Pastoralno propovedanje usmereno je da pomogne ljudima da reše životne probleme u hrišćanskom kontekstu. Ono je smišljeno da ohrabri one koji već veruju. Ono je postalo glavna ishrana za obraćene. Ono je u osnovi inspirativno.

S druge strane, evandeosko propovedanje se usmerava na osvajanje izgubljenih ljudi. Ono se obraća onima koji još nisu obraćeni. To je sredstvo preko kojeg mnogi ljudi stižu znanje o Isusu Hristu. Ono obuhvata poučavanje, ali takođe treba da bude inspirativno.

Glavna razlika između pastoralnog i evandeoskog propovedanja vidi se u intenzitetu evandeoskog propovedanja. Duše se dovode Isusu i one odlučuju o svojoj večnoj sudbini na osnovu onoga što propovednik kaže. To stavlja ogroman teret na evanđelistu, naročito kada serija dođe do trenutka kada ljudi počinju da se odlučuju za ili protiv istine. Pastoralno

propovedanje se obično događa sedmično, a evanđeosko propovedanje događa se svako veče. Ovo povećava intenzitet.

Mnogi su rekli da je propovedanje jedne propovedi u crkvi u subotu ujutro jednako osam sati rada, u smislu onoga što to izvlači od vas. Ipak, za evanđeosko propovedanje potrebno je više - skoro dvostruko više truda - zbog intenziteta. Zato se propovednik na kraju serije oseća potpuno iscrpljeno. On je oduševljen onim što je Bog uradio, ali je potpuno iscrpljen.

»Potrebno nam je manje prepirki a više propovedanja Hrista. Naš Otkupitelj je središte naše celokupne vere i nade. Oni koji mogu da predstave Njegovu neuporedivu ljubav i da nadahnu srca da Mu poklone svoja najbolja i najsvetija osećanja, vrše slavno i sveto delo. Brojne propovedi kojima je osnov dokazivanje, retko će omekšati i pokoriti dušu« (Evangelizam, str. 138).

»Hristos razapet, Hristos ustao, Hristos koji se vazneo na Nebo, Hristos koji će opet doći, treba tako da omekša, obraduje i ispuni misli propovednika da će ove istine objavljivati ljudima u ljubavi i dubokoj ozbiljnosti. Propovednik neće prikazivati sebe nego Hrista.

Uzdignite Hrista vi, učitelji Reči, uzdignite Ga u propovedi, pesmi i molitvi. Uporebite sve svoje snage da smetene, zavedene i izgubljene duše uputite na »Jagnje Božje«. Uzdignite visoko vaskrslog Spasitelja i recite svima koji slušaju: dođite Onome koji je »ljubio nas« i »predade sebe za nas.« Neka nauka spasenja bude glavna misao svake propovedi, tema svake pesme. Neka ona bude osnovni sadržaj svake ponizne molbe. Ne unosite u svoje propovedanje ni jedan detalj koji bi zamenio Hrista, Božju mudrost i silu. Pružajte svetu Reč života, objavljujte Isusa kao nadu pokajnika i tvrdu kulu vernika. Pokažite put mira uznemirenima i obeshrabenima i objavite Spasiteljevu puninu i blagodat« (Evangelizam, str. 146).

29. Subota, 17. jul 2010.

Elen Vajt o evanđeoskom propovedanju

»Stojte, dakle, u slobodi kojom nas Hristos oslobodi, i ne dajte se opet u jaram ropstva uhvatiti.« (Galatima 5,1)

Elen Vajt je napisala mnogo o adventističkom evanđeoskom propovedanju, većina toga zapisana je u knjizi »Evangelizam.« Pošto je većina propovedanja u ranom adventizmu bila evanđeoska, većina njenih komentara data je u evanđeoskom kontekstu. Prema tome, kada god Elen Vajt govori o propovedanju, možemo sasvim sigurno da pretpostavimo da govori o evanđeoskom propovedanju. U ovom delu iznećemo nekoliko njenih citata i ponuditi kratak komentar.

»Način na koji propovedamo istinu često mnogo utiče na to da li će ljudi da je prihvate ili odbiju.«

»Žalosno je što mnogi ne shvataju da od načina kako propovedamo biblijsku istinu mnogo zavisi kakav će utisak biti ostavljen na um i kako će oni koji prime istinu kasnije razvijati svoj hrišćanski karakter. Umesto da rade po ugledu na Hrista, mnogi su bezobzirni, kritičkog duha i diktatorski raspoloženi. Oni odbijaju, umesto da pridobijaju duše. Takvi nikadaneće znati koliko slabih su ranile i obeshrabrile njihove grube reči« (Evangelizam, str. 135).

Elen Vajt pokazuje više zabrinutosti za to *kako* mi govorimo nego za *šta* govorimo. Isus je rekao neke veoma teške stvari za vreme svoje službe, ali On je to učinio sa suzama u glasu. Evanđelista mora da izbegava da bude grub, kritički ili diktatorski nastrojen. Lako je uvrediti ljude, i evanđelista može da ih odbije, ne toliko onim što je rekao, već načinom i tonom glasa.

Ove evanđeoske propovedi moraju da budu zalivane rosom s neba. Ne samo što Hristos treba da bude centar svake propovedi, već uticaj Svetog Duha mora da prožima svaku izgovorenu reč.

»Treba da razbijemo jednoličnost našeg duhovnog delovanja. Mi obavljamo određeni posao u svetu za koji ne pokazujemo dovoljno aktivnosti i revnosti. Kad bismo radili ozbiljnije, ljudi bi se osvedočili u istinitost naše vesti. Mlakost i jednoličnost naše službe Bogu odbija

mnoge koji traže i žele da vide u nama duboku, ozbiljnu, posvećenu revnost. Zakonska religija nije dorasla ovom vremenu. Mi možemo da obavljamo sve što je formalno u našoj službi, a da ipak budemo lišeni oživljujućeg uticaja Svetoga Duha, kao što je Gelvuja bila lišena rose i kiše. Potrebna nam je duhovna vlaga i sjajni zraci Sunca Pravde, koji će omekšati i pokoriti naša srca« (Evangelizam, str. 136).

Evandeoski sastanci treba da budu živi. Ne treba da budu dosadni ili rutinski već puni života koji daje Sveti Duh. Mi ne treba da iznosimo istinu na slučajan način, već iz srca koje je Bog dirnutio i osnažio Sveti Duh. Evandeosko propovedanje nije rutinska dužnost već nešto što ne možemo da izbegnemo. Osećamo se kao Pavle, »Teško meni ako ne propovedam.« Bog jača propovednika i, za uzvrat, propovednik je spreman da ga Bog upotrebi.

U predstavljanju istine, ne treba da se bavite razotkrivanjem grešaka već otkrivanjem istine. To ne znači da nećete obraćati pažnju na lažna učenja. Morate da govorite o tim stvarima, ali najpre stvorite platformu istine na kojoj greške nemaju mesta. Mnogo je lakše eliminisati prevaru tako što ćete ljudima pokazati istinu, nego da provedete sve svoje vreme usmeravajući se na grešku. Što više naglašavate grešku, to je ljudima teže da prihvate istinu.

»Hristos je retko nastojao da dokaže istinu. Ilustrovao ju je u svim njenim značenjima a zatim slušaocima prepuštao da li će je prihvatiti ili odbaciti. On nikoga nije prisiljavao da veruje...

U Hristovom učenju nije bilo dugih, nestvarnih i zamršenih izlaganja. On je odmah prelazio na stvar. Svako srce čitao je kao otvorenu knjigu i iz svoje neiscrpne božanske riznice uzimao staro i novo, da ilustruje i potkrepi svoje pouke. On je pokretao srce i budio naklonost« (Evangelizam, str. 137).

30. Subota, 24. jul 2010.

Elen Vajt o evandeoskom propovedanju - nastavak

»Stojte, dakle, u slobodi kojom nas Hristos oslobodi, i ne dajte se opet u jaram ropstva uhvatiti.« (Galatima 5,1)

Isus je iznosio istinu kao istinu. On je podučavao sa autoritetom i ubedjenjem. Tako moramo i mi. Evangelista treba da kroz svoj glas otkrije činjenicu da stvarno veruje da se radi o pitanju života ili smrti. Slušajte kako Elen Vajt poziva propovednike da propovedaju kao da veruju u to:

»U istini se nalazi živa sila, a Sveti Duh je oruđe koje otvara ljudska srca istini. Propovednici i radnici koji propovedaju istinu moraju da ispolje sigurnost i odlučnost. Oni treba da pođu u veri i da propovedaju Reč kao oni koji u nju veruju. Pokušajte da objasnite onima sa kojima radite da je to Božja istina. Propovedajte »Isusa Hrista i toga raspeta«. To će suzbiti sotonine laži...«

»Vi ne predstavljate sebe, već su prisutnost i vrednost istine tako velike, šta više, tako dalekosežne, tako duboke, tako široke, da se sopstveno JA gubi iz vida... Propovedajte tako da ljudi mogu da shvate velike istine i iskopaju skupoceno blago sakriveno u Pismu (Evangelizam, str. 135, 136).

Elen Vajt se takođe ozbiljno zauzela da sva izlaganja budu hristocentrična:

»Potrebno nam je manje prepirki a više propovedanja Hrista. Naš Otkupitelj je središte naše celokupne vere i nade. Oni koji mogu da predstavljaju Njegovu neuporedivu ljubav i da nadahnu srca da Mu poklone svoja najbolja i najsvetija osećanja, vrše slavno i sveto delo. Brojne propovedi kojima je osnov dokazivanje, retko će omekšati i pokoriti dušu« (Evangelizam, str. 138).

»Hristos razapet, Hristos ustao, Hristos koji se vazneo na Nebo, Hristos koji će opet doći, treba tako da omekša, obraduje i ispuni misli propovednika da će ove istine objavljivati ljudima u ljubavi i dubokoj ozbiljnosti. Propovednik neće prikazivati sebe nego Hrista.

Uzdignite Hrista vi, učitelji Reči, uzdignite Ga u propovedi, pesmi i molitvi. Uporebite sve svoje snage da smetene, zavedene i izgubljene duše uputite na »Jagnje Božje«. Uzdignite visoko vaskrslog Spasitelja i recite svima koji slušaju: dođite Onome koji je »ljubio nas« i »predade sebe za nas.« Neka nauka spasenja bude glavna misao svake propovedi, tema svake pesme. Neka ona bude osnovni sadržaj svake ponizne molbe. Ne unosite u svoje propovedanje ni jedan detalj koji bi zamenio Hrista, Božju mudrost i silu. Pružajte svetu Reč života, objavljujte Isusa kao nadu pokajnika i tvrdu kulu vernika. Pokažite put mira uznemirenima i obeshrabrenima i objavite Spasiteljevu puninu i blagodat« (Evanđelizam, str, 146).

Elen Vajt je bila preokupirana ovom temom: Isus, Isus, Isus. Sve je o Isusu. Nikada ne treba da svedočimo i propovedamo bez uzdizanja istine o Isusu. Tema o Isusu nije samostalna tema kod Elen Vajt, već tema koja je odzvanjala sve većom snagom, posebno u drugom delu njenog života.

31. Subota, 31. jul 2010.

Kako doktrine iznositi na hristocentričan način?

»Jer je meni život Hristos...« (Filibljanima 1,21a)

Sva istina nalazi se u Isusu. Elen Vajt je stavila snažan naglasak na hristocentričnom propovedanju. Ne možemo ovo da zanemarimo. Često nismo poslušali njen savet po ovom pitanju. Mnogi su pretpostavljali da iznose hristocentrične propovedi ako samo spomenu Isusovo ime u svakoj propovedi, ali to nije ono što je Elen Vajt imala na umu. Ona je zamislila iznošenje poruke koja se u potpunosti okreće oko Isusa kao apsolutnog centra svih naših učenja. Na sledećih nekoliko strana voleo bih da vam dam ilustraciju kako da centrirate neke naše određene istine na Isusu.

Hajde da počnemo sa divnom istinom o svetinji i sudu. Ova istina ne govori o sastavu starozavetnog šatora od sastanka. Nemojte da izgubite ljude u doslovnosti svetinje. Svetinja je data da bi se pružilo bolje

razumevanje Isusove službe. Isus je beskvasni hleb, Isus je svećnjak, Isusov savršeni život je žrtva. Kada je sveštenik iz Starog zaveta svakog dana služio za narod u spoljašnjem dvorištu i svetinji, on je posredovao između njih i zakona koji su prekršili. On je obavljao delo kod žrtvenog i kadionog oltara. Žrtveni oltar predstavljao je Isusovu žrtvu, a kadioni oltar predstavljao je Njegov savršeni život.

Stari zavet je ilustrovao plan spasenja i to samo milošću. Nije se radilo o svećnjacima, bikovima, jaganjcima i kozama - sve je bilo o Isusu. Naglasite spasenje milošću kada predstavljate svetinju. Prethodno poglavlje pokazalo je kako da čak i o sudu govorite iz perspektive milosti. Ovo ne znači istezanje istine kako bi teme bile hristocentrične - to je iznošenje suštine poruke o svetinji. Ljudi će biti uzbuđeni kada vide Isusa u svetinji.

Još jedna istina koja u potpunosti mora da bude centrirana na Isusu je velika istina o suboti. Lako je da se zanesemo i počnemo da dokazujemo koji je dan pogrešan. Naše logičko i biblijsko izlaganje o suboti je nesavladivo. Izvan svake sumnje, Biblija je na našoj strani. Bilo koji izazivač morao bi da izvrne Sveto Pismo kako bi zaobišao očigledno tumačenje Biblije u ovom području. Pošto je ovo tako jasno biblijsko učenje, lako je da se zanesemo dokazujući svoju doktrinu.

Ipak, subota bez Isusa nije subota. Subota govori o zajednici sa Isusom. Bog je dao subotu na početku kako bi ljudskoj vrsti dao priliku da ima zajednicu sa beskrajnim Bogom svemira. Adamu i Evi nije bila potrebna subota da bi se odmarali. Oni nisu još ni radili pre prve subote. Tek su bili stvoreni. Subota je data kako bi mogli da provedu vreme sa svojim Stvoriteljem. To je suština svetkovanja subote.

Svetkovanje subote je suprotno legalizmu. Naši protivnici pokušavaju da nas obeleže kao legaliste jer svetkujemo subotu. Ponekada zaslužujemo tu kritiku, jer smo predstavljali subotu bez Isusa. Umesto toga, treba da predstavljamo subotu kao divno vreme koje nam je Bog dao da izgrađujemo duboku ličnu zajednicu sa Njim. Pokažite kako je subota Božja velika uspomena na stvaranje i iskupljenje. U oba slučaja On je završio svoje poslove šestog dana a zatim se odmarao sedmog. Subota uvek treba da nam pokazuje centralnost stvaranja i Golgote.

Zašto je sedmi dan od tako kritične važnosti? Verovanje u Božje spasenje milošću zahteva da Mu verujemo u svemu. Subota, prema Jevrejima 4, je simbol opravdanja verom. Svetkovanje subote predstavlja činjenicu da ne mogu da budem spašen sam od sebe - potrebno je da razvijem

zajednicu sa Isusom. Prema tome, ja verujem Bogu kada On kaže da je posvetio sedmi dan. Suprotno tome, svetkovanje nedelje postaje simbol opravdanja delima, jer kaže da ljudi mogu da izaberu bilo koji dan koji žele. Prema tome, subota se pretvara u »moj« dan umesto u »Božju subotu.« Nastavite da otkrivajte kako je subota centar blagodatnog iskustva sa Isusom. Želite da ljudi shvate subotu kao privilegiju, zagrejanu toplinom samog Spasitelja. Ne smemo da stvaramo legalističke svetkovatelje subote, već grešnike koji su spašeni milošću i koji provode kvalitetno vreme sa Hristom svake sedmice kroz dar koji se zove subota. Subota govori o zajednici sa Isusom.

Predstavljanje stanja mrtvih pruža još jednu priliku da se usmerimo na Hrista. Isusovo vaskrsenje je neporecivi dokaz da je On Bog. Naša nada u vaskrsenje zasnovana je na Njegovom vaskrsenju. Pošto je On ustao, i mi ćemo ustati. Umesto da provodite previše vremena na propovedi o mrtvima, usmerite se na sigurnost koju imamo u vaskrsenje. Neka ova poruka govori o blaženoj nadi. Naša nada nije neko sablasno postojanje, već postojanje pravih ljudi koji rade prave stvari sa pravim Isusom, koji je ustao iz mrtvih u pravom telu - i svi ćemo biti kao On.

U razotkrivanju greške o besmrtnosti duše korisno je da pokažemo kako ovo lažno učenje uništava temeljnu hrišćansku poruku. Na primer, ako ljudi odu na nebo kada umru, onda nema potrebe za sudom na kraju sveta. Ne možete da sudite ljudima posle toga. Slično tome, zašto da imamo vaskrsenje tela nekoga ako je njegova duša već na nebu? Zašto je potrebno da se Isus vrati da nas odvede kući na nebo ako smo mi već tamo?

Možda je najveći problem sa doktrinom o besmrtnosti duše to što ona radi Isusovom krstu. Biblija jasno pokazuje da je Isus umro na krstu kako bismo mi dobili večni život. Jovan 3,16. Ipak, ako je svako ljudsko biće rođeno sa besmrtnom dušom, onda oni već imaju večni život, zato nema potrebe da Isus umre kako bi ljudima dao ono što oni već imaju. To nas navodi da shvatimo da je doktrina o besmrtnosti duše još jedno od đavolskih učenja smišljeno da izvrne istinu o spasenju milošću. Ako neko ima večni život (besmrtnu dušu) u sebi, onda je to nešto nasledno u ljudskim bićima što daje večni život. Ipak, Pismo je jasno. Život je na raspolaganju samo kroz Isusa. 1.Jovanova 5,10-12.

Ako usmerite vašu propoved na život kroz Isusa, vi temu o mrtvima pretvarate u život sa Hristom. Greška doktrine o besmrtnosti duše nije toliko u onome šta se događa posle smrti već u činjenici da biblijskog

Boga pretvara u paganskog tiranina. Ovo je još očiglednije, naravno, kada propovedate o paklu, ali takođe se vidi u lažnom učenju o besmrtnosti, što je temelj doktrine o večnom paklu.

Ova tri primera pokazuju da svaka doktrina može da se iznosi tako što će se otkrivati istina onako kako je centrirana na Isusu. Vi ne iznosite samo doktrine - vi predstavljate Isusa. Doktrine nam jednostavno pomažu da bolje razumemo Isusa. Adventisti moraju da se predstave onakvi kakvi su stvarno - oni koji objavljuju istinu o Isusu i najveći pobornici za Isusa i spasenje milošću. Otkrije kako je sotona iskvario ove istine u sistem dela: svetkovanje nedelje, urođena besmrtnost, prestupanje Božjeg zakona, večni pakao, itd. Naša misija je da obnovimo poruku o blagodati. Prema tome, mi propovedamo istine o svetkovanju subote, smrtnosti duše, uništenju zlih i uzdizanju Božjeg zakona koji mi ukazuje na Isusa, koji me spasava samo svojom blagodaću.

32. Subota, 07. avgust 2010.

Značaj posećivanja prijatelja

»Kako ništa korisno ne izostavih da vam ne kažem i da vsa naučim pred narodom i po kućama.« (Dela 20,20)

Neko je rekao da postoje tri tajne za uspeh u evagelizaciji. Prva je posećivanje. Druga je posećivanje. Treća je... posećivanje. Nema nikakve sumnje da je posećivanje veoma važan vid evangelizma. Uspeh mnogih sastanaka može da se meri u direktnoj proporciji sa obavljenim posetama. Propovedanje Reči može da bude odlično, ali ako ga ne prati pažljivo posećivanje, propovedanje će biti neuspešno.

Postoje dva osnovna pristupa posećivanju. Jedan pristup sprovodi snažno ubeđivanje u domu kako bi se ljudi ubedili da slede istinu, dok je drugi pristup mnogo ljubavniji i nežniji. Izbor pristupa zavisi od tipa evandeoskog propovedanja. Ako je evandelista snažan na propovedaonici, upućujući definitivne pozive da se sledi istina, posete mogu

da budu uzdržanije. S druge strane, ako evanđeliste ne upućuje jasne i snažne pozive sa propovedaonice, onda je potrebno da se u domovima upućuju snažniji pozivi. Ne možete istovremeno da upućujete snažne pozive sa propovedaonice i kod kuće. Slično tome, ne možete da upućujete slabe pozive sa propovedaonice i kod kuće.

Neki evanđelisti iznose jasne biblijske prezentacije. Drugi evanđelisti možda ne daju detaljna biblijska objašnjenja. Kada se to dogodi, biblijski časovi moraju da se održavaju u domu, pored posećivanja. Ipak, kada se iznesu jasna biblijska učenja, onda biblijski časovi u domu nisu potrebni. Onda se posećivanje usmerava na to kako osoba reaguje prema temama koje se iznose svako veče.

Elen Vajt o posećivanju

Kao i obično, Elen Vajt je imala mnogo toga da kaže o važnosti posećivanja za vreme evangelizacionih serija. U stvari, kada god je savetovala pastore da posećuju, to je skoro uvek bilo u kontekstu evanđeoskog posećivanja. Neki su pokušali da upotrebe njene savete i primene ih na pastoralno posećivanje, ali u stvarnosti ona nikada nije govorila o pastoru koji posećuje svoje stado vernika crkve. To je zato što za vreme njenog života adventističke crkve nisu imale pastore po crkvama. Kada je govorila o pastorima koji posećuju svoje stado, ona je mislila na evanđeosko stado.

»Ličnim radom pristupite ljudima tamo gde se nalaze. Upoznajte se s njima. Taj posao ne mogu da obavljaju zamenici. Taj posao ne može da se obavi ni pozajmljenim ni poklonjenim novcem. To ne mogu da obavie ni propovedi sa propovedaonice. Poučavanje porodica biblijskim istinama - to je posao evanđeliste; on treba da se udruži sa propovedanjem. Ako se to izostavi, propovedanje će velikim delom biti promašaj« (Evangelizam, str. 331).

»Godinama mi je pokazivano da je rad od kuće do kuće posao koji će propovedanje Božje Reči učiniti uspešnim. Ako naši saradnici ne posećuju zainteresovane, drugi propovednici će ih pronaći i zbuniti pogrešnim citiranjem i izvrtanjem činjenica Božje reči. Ti ljudi nisu bliže upoznati sa Božjom rečju; smatraju da njihovi propovednici moraju biti iskreni ljudi bez predrasuda, pa se tako odriču svog osvedočenja. Ali ako naši biblijski radnici posete zainteresovane kako bi im potpuni-je objasnili Reč istine, otkrivajući im uporedo istinu i zabludu, oni će biti uvrđeni« (Evangelizam, str. 325, 326).

»Kada bi se napola smanjilo propovedanje, a udvostručio lični rad u domovima prijatelja istine i u crkvi, videli bismo iznenađujuće rezultate.«

»Kada se zanemari lični rad gube se mnoge dragocene prilike koje bi, da su iskorišćene, sigurno znatno unapredile delo.«

»Duše propadaju bez ličnog rada« (Evangelizam, str. 324).

»Taj rad od kuće do kuće, traženje duša, traganje za izgubljenim ovcama, najznačajniji je posao koji možemo obavljati« (Evangelizam, str. 325).

Zašto treba posećivati?

Postoje tri razloga za evanđeosko posećivanje.

Prvi je da bi se stekla publika. Ljudima su potrebni pozivi na sastanke. Vernici crkve treba da obave najveći deo ovog posla, ali evanđelista može da otkrije da je neophodno da obavlja ovakve posete tokom prve sedmice evangelizacije. To su obično veoma kratke posete, obavljene s vrata. Evanđelista ili pastor retko ulazi unutra. Upućuje se kratak poziv da dođu na sastanke. Posećuju se ljudi sa prethodnim zanimanjem za crkvu.

Drugi razlog za posećivanje je zadržavanje publike. Tokom prve sedmice otkrićete nekoliko ljudi koji su došli samo prvo veče i nisu se vratili. Ove pojedince možete da posetite tokom prve dve sedmice. Ove posete su takođe kratke i obavljaju se s vrata. Možete da kažete ljudima da ste došli da im donesete materijale koje su propustili kako bi mogli da postignu gradivo. Ako nikoga nema kod kuće, možete jednostavno da ostavite materijale uz kratku poruku. Mnogo puta na taj način od osobe koja je došla samo jednom možete da stvorite redovnog posećivaoca.

Treba da upamtite da su ove posete kratke i da se obavljaju s vrata. Vi pokušavate da izgradite doslednu masu. Sastanci uvek privuku nekoliko radoznalih tragača koji dođu na prvo veče da vide šta se događa, ali nemaju nameru da se vrata. Nemojte da se plašite da ćete ih uvrediti ako ih posetite. Najgore što može da se dogodi je da se oni ne vrata, a to je već slučaj, pa ništa nećete izgubiti ako ih posetite. Naravno, neki će početi ponovo da dolaze, a to ne biste postigli bez ličnog kontakta. Ovakvom vrstom posećivanja mnogo možete da dobijete i ništa ne možete da izgubite.

Treći razlog za posećivanje je pripremanje ljudi da donesu odluku. Mnogima je potrebno ohrabrenje kada odlučuju da slede istinu, i poseta u domu, u pravo vreme, pomoći će im da donesu odluku. Ponekada ljudi imaju određena pitanja. Oni ne žele da vas ometaju na sastanku postavljajući ih, ali to ih sprečava da donesu odluku. Vi posećujete u domu, odgovarate na pitanje i dobijate odluku. Takve odluke nikada ne biste dobili da niste posetili ljude u njihovom domu. Ponekada možete mnogo više da postignete u poseti od deset minuta nego što učinite tokom propovedi od sat vremena.

Ljudi se osvajaju kao pojedinci, a ne u grupi. Velike evangelizacije su odlične za širenje informacija, ali su loše okruženje za razvijanje zajednica sa ljudima. Ovo se najbolje događa kada uđete u domove ljudi. Posluživanje neke zakuske posle sastanka daje ljudima priliku da počnu da izgrađuju odnose sa drugim vernicima, ali to ipak ne može zameniti posećivanje u domu.

33. Subota, 14. avgust 2010.

Veštine posećivanja

»A ulazeći u kuću nazovite joj: mir kući ovoj.« (Matej 10,12)

Postoje osnovne veštine koje su potrebne u svim posetama. Jedna od najvažnijih je da naučite da budete dobar slušalac. Bog nam je dao dva uha i jedna usta, ali mnog ljudi se ponašaju kao da imaju dvoje usta i jedno uho. Potrebno je da slušamo. Ključ dobre posete je da budete dobar slušalac. Postavljajte prava pitanja kako biste pokrenuli ljude da govore, a zatim slušajte, i naučićete sve što treba da znate. Ovo vam dozvoljava da kažete pravu stvar u pravo vreme.

Mnogi novi evanđelisti se boje da posećuju, jer ne znaju šta da kažu - ali ključ za posećivanje nije u govorenju mnogo reči već u pažljivom slušanju onoga što ljudi govore. Veština slušanja je najvažniji sastojak uspešne evanđeoske posete. Jedno od ključnih pitanja koje možete da

postavite u poseti je: »Šta ste mislili o...?« ili »Kako se osećate povodom...?« Ova pitanja sa otvorenim krajem smišljena su da navedu ljude da govore. Glavni cilj posete je da slušate ljude kako biste mogli da procenite njihovo zanimanje za poruke koje slušaju. Kada znate kako se ljudi povezuju sa istinom, onda ćete znati i šta da kažete.

Kada vam neko postavi pitanje, ponovite to pitanje. Ovo pomaže ljudima da znaju da ste ih stvarno slušali. Ako ste pogrešno razumeli pitanje, oni će vas ispraviti, i onda nećete dati pogrešan odgovor. Nikada nemojte da se prepirete sa ljudima koji postavljaju pitanja. Posetioci se *nikada* ne prepiru. Možda ćete pobediti u prepirci, ali ćete izgubiti tog pojedinca.

Posle pravilnog shvatanja pitanja, odgovorite na njega brzo i jednostavno. Nemojte da iskoristite više od dva ili tri teksta da objasnite odgovor. Zatim pitajte da li to odgovara na njihovo pitanje. Većina ljudi će potvrdno odgovoriti. Ako i dalje imaju pitanja, odgovorite im složenije ili ostavite literaturu koja objašnjava tu temu. Većina ljudi provodi previše vremena odgovarajući na neko pitanje. Oni osobi koja je postavila pitanje daju više nego što joj je potrebno. To često više smeta nego što pomaže. Nekim ljudima biće potrebna detaljnija objašnjenja; ipak, počnite sa jednostavnim pristupom.

Drugo iskušenje u koje upada neiskusni evanđelista je da daje informacije o temama koje još nisu obrađene. Potrebno je da sačuvate njihovu radoznalost kako bi oni nastavili da dolaze na sastanke. Ako odgovorite na pitanja pre nego što se tema obradi na sastanku, neće biti potrebe da više dolaze. Ponekada je potrebno da ljudi čuju druge teme pre nego što im odgovorite na to pitanje pa je pravilo veoma strogo: *nemojte unapred da govorite o temama koje još niste obradili.*

Kada posećujete ljude, brzo ćete početi da prepoznajete znake interesovanja ili nezainteresovanosti. To nije uvek jasno tokom početka serije, ili kada je osoba koja posećuje neiskusna. Evanđelisti postepeno razvijaju šesto čulo koje im govori koliko je ozbiljan neki pojedinac, ali kada učite, najbolje je da ne donosite brze zaključke.

Jedan od znakova prave zainteresovanosti je oduševljenje koje pojedinac pokazuje prema sastancima. Ako su oni stvarno uzbuđeni zbog sastanaka i lako daju informaciju, onda je to obično dobar pokazatelj iskrenog interesovanja, posebno ako se to oduševljenje nastavi i posle teme o subotnoj istini.

Ponekada su pitanja koja postavljaju pokazatelj da su spremni da donesu odluku. Jednom sam posetio jednu porodicu mormona. Oni su redovno dolazili na naše sastanke i dobro su reagovali na istine koje su čuli. Počeli su da svetkuju subotu i osećao sam da treba da donesu odluku da se pridruže crkvi, ali brinuo sam se zbog njihovog mormonskog nasleđa. Prilikom jedne posete upitali su me šta da rade sa donjim vešom. Najpre sam bio potpuno zbunjen, a onda sam se setio da mormoni imaju sveti donji veš koji uvek moraju da nose nakon što su bili u hramu. Njihovo pitanje me je osvestilo da su spremni da napuste mormonizam i postanu adventisti.

Drugi ključ za određivanje iskrene zainteresovanosti je da posmatrate promene u njihovom načinu života koje nastaju kao rezultat onoga što slušaju na sastancima. Jednom sam posetio jednu ženu nakon što smo izneli jednu zdravstvenu poruku. Rekla mi je kako je došla kući posle sastanka i ispraznila iz zamrzivača sve proizvode iz svinjetine i njima nahranila psa. Zatim me je pitala da li je dobro postupila. Očigledno je bila iskreno zainteresovana.

Drugi put je jedan fini mladi par dolazio na naše sastanke. Svako veče su sedeli u zadnjem redu i činilo se da upijaju sve što se događa. Pastor i ja smo bili veoma uzbuđeni zbog ovog mladog para, znajući da bi bila milina imati ih u crkvi. Zatim smo izneli zdravstvenu poruku. Sledećeg jutra posetili smo njihov dom. Dok smo prilazili, osetili smo miris sličan destilaciji. Shvatili smo - kada smo ugledali prazne boce piva u smeću - da su došli kući posle sastanka i pili cele noći. Bili smo veoma obeshrabreni dok smo kucali na njihova vrata.

Par je otvorio vrata i brzo su shvatili kako sve izgleda, pa su ponudili sledeće objašnjenje. Rekli su kako su došli kući sa sastanka i ispraznili sva svoja pića, sipajući ih u sudoper. Pastor i ja smo bili tako srećni što u razočarenju nismo odustali. Danas ovaj mladi čovek i njegova žena služe Gospodu u propovedničkoj službi.

Odakle da dobijete imena za posećivanje? Ako su sastanci u početnoj fazi, možete da posetite ljude koji su se potpisali u crkvenoj knjizi za posetioce, ili ljude koji pohađaju pastоровe biblijske časove. To su uvek dobri prijatelji. Možete da posećujete zajedno sa pastorom ili laikom koji im drži biblijske časove.

Kada sastanci počnu, vaši listovi za registraciju i kartice za reakciju treba da vam obezbede imena onih koji dolaze. Ponekada ćete posetiti osobu za koju ste pomislili da je došla samo jedno veče, a onda ćete

otkriti da dolazi redovno, samo ne popunjava karticu svako veče. Ovi ljudi će uglavnom ceniti vašu posetu, ali takođe će ih ohrabriti da svako veče vraćaju svoju karticu kako bi vam uštedeli put da im donesete materijale.

Posećivanje je važno. Posećivanje je neophodno. Uspeh vaših sastanaka zavisiće od vaše sposobnosti posećivanja, pa je zato potrebno da što pre savladate ove veštine. Ovo poglavlje nas je upoznao sa posećivanjem i dalo neke osnovne veštine. Sledeće poglavlje će istražiti svaku posetu koju naćinite tokom evanđeoske serije. To će vam pomoći da razumete šta treba da radite prilikom svake posete i pomoći će vam da razvijete neophodne veštine.

34. Subota, 21. avgust 2010.

Protivljenje i izgovor

»Jer sam došao da rastavim čovjeka od oca njegova i kćer od matere njezine i snahu od svekrve njezine.« (Matej 10,35)

Vrlo malo ljudi donosi velike odluke bez prethodnog suoćavanja sa nekoliko prepreka. Radeći sa ljudima, posmatrao sam kako prolaze kroz duboke borbe, i ponekada osećate da će okrenuti leđa Božjoj istini. Međutim ova borba je vitalni deo procesa donošenja odluke. Umesto da se obeshrabri zbog ove borbe, evanđelista treba da bude zahvalan što se osoba bori za to.

Kada se ljudi ne suoćavaju sa konfliktom i kada ne doživljavaju nikakve nevolje, to ponekada pokazuje da nisu stvarno shvatili temu. Oni su bili kao sudeć, samo su upijali informaciju ali je nisu činili vitalnim delom svog života. Mnogo puta ovakvi ljudi brzo prihvate poruku, ali takođe i brzo napuste crkvu. Prema tome, evanđelista treba da shvataju borbe kao vitalni deo procesa posvećenja.

Najveći problem sa kojim se suoćavamo u pomaganju ljudima u procesu donošenja odluke je nesposobnost da ih se navede da izraze probleme sa kojima se bore u svom umu. Ukoliko osoba ne veruje evanđelista,

retko će se otvoriti i otkriti pravi problem. Mnogi evanđelisti će stalno posećivati tu osobu i nikada neće doći do stvarnog razloga zašto ona okleva da donese odluku. Ukoliko ne dođete do pravog razloga, odluke će se retko dogoditi.

Kada počnete da iznosite Božju istinu ljudima, oni odmah počinju da razmišljaju o posledicama koje će nastati ako počnu da slede istine koje vide u Bibliji. Njihov argument je retko ono što kaže Biblija, već posledice u njihovom ličnom ili porodičnom životu. Ako se evanđelista bavi samo informacijama iz Reči, nikada neće moći da odredi pravi problem, i osoba će retko doneti odluku. Ponekada su problemi od kojih se plaše samo tvorevina mašte. Oni su pojedincu stvarni - ali ustvari ne postoje. Druge prepreke su stvarne ali mogu da se savladaju kroz Božju silu. Mnogi ljudi to ne znaju. Tek kada izmamite njihov stav o posledicama njihovih postupaka, znaćete kako da im pomognete. Zato evanđelisti treba protivljenje da posmatraju kao divnu priliku da pomognu ljudima.

35. Subota, 28. avgust 2010.

Posećivanje prijatelja radi pomoći u ustavljanju pušenja

»Sve mogu u Isusu Hristu, koji mi moć daje.« (Filipljanima 4,13)

Danas je pušenje manji problem nego u prethodnim generacijama, jer manje ljudi puši. Ipak, oni koji još uvek puše su okoreli pušači kojima je mnogo teže da prestanu. Uz Božju pomoć, čak i ovi ljudi mogu da pobeđu duvan. Pomaganje ljudima da prestanu da puše u kontekstu javne evangelizacije je mnogo lakše nego u kontekstu programa za odvikavanje od pušenja koji sprovodi crkva. Oni koji dolaze na sastanke su daleko više motivisani zbog duhovne dinamike i rasta obraćenja koji doživljavaju. Vreme da se pomogne ljudima u ovom području nastaje

kada su čuli zdravstvenu poruku na sastancima, ili kada su doneli odluku da se pridruže crkvi i znaju da moraju da prestanu da puše.

Pristup koji ovde preporučujemo zasnovan je na ljudima koji su veoma duhovno motivisani i žele da prestanu da puše. Ovaj pristup nije smišljen za ljude koje treba ubeđivati da treba da prestanu. Ustvari, ukoliko ljudi nisu sasvim ozbiljni u želji da prestanu da puše, ne bih čak ni počeo da primenjujem metod koji ću upravo opisati.

Tokom ove posete, kada završimo sa ugodnim čavrljanjem, evanđelista treba odmah da utvrdi želju osobe da prestane da puši. Možete da spomenete karticu za odluku koju su predali i na kojoj su označili svoju želju. Kada oni jednom potvrde svoju odluku, nastavite da iznosite neke osnovne informacije iz našeg tradicionalnog materijala za odvikavanje od pušenja, koji koristimo na javnim seminarima. To bi moglo da obuhvata teme kao što su lagana ishrana tokom prvih nekoliko dana, izbegavanje mesta koja su povezana sa ušenjem, itd. Možete čak i da im date neki od traktata za odvikavanje od pušenja, jer oni mogu da sadrže korisne predloge.

Ipak, ljudi sa kojima radite su motivisani ne samo zdravim životom već i Isusom koji postaje Gospodar njihovog života, zato kao duhovni posetilac vi treba da primenite duhovnu dinamiku pomažući im da prestanu da puše. U ovom okruženju važno je da osoba nauči kako da se prizove na Božja obećanja o pobeđi nad grehom. Upamtite, to nikada nije naša pobeđa - već se uvek događa prizivanjem na pobeđu koja je već naša u Isusu Hristu. Ja sa njima podelim nekoliko biblijskih obećanja.

Prva Korinćanima 15,57 kaže: »A Bogu hvala koji nam daje pobeđu kroz Gospoda našeg Isusa Hrista.« Ovaj odlomak se pojavljuje u kontekstu vaskrsenja. Ako Isus može da nam pruži pobeđu nad smrću, onda sasvim sigurno može da nam pruži pobeđu nad cigaretama. Ne samo što je Bog kategorično obećao da će nam dati pobeđu, već nam On kaže da treba unapred da Mu zahvaljujemo na pobeđi koju nam je već dao. Zato kada ljudi kleknu i pognu glavu i zatraže od Boga pobeđu nad cigaretama, oni mogu da ustanu i oduševljeno objave da imaju pobeđu, jer je Bog obećao da će im je dati. Odvojte dovoljno vremena kako biste se postarali da ljudi koje posećujete stvarno veruju da Bog može da im pruži pobeđu, i kada ih pitate, oni oduševljeno mogu da odgovore da bez sumnje znaju da će im Bog dati pobeđu.

Rimljanima 13,14 dodaje zanimljiv korak: »Nego se obucite u Gospoda Isusa Hrista; i telu ne ugađajte po željama.« Upitajte one koje posećujete sa kakvim željama tela se bore. Očigledno, to će biti pušenje. Tekst kaže da ne treba da se trude da ispune želje tela. Ako je za njih želja tela pušenje, a ne treba da se trude da je ispune, šta onda treba da urade? Mnogi ljudi brzo odgovaraju da to znači da treba da prestanu da puše.

Ako mi je Bog dao pobjedu, zatim Pismo objavljuje da ne treba da planiram da pušim, onda mi u blizini nisu potrebne cigarete. Ako bi ih imao, to bi pokazalo da ne verujem stvarno da mi je Bog dao pobjedu. Zato, u ovom trenutku ohrabrite pušača da vam preda sve svoje cigarete. Ako ljudi odbiju, ne preporučujem da nastavite, jer ovo pokazuje da još nisu ozbiljni u svojoj želji da prestanu da puše.

Takođe je korisno da im u ovom trenutku ispričate nekoliko priča koje će ih malo opustiti. Na primer, mnogo ljudi - kada odustanu od pušenja - drže cigarete u blizini za slučaj da se nađu u iskušenju. Naravno, obično se to i dogodi. Svako će shvatiti da će se to dogoditi ako imaju cigarete u blizini. Takođe pričam anegdota o jednom malom dečaku koji se prehladio ali je želeo da ide na plivanje sa ostalom decom. Pitao je da li može da ide sa decom i da samo gleda. Majka ga je pustila. Nešto kasnije se vratio sa mokrom kosom. Majka ga je pitala zašto je plivao kada je samo trebalo da posmatra. On je odgovorio da je bio u iskušenju. Ona je pitala, »Zašto si poneo kupaći pribor sa sobom?« »Za slučaj da budem iskušenju,« odgovorio je on. Tako se mnogi ljudi osećaju, ali ako nam je Bog da pobjedu, onda ne moraju da drže cigarete u blizini.

Treći tekst je biblijsko obećanje koje je zapisano u 1.Korinćanima 10,13: »Drugo iskušenje ne dođe na vas osim čovečijeg; ali je veran Bog koji vas neće pustiti da se iskušate većma nego što možete, nego će učiniti s iskušenjem i kraj, da možete podneti.« Kakvo divno obećanje!

Bog nam nije obećao da neće biti iskušenja - već samo da će nam On dati pobjedu. Uverite ljude da će iskušenja doći, i da mogu da budu teška, ali da Bog neće nikome dozvoliti da bude iskušen iznad svoje sposobnosti da se izbori s tim. Ohrabrite ih da obeleže ovaj tekst i da ga otvaraju i čitaju Bogu kada god se nađu u iskušenju. Upamtite, Bog nije obećao glatku plovidbu do pobjede nad duvanom. On je samo obećao da ćemo bezbedno stići na drugu stranu.

Ovaj tekst je izvor ogromne snage ljudima dok prestaju da puše, ali evanđelista treba da naglasi da želja za pušenjem neće jednostavno nestati - već da će im Bog pomoći u teškim trenucima. Zašto Bog ne izbavi ljude na čudesan način? Verujem da ih proces prizivanja pobjede kroz Božju silu uči da veruju Bogu. Na kraju, oni će znati da nisu pobjedu postigli u ljudskoj sili, već samo kroz božansku silu. Bog im dozvoljava da se bore kako bi naučili da Mu bezrezervno veruju.

Još jedno biblijsko obećanje koje treba da iznesete u ovom trenutku je Filibljanima 4,13: »Sve mogu u Isusu Hristu koji mi moć daje.« »Sve« se odnosi i na sposobnost prestanka pušenja. Prema tome, razmišljanje da osoba ne može da ostvari pobjedu znači poricanje neverovatne sile beskrajnog Boga Svemira - Boga koji kaže da možemo sve da postignemo kroz silu ovog Hrista.

Na kraju pročitajte Marko 11,24: »Zato vam kažem: sve što ištete u svojoj molitvi verujte da ćete primiti; i biće vam.« Tako je ako verujemo u to. Ako tražim pobjedu od Boga a sa kolena ustajem pitajući se da li ću je stvarno dobiti, onda je nemam. Imam je zato što mi je Bog to obećao - i ja verujem u Božje obećanje.

Iznošenje svih ovih tekstova o Božjoj veličanstvenoj sili je izgrađivanje pozitivne vere da će im Bog dati pobjedu nad duvanom. Oni ne treba da sumnjaju. Oni će imati pobjedu u Hristu. Ako je osoba pozitivno reagovala sve vreme, sada ste spremni da kleknete i zatražite od Boga da joj da pobjedu. Uputite poslednje zapažanje, »Osećam da ste kroz vaše današnje odgovore spremni da zatražite pobjedu od Boga i da verujete da vam je već dao.« Oni treba pozitivno da odgovore na tu rečenicu. Zatim zajedno kleknite i molite se jednostavnu molitvu, tražeći od Boga pobjedu nad duvanom. Na kraju molitve neka oni ponavljaju za vama, »Dragi Isuse, potrebna mi je pobjeda nad pušenjem. Ne mogu sam to da uradim. Moram da se prizovem na Tvoju pobjedu. Hvala Ti što si mi je dao. Amin.«

Kada ustanete sa kolena pružite ruku i rukujte se s njima i pitajte da li im je Bog dao pobjedu. Oni treba pozitivno da odgovore. Vi kažete, »Amin!« Onda im spomenite da ako zapadnu u nevolje, treba slobodno da vas pozovu u bilo koje doba dana i noći i vi ćete se moliti sa njima za pobjedu. Zapišite im biblijske tekstove sa obećanjima i uputite ih da ih citiraju Bogu redovno kada se nađu u snažnom iskušenju. Onda kažite da biste voleli da se vratite za dvadeset i četiri sata i proslavite prvih

dvadeset i četiri sata pobjede sa njima. Zapazite da ne dolazite da ih proverite - već da samo pozitivno proslavite ono što je Bog uradio.

Šta se događa ako se sledećeg dana vratite i otkrijete da su oni ipak popušili nekoliko cigareta? Nikada nemojte da ih grdite već proslavite Boga šro im je dao pobjedu nad osamnaest cigareta tog dana (ako oni, na primer, su pušili po jednu paklicu dnevno). Zatim ponovite Božja obećanja za one dve koje su preostale. Uvek budite pozitivni i naglašavajte ono što Bog radi.

Otkrili smo da ljudi koji prestanu da puše uz pomoć ovog pristupa, zajedno sa korisnim predlozima iz literature za odvikavanje od pušenja, stiču pobjedu mnogo lakše u odnosu na one koji pokušavaju da to urade bez duhovnog pristupa. Ustvari, oko 90 posto onih koji vam daju svoje cigarete i mole se sa vama stiču pobjedu, a oko 70 posto njih trajno prestaju da puše. Ne znam ni jedan drugi metod koji daje takve rezultate. Neverovatna sila je na raspolaganju u Isusu Hristu, samo ako pomognemo ljudima da se uhvate za Božju silu. Naravno, ovi jednostavni koraci dobro funkcionišu i sa bilo kojim drugim grehom oko koga se ljudi bore. Veliki princip je da upamtimo da se prizovemo na Božju pobjedu umesto na ljudsku borbu. Ljudima je najteže da nauče da se u potpunosti oslone na Božju silu.

36. Subota, 04. septembar 2010.

Otkrivanje prepreka

»A sud je ovaj što Vidjelo dođe na svijet, i ljudima omilje većma tama negoli Vidjelo; jer njihova djela bijahu zla. Jer svaki koji zlo čini mrzi na vidjelo i ne ide k vidjelu da ne pokaraju djela njegova, jer su zla.« (Dela 3,19-20)

Kada se osoba suoči sa potrebom da donese odluku, ona odmah postaje svesna svih onih stvari koje stoje između nje i donošenja te odluke. Ovo važi za sve velike životne odluke. Na primer, ako bračni par treba da kupi novi auto, oni najpre sednu i razmišljaju koliko mogu

da potroše. Cena je jedna od prepreka na putu donošenja odluke za kupovinu. Kada jednom odluče kako će platiti automobil, onda mogu da se slože da ga kupe. Slično tome, kada se suoče sa potrebom da donesu odluku za subotu, ljudi će najpre potražiti prepreke - kao što su otpuštanje sa posla; reakcija bračnog druga, prijatelja i rođaka, itd. Tek kada osoba uspe da vidi iza tih prepreka, onda može da donese odluku da svetkuje subotu.

Posao osobe koja osvaja duše je da otkrije prepreke za svakog pojedinca. Sve dok osoba ne želi da iznese te prepreke, doneće se malo odluka za Hrista. Kako možete da navedete ljude da vam kažu koje su njihove prepreke? Samo kroz razvijanje dobrih međuljudskih odnosa rano na početku sastanaka. Ljudi jednostavno neće podeliti svoje duboke misli ukoliko ne osećaju da je bezbedno da to učine. Zato je od suštinske važnosti da izgradite čvrste veze sa ljudima na početku serije propovedi. Kada jednom steknu poverenje u vas, biće im prijatno da otvore svoje srce u prikladno vreme.

Očigledno, čak i ako imate dobre međuljudske odnose sa nekim pojedincima, oni vam neće uvek reći svoj problem ukoliko ne postavite prava pitanja. Umetnost osvajanja duša uključuje postavljanje pravih pitanja u pravo vreme. Naša je sveta dužnost, kao Hristovih predstavnika, da otkrijemo ove prepreke kako bismo mogli da pomognemo ljudima da donesu odluku da slede Hrista. Slušajte savet Elen Vajt.

»Sveta odgovornost leži na propovedniku da pazi na duše kao onaj koji mora da podnese izveštaj. On mora da se zainteresuje za duše sa kojima radi, otkrivajući sve što ih zbunjuje i muči i smeta im da hodaju u svetlosti istine« (Ellen White, *Review and Herald*, August 30, 1892).

»Propovednik mora da poznaje prirodu teškoća u umu ljudi kako bi mogao da zna da svakom čoveku da njegovu porciju hrane u pravo vreme« (Ellen White, Ms. 34, 1893).

Često vernici žele da posećuju ljude, ali ne znaju šta da im kažu. Morate da pronađete put do njihovog srca. Inače, može beskrajno posećivati a da ljudi nikada ne donesu odluku. Nikada ne treba da uđete u neki dom a da ne znate svrhu vaše posete i nemate jasan plan kako da je ispunite. Ponovo, Elen Vajt daje odličan savet o ovome:

»Mnogi od radnika ne uspevaju u svom delu zato što se ne približavaju dovoljno onima kojima je njihova pomoć najpotrebnija. S Biblijom u ruci, oni se moraju potruditi da na ljubazan i prijateljski način pronađu prigovor i smetnje koje postoje u shvataju onih koji počinju da pitaju,

»Šta je istina?« Zatim treba brižljivo i nežno da ih vode i poučavaju, kao učenike u osnovnoj školi« (Sluge jevanđelja, str. 172).

»Vaš uspeh ne zavisi toliko od vašeg znanja i učenosti, koliko od vaše sposobnosti da nađete put do srca« (Isto, str. 175).

Ovaj pristup zahteva blisku, ličnu zajednicu. Ne možete na brzinu da posetite i očekujete da će vam ljudi dovoljno verovati da vam otvore lične probleme koji ih sprečavaju da slede Isusa. Vaš čitav pristup treba da pokazuje otvorenost od samog početka vašeg zajedničkog vremena. Ako stvorite atmosferu u kojoj ljudi osećaju slobodu da se izraze, biće mnogo lakše da razgovarate o teškim temama.

Većina onih koji osvajaju duše previše se brinu da li će reći pravu stvar. Oni se brinu da će možda reći nešto pogrešno, pa zato ne govore ništa, što je mnogo gore. Upamtite, vi ne radite sami. Vi predstavljate Cara svemira i On je obećao da će biti sa vama dok to radite. Vi ne govorite svoje reči, već reči koje će vam dati sam Bog. Zato nemojte da se brinete šta ćete reći. Verujte da će vas Bog osposobiti da izgovorite Njegove reči.

»Ako radnik svoju dušu uzdiže i oplemenjuje u molitvi, Bog će mu pomoći da progovori pravu reč u pravom trenutku« (Isto, str. 104).

37. Subota, 11. septembar 2010.

Postupanje prema preprekama u biblijskom radu

»Ako li kome od vas nedostaje premudrosti, neka ište u Boga koji daje svakome bez razlike i ne kori nikoga, i daće mu se;« (Jakovljeva 1,5)

Najpoželjniji plan za odgovaranje na prepreke je da na njih odgovorite unapred, pre nego što se one pojave. Očekujte ih. To se postiže kroz propovedi u evanđeoskoj seriji. U njima se uglavnom daju odgovori na glavna protivljenja. Na primer, kada govori o subotu, evanđelista treba jasno da odgovori na teme kao što su: jasno saznanje koji dan je sedmi dan, mišljenje da je subota bila samo za Jevreje, ili osećanje da

dan danas nema nikakve razlike koji dan se svetkuje. Ove tačke treba da budu sastavni deo prezentacije.

Pored toga, postoje druga biblijska protivljenja o kojima treba govoriti u javnosti, kao što su Kološanima 2,16 i Rimljanima 14,5.6. I dalje ćete susretati ljude koji su čuli objašnjenja ovih tekstova, ali i dalje im je potrebno objašnjenje, detaljnije, o tim ili drugim tekstovima. Drugim rečima, sva biblijska protivljenja treba očekivati i odgovarati na njih javno, kao da su sastavni deo prezentacije. Kada neka osoba sasluša prezentaciju o suboti, ili bilo kojoj drugoj temi, ona već treba da dobije jasne odgovore na sva očekivana protivljenja. Poneko će uvek spomenuti nekoliko biblijskih odlomaka koji su malo teži i na njih treba odgovoriti u njihovom domu.

Ipak, glavna protivljenja prema suboti retko su biblijska. Ona su više porodična ili lična stvar. Ipak, čak i ove brige mogu da se očekuju. Na primer, u mojoj seriji tokom četvrte večeri propovedam o trojici Jevreja u užarenoj peći i stavljam veliki naglasak na dubinu vere koju su oni pokazali u spremnosti da služe Bogu, bez obzira na posledice. Spominjem da ne postoji nikakav izgovor da idemo protiv Božjeg zakona i spominjem prepreke kao što su posao, porodica, itd. Ne spominjem subotu, ali postavljam ovaj čvrsti temelj. Kada se pojave problemi oko svetkovanja subote, mogu da se vratim na ovu priču. Postavljanje takvih priča na početku serije stvara biblijski temelj za odgovaranje na protivljenje kada se ono pojavi.

Za većina protivljenja koje ljudi izražavaju nije potreban naširoki odgovor. Na većinu može da se odgovori veoma brzo i najbolje je da citirate Sveto Pismo. Uvek se setite da ljude usmerite ka Bibliji. Pojedinci nisu zainteresovani za vaše mišljenje - oni žele da znaju Božji savet za njih. Ponekada ljudi postavljaju jednostavno pitanje, a mi odvojimo pola sata da odgovorimo na njega. Ta osoba onda počinje da misli da je ovo velika stvar kada treba toliko vremena da se odgovori. Zato brz odgovor smanjuje protivljenje i prenosi ideju da to nije komplikovan problem. Ipak, nakon brzog objašnjenja, najbolje je da proverite zapažanje i postarate se da je odgovor bio jasan. Ako se protivljenje nije razrešilo, biće potreban duži odgovor.

Protivljenje nasuprot izgovora

»I ušavši u zbornicu govoraše slobodno tri mjeseca učeci i uvjeravajući za carstvo Božije.« (Dela 19,8)

Prilikom posećivanja prijatelja neki ljudi će pre dati izgovore nego prave prepreke. Dobar biblijski radnik treba da je sposoban da razlikuje izgovore i protivljenja i može da zaobiđe izgovor kako bi došao do prave prepreke. Neiskusni biblijski radnici prave grešku jer prihvataju izgovor kao da on ima veliku važnost, ne shvatajući da se ispod površine krije dublje protivljenje. Mnogo puta izgovor često sadrži nagoveštaj o pravom problemu. Zato je važno da postavimo prava pitanja kako bismo mogli da otkrijemo prave probleme u umovima ljudi.

Kakva je razlika između izgovora i protivljenja? Izgovori su način da se zaobiđe donošenje odluke za Hrista, dok je protivljenje iskrena prepreka ka pravoj odluci. Pojedinaac ne može da donese odluku dok se ova velika prepreka ne ukloni. Isti problem može da bude i izgovor i protivljenje. Ne treba nešto odmah odbaciti kao izgovor a druge stvari posmatrati kao protivljenje.

Na primer, Suzana vam kaže da ne može da svetkuje subotu jer će izgubiti posao. Ipak, Janko koristi istu rečenicu kao izgovor, jer ne želi da bude drugačiji. On bi mogao da dobije slobodnu subotu ako je zatraži, ali on to ne želi, zato rad subotom koristi kao izgovor. Suzana ozbiljno želi da svetkuje subotu, ali je njen posao sprečava u tome. U njenom slučaju problem je prava prepreka, ali briga može da bude ista za oboje ljudi.

Ako biste pitali Janka, »Ako bi mogao da dobiješ slobodnu subotu, da li bi počeo da je svetkuješ?« on bi brzo našao drugi izgovor. Ali Suzana bi odmah odgovorila da bi počela da svetkuje subotu. Zato je od ključne važnosti da razlikujemo da li je problem izgovor ili prepreka. Inače, evanđelista bi mogao da pretpostavi da je problem dobijanje slobodne subote, a ustvari pravi problem je što osoba ne želi da bude drugačija. Odgovaranje na protivljenje znači da morate jasno da poznajete sa kojim problemom se pojedinac suočava.

Iako se izgovori i protivljenja mogu naći u bilo kom području, najveći deo protivljenja važi u društvenim ili ekonomskim područjima, ili porodičnim problemima za koje osoba smatra da će biti posledice odluke za Isusa. Uvek je važno da dođete do pravog razloga protivljenja da biste znali kako da im pomognete. To može da se postigne samo uspostavljanjem čvrste veze koja se gradi iz vaših prethodnih poseta.

Izgovori obično ukazuju da se ljudi nalaze u dolini odluke. Oni osećaju da će evanđelista tražiti od njih da donesu odluku povodom određene teme. Oni doživljavaju borbu zbog te teme. Pokušavajući da izbegnu donošenje odluke u tom trenutku, ljudi izbacuju izgovore. Ovo nije nameran pokušaj da se biblijski radnik navede na pogrešan put - to je jednostavno ljudska priroda. Kao kod primera bračnog para koji kupuje automobil, oni mogu da kažu prodavcu da treba da odu kući i provere svoje finansije. Istina je da su oni već proverili svoje finansije, ali to je izgovor kojim izbegavaju donošenje odluke u tom trenutku. Dobar prodavac zna da ih nešto drugo sprečava da donesu odluku da kupe, pa će ih podsticati da otkrije pravi problem kako bi zaključio prodaju.

U osvajanju duša mi se bavimo nečim što je mnogo dragocenije od kupovine automobila. Ipak, ponekada prihvatamo prvobitne izgovore i propuštamo da dođemo do pravog razloga, zato ne uspevamo da ih dovedemo do trajne odluke za Isusa. Zato je tako važno da sagledamo iza izgovora i otkrijemo pravi problem.

Pokušavajući da otkrije da li osoba daje izgovor ili pravo protivljenje, evanđelista treba pažljivo da sluša šta ta osoba govori i kako to govori. Ako je njihov stav u tom trenutku opušten ili čak neozbiljan, možete da budete sigurni da imate posla sa izgovorom, a ne protivljenjem. Ako vas ne gledaju u oči već negde u stranu dok daju razlog, možete da budete sigurni da ste dobili izgovor. Vreme je još jedna ključna stvar. Ljudi su skloni da daju izgovore na početku posete, baš kada pomisle da će biti upitani u vezi odluke.

Kako otkriti u radu sa ljudima pravu prepreku i odgovoriti na nju?

»Eto, ja vas šaljem kao ovce među vukove: budite, dakle, mudri kao zmije i bezazleni kao golubovi.« (Matej 10,16)

Procedura za otkrivanje pravog razloga kod ljudi je prilično jednostavna, ali je takođe i veoma efektivna. Treba da se u ovoj fazi postavi pitanje »Zašto?« Postoje razni načini da se postavi ovo pitanje. Na primer, Janko kaže da subota nije važna i da vi previše naglašavate taj dan. Vi želite da otkrijete da li je to pravo protivljenje ili izgovor, zato odgovarate sa pitanjem, »To je zanimljivo, Janko, molim te pomoz mi da shvatim zašto tako misliš?«

Zapazite da se ne treba odgovoriti na iznetu tvrdnju, već se jednostavno traže dalje informacije. To je pokušaj da se zađe iza Jankovih osećanja o relativnoj važnosti subote. Ako osoba koja osvaja duše napadne njegovu izjavu i izazove ga, Janko može da postane defanzivan. Umesto toga, Janko je prisiljen da otkrije razmišljanje koje ga je dovelo do tog zaključka. Mnogo puta će Janko odmah da odbaci rečenicu i otkrije nešto dublje što je stvarni problem. To je ono što se mi nadamo da će on učiniti. Možete da provedete bezbrojne sate razgovarajući o važnosti subote, ali to neće pomoći, jer se ustvari radilo o izgovoru.

Ponekada ćete odgovoriti na ono što mislite da je pravo protivljenje samo da bi vam osoba odgovorila sa drugim protivljenjem. To ustvari pokazuje da se ta osoba odgovara i morate da postavite pitanja »Zašto« da biste zašli ispod površine i otkrili pravi problem. Obično je poslednja stvar koja se spomene pravi problem. Treba da odgovorite na pravi problem i da ne gubite mnogo vremena odgovarajući na izgovore. To ne znači da treba da zanemarite ponuđene izgovore. Vi ponavljate njihovu brigu i zatim postavljate pitanje »Zašto«, pokušavajući da dođete do stvarnog problema.

Još jedan važan način da se odredi pravi problem je da postavite pitanje »Zašto« na sledeći način: »Janko, razumem to što kažeš da misliš da subota nije toliko važna. A kada bi iznenada shvatio da je važna, da

li bi je svetkovao?« Ako Janko odgovori »Da« na to pitanje, onda bi to pokazalo da se radilo o pravom protivljenju. Ipak, ako on ponudi druge razloge, onda ste definitivno dobili izgovor. Nastavite da postavljate ovo pitanje sve dok osoba ne odgovori pozitivno.

»Znači, Janko, ako razumem to što govoriš, ako se sve sredi i tvoja žena se ne protivi da ideš u crkvu subotom, ti bi svetkovao Božju subotu?« Sada Janko odgovara pozitivno. Znači da ste došli do pravog problema. Onda možete da se bavite temom protivljenja od strane njegove žene.

Ovo možda zvuči pojednostavljeno, ali to je veoma osnovna tehnika koja je uspešno delovala kod mnogih osvajača duša tokom godina, i bila je instrument u pomaganju hiljadama ljudi da donesu odluku za Isusa. Upamtite, ovaj metod ne rešava problem. On samo osigurava da se bavite sa stvarnim problemom a ne sa izgovorom.

Sada ste otkrili pravi problem. Šta sledeće da uradite? Sada znate da se Jankova žena protivi, ali kako da mu pomognete u ovom problemu? Postoji druga jednostavna procedura koju možete da koristite u ovom trenutku, ali ona je uspešna samo ako ste otkrili pravi problem. Ovaj plan može da se koristi sa bilo kojim protivljenjem. Nazvaćemo ga tehnika OOO.

OOO predstavlja, »osećati, osećali, otkrili«. U Jankovom slučaju to bi išlo nekako ovako. »Janko, razumem kako se osećaš.« Pazite se ovde. Ako niste doživeli ono kroz šta Janko prolazi, onda ne razumete kako se on oseća. Zato, u tom slučaju, treba da kažete, »Janko, mogu samo da zamislim kako se osećaš.« Ovde je poenta da se stvori saosećanje sa osobom, da mu se stavi do znanja da razumete kroz šta prolazi, čak iako ste ograničeni u sopstvenom iskustvu. Ako je osoba upravo otkrila da je njegov problem homoseksualnost, ne možete da kažete, »Razumem kako se osećaš.« Zato budite pažljivi, ali stvorite saosećanje.

Drugo O predstavlja »osećali«. »Janko, želim da znam da nisi jedini koji se tako oseća. I drugi su se osećali tako.« Važno je da ljudi znaju da njihov problem nije nešto novo. Ako možete, ispričajte priču o nekome ko se borio sa ovakvim problemom. Prve dve rečenice stvaraju saosećanje i zajedništvo, pomažući osobi da shvati da nije sama u svojoj borbi.

Treće O predstavlja »otkrili.« »Janko, iako su ovi ljudi prošli kroz slične probleme, oni su otkrili da je Isus naročiti prijatelj dok su se borili sa gubitkom porodice.« Ovde predstavljate rešenje u Hristu. Osoba

treba da zna da će Isus biti sa njom dok teži da Ga sledi. Pružite im sigurnost saosećajne Isusove ruke koja će ih pratiti kroz nevolje.

Očigledno, tokom posete u domu, možete da provedete više vremena baveći se svakom opisanom tačkom. To je bliski i lični rad, i biće vam potrebna milost Svetog Duha dok težite da služite ljudima koji se nalaze u dolini odluke. Tehnika OOO može da bude odlično sredstvo koje će vam pomoći da se bavite pravim protivljenjem koje su ljudi otkrili.

Odgovaranje na protivljenje je uzbudljivi deo osvajanja duša. To je pomaganju ljudima koji vam veruju da vam otvore svoje srce i otkriju najdublje strahove. To vas ospodobljava, pod vođstvom Svetog Duha, da pomognete ljudima u donošenju trajnih odluka za Isusa tokom zemljinih poslednjih trenutaka. Ovi predlozi su jednostavni - ali veoma duboki u svom ishodu. Neka vas Bog osposobi da pomognete ljudima da savladaju svoja protivljenja i donesu trajne odluke za Isusa.

— IV tromesečje —

40. Subota, 02. oktobar 2010.

Tri osnove za pomoć u odluci

»Reče im Isus: a vi šta mislite ko sam ja?« (Matej 16,15)

Zakoni dobijanja odluka su prilično jednostavni. Prva osnovna tačka koju treba da upamtimo je da **treba da očekujemo od ljudi da donesu odluke**. Otkrio sam da su neiskusni osvajači duša mnogo puta iznenađeni kada ljudi donesu odluku za Hrista. Oni to nisu očekivali. Ako se poruka jasno iznese, i ako smo propovedali Isusa, prirodno je da ljudi donesu odluke da slede Njega i Njegovu spasonosnu istinu.

Stav evanđeliste takođe ima mnogo veze sa tim da li će ljudi doneti odluke ili ne. Ako uđem u dom ne očekujući da će se osoba pokoriti Hristovim tvrdnjama, onda se to verovatno neće ni dogoditi. U javnom evangelizmu sam otkrio da ako prva osoba koju posetim tog dana ne donese odluku, to nekako boji moje posećivanje tokom čitavog dana i teško mi je da tog dana dobijem odluke. Ipak, ako prva osoba pozitivno odgovori, onda se naredne odluke donose lakše, čak i u teškim slučajevima. Tako sam odlučio da rano tokom dana posetim one za koje smatram da su najskloniji da donesu odluku, tako da moj um očekuje da će je ljudi doneti. Moje razmišljanje utiče na način na koji ljudi reaguju. Razmišljajte pozitivnije i očekujte da će ljudi odgovoriti, i dobićete mnogo više odluka.

Drugi osnovni princip za dobijanje odluka je da **sledimo Isusovu šemu u službi**. Šta je Isus radio? On je voleo ljude i mešao se sa njima kao onaj koji im je želeo dobro. Osvajač duše mora da voli ljude. Ljudi sa kojima radite nisu samo pioni koje ćete koristiti da potvrdite svoj uspeh. To su duše za koje je Isus umro. Niko ne može uspešno da osvaja duše a da ne voli ljude. Elen Vajt dalje kaže:

»Dopirao je do ljudskih srca krećući se među njima kao Onaj koji im je želeo dobro. On ih je tražio na gradskim ulicama, u privatnim kućama, u čamcima, u sinagogi, na obalama jezera i na svadbenoj svečanosti. Sretao ih je na njihovim svakodnevnim poslovima i pokazivao zanimanje za njihove svetovne delatnosti. Unosio je svoja uputstva u domove, dovodeći porodice u njihovim vlastitim kućama pod uticaj svoga božanskog prisustva. Njegovo snažno lično saosećanje pomoglo Mu je da zadobije srca« (Čežnja vekova, str. 117).

Uspešni evanđelisti ne posećuju ljude samo da bi proučavali Bibliju ili dobijali odluke - oni su tu jer vole ljude i razvili su prijateljstva. Prijatelji nisu zainteresovani samo za nečiji verski život, već i za sve druge aspekte njihovog bića. Ključ za osvajanje duša je ljubav prema ljudima. Ključ za dobijanje odluka je ljubav prema ljudima i očekivanje da će oni doneti odluku da slede Isusa.

Treći osnovni princip za dobijanje odluka je da osvajač duša **mora da ima pravo lično iskustvo sa Isusom**. Ako lično ne poznajete Isusa, biće vam teško da pomognete drugima da donesu odluku. Prema tome, život sličan Hristovom je jedna od suština uspešnog osvajača duša. Evanđelisti će biti vredni proučavaoci Biblije. Oni će biti ljudi molitve i živeće doslednim životom koji jasno odražava karakter njihovog uzvišenog Gospoda.

Kada kombinujete život sličan Hristovom, ljubav prema ljudima i očekivanje odluka, sila Svetog Duha osposobljena je da postane nezaustavljiva sila koja dovodi ljude do trajne odluke za Isusa. Ova tri osnovna principa su od suštinske važnosti za uspešno postizanje Isusove misije: dovođenje ljudi u Božje carstvo.

Ponovo, ako vi kao osvajač duša niste ubeđeni u apsolutnu neophodnost da se ljudi posvete Isusu, onda nećete biti uspešni u njihovom vođenju Njemu. Ipak, ako ste ubeđeni da je poznavanje Isusa najvažnija stvar na svetu, onda ćete uraditi sve što je potrebno da biste pomogli ljudima da donesu odluku da slede Isusa.

Slično tome, ako niste ubeđeni da Crkva adventista sedmog dana ima jedinstvenu poruku za završne dane zemaljske istorije, onda će vam biti teško da ljude pozivate da donesu odluku da postanu adventisti sedmog dana. Tokom godina susretao sam propovednike koji su imali poteškoća u osvajanju duša. Dok smo razgovarali, neizbežno sam otkrio da imaju neke sumnje oko poruke. Zapanjujuće je kako naše lične sumnje mogu da utiču na naš uspeh ili neuspeh u osvajanju duša. Ne govorim da ovo važi u svakom slučaju, ali je prilično dobar barometar ljudske duhovnosti. Zato, ako imate problema u osvajanju ljudi za Isusa ili pomaganju ljudima da odluče da se pridruže Crkvi adventista sedmog dana, možda je potrebno da ozbiljno istražite ovo područje u vašem životu.

Ako neko stvarno voli Isusa i potpuno je ubeđen da je Crkvu adventista sedmog dana Bog podigao da prenese jedinstvenu poruku svetu na kraju vremena, onda osvajanje duša i dobijanje odluka neće biti težak posao. Očigledno, postoje veštine koje mogu da poboljšaju vaše sposobnosti, ali ukoliko ovaj temelj nije na mestu, osvajanje duša biće teško.

41. Subota, 09. oktobar 2010.

Andersonove osnovne tehnike za pomoć u odluci

»Ako li vam nije drago služiti Gospodu, izберите sebi danas kome ćete služiti: ili bogove kojima su služili oci vaši s onu stranu rijeke, ili bogove Amoreja u kojih zemlji živite; a ja i dom moj služićemo Gospodu.« (Isus Navin 24,15)

Roj Alen Anderson, Sekretar za propovedničku službu u Generalnoj konferenciji i istaknuti javni evanđelista sredinom dvadesetog veka, predlaže sedam osnovnih tehnika za dobijanje odluka. One su i danas primenljive.

Najpre, predlaže on, treba da budete **saglasni**. Slažite se sa ljudima kada god možete. Ovo može da bude teško ako osoba zagovara neku

nebiblijsku istinu. Ipak, ne možete ubediti ljude u biblijsku istinu a da prethodno nisu stekli poerenje u vas, a oni ne mogu da steknu poverenje u vas ukoliko ne otkrijete područja u kojima se slažete.

Na primer, često mi se događalo da mi na početku serije pristupi neki posetilac i da me pita da li verujem u tajno vaznesenje. Ako kažem, »Ne verujem« on se verovatno više neće vratiti na seriju, ali ako kažem »Verujem« mogao bih da ih navedem da misle da verujem u doktrinu koja nije biblijska. Ipak, moram da pronađem tačku oko koje se slažemo. Moj uobičajeni odgovor je da kažem osobi da sasvim sigurno verujem da Isus ponovo dolazi i da svi znaci ukazuju na taj veliki događaj. Umesto da upadnem u raspravu o tajnom vaznsenju, ja se slažem sa njima o onome što je veoma istinito - stvarnost Hristovog drugog dolaska.

Neki dobronamerni evanđelisti misle da je korisno da ljudi od samog početka znaju sve naše jedinstvene doktrine. To nije mudro ako želite da osvajate duše. Uvek je najbolje da počnete sa tačkama u kojima se slažete. Elen Vajt savetuje: »Složite se sa ljudima u svakoj tački u kojoj možete ostati dosledni« (Evangelizam, str. 114).

Andersonova druga tačka je da budemo **pažljivi**. Tražite znake da Sveti Duh deluje na srcu te osobe, tako da znate kada da postavite pravo pitanje i zatražite odluku. Ne treba da jurite unapred, ne misleći na to gde se osoba nalazi u svojoj zajednici sa Hristom i istinom.

Treća tačka je da budemo **direktni**. Dolazi vreme kada osvajač duša mora da pređe se opštih na određena pitanja. Direktni, lični pozivi srcu potrebni su ako želimo da ljudi donesu pravilnu odluku. Deset je puta efektivnije da uputimo direktan, ličan poziv nego opšti poziv. Nekoliko reči upućenih direktno pojedincu u privatnosti mogu da učine mnogo više od dugačke propovedi sa propovedaonice. Ovim ne želim da umanjim ulogu propovedaonice, jer se lični rad izgrađuje na radu sa propovedonice, ali izjave u propovedi bez ličnog poziva su bezvredne. »Tajna našeg uspeha i sile kao ljudi koji zagovaraju naprednu istinu otkriće se u direktnim i ličnim pozivima koje upućujemo zainteresovanima« (Ellen White, *Review and Herald* Articles, August 30, 1892).

Četvrto, **budite ljubazni i učtivi**. Ništa ne može da zameni osnovu hrišćanske kulture. Prikazivanje neljubaznosti i neučtivnosti može da poništi sve dobro koje je učinjeno. Elen Vajt savetuje: »U sve što izgovorite unesite duh i život Hristov« (Evangelism, p. 175). »Neka naš glas bude pun nežnosti i ljubavi po ugledu na Hrista« (Evangelizam, str. 139).

Dok sam posećivao jednu porodicu koja je prisustvovala našim sastancima, kucanje na vratima brzo je otkrilo da je njihov pastor došao u posetu istovremeno dok sam se ja tamo nalazio. Bila je to neugodna situacija. Očigledno, nisam mogao da nastavim sa posetom pa sam, posle nekoliko učtivih trenutaka, predložio da se zajedno pomolimo, jer je trebalo da krenem. Molio sam se za porodicu i za njihovog pastora, a zatim se pastor molio. Na kraju molitve je rekao, »Molim Te, Gospode, izbavi ove ljude od ovog đavola pored mene.« To je bio prvi put da me je neko nazvao đavolom. Posle molitve sam ustao, ništa nisam rekao i oprostio sam se. Mogao sam da vidim da je ljudima neprijatno zbog neučtivosti njihovog pastora.

Ova porodica je proučavala sa jednom našom biblijskom radnicom pre nego što je počela evangelizacija. Sledeće nedelje su je pozvali da ide u crkvu sa njima i ona je prihvatila. Taj isti pastor propovedao je đavolsku propoved protiv adventističke crkve. Ponovo su članovi porodice bili vidno osramoćeni zbog pastorovog ponašanja. Na vratima se pastor pozdravio sa biblijskom radnicom i rekao joj, »Božji blagoslov.« Ona je odgovorila, »Iako sam adventista sedmog dana?« Čim je ta oštra primedba izašla iz njenih usta, shvatila je da je načinila grešku. Porodica se nikada nije vratila na sastanke. Mogli su da tolerišu neučtivost njihovog pastora, ali ne i našu. Uvek treba da imamo na umu da predstavljamo Isusa u ljubaznosti i taktičnosti.

Peto, Anderson predlaže da **nikada ne treba da se prepiremo sa ljudima**. Možemo da pobedimo u raspravi ali izgubićemo dušu. Mi ne treba da se bavimo raspravama, već da osvajamo ljude za Isusa. Mnogi evanđelisti u ranom adventizmu voleli su da raspravljaju i mogli su da pobeđu u većini rasprava. Adventistička logika i biblijski temelji bili su nepobedivi. Ipak, Elen Vajt je savetovala te propovednike da se ne raspravljaju i da to izbegavaju.

»Sotona stalno nastoji da dođe do cilja koristeći se grubim i nasilnim sredstvima. Isus je, međutim, prilazio ljudima staom onoga što im je bilo najbliže. Isus je gledao da njihov uobičajeni tok misli što manje prekida nekim iznenadnim pokretima ili isticanjem određenih pravila« (Evangelizam, str. 113).

Šesti princip je da **na protivljenje odgovaramo Svetim Pismom**. Ništa ne probija zamračene umove ljudi kao odgovori direktno iz Svetog Pisma. Sa ljudskim rezonovanjem možemo da se raspravljamo, ali ne i sa Božjom Reči. Mnogo puta ljudi su me pitali da li je u redu

da rade subotom kada to njihov posao zahteva od njih. Umesto da im direktno odgovorim, zatražio bih da otvore Biblije na 2.Mojsijevu 20,8-11 i pročitaju zapovest o suboti. Zatim bi ih pitao šta čuju da im Bog govori. Ovaj pristup je daleko moćniji od bilo koje ljudske logike koju bih mogao da primenim.

Andersonova poslednja tehnika je **upotreba biblijskih priča kao osnovu za pozive**. Ponovo, postoji ogromna sila u upotrebi Svetog Pisma. Priča o izgubljenom sinu je emotivna, biblijska priča koja se snažno obraća onome koji je zalutao od Boga. Priča o Izrailjcima koji stupaju u reku Jordan još pre nego što se ona razdvojila snažno govori onima koji oklevaju da iskoraknu i slede Isusa.

42. Subota, 16. oktobar 2010.

Saveti za pomoć prijateljima da donesu odluku

»Jer koji god prizove ime Gospodnje spašće se.« (Rimljanima 10,13)

Odluke dolaze u tri faze. Najpre, pojavljuje se zainteresovanost kroz proučavanje Božje Reči. Drugo, nastaje ubeđenje kroz unutrašnje delovanje Svetog Duha. Treće, osoba donosi ličnu odluku da sledi vođstvo Svetog Duha i tako donosi odluku. Osvajač duša ne vrši pritisak na ljude da donesu odluku - osvajač duša nežno vodi, umesto da gura ili se prepire. Zato je potrebno mnogo molitve dok ljudi prolaze kroz ove tri faze u donošenju odluke za Isusa.

* Predstavite Isusa kao onoga koji traži odluku. Upamtite, nikada vi ne tražite odluke - već Isus. Propovednik je posetio jednog čoveka koji je redovno dolazio na naše sastanke. U njegovom domu pozvao ga je da donese odluku da sledi Isusa. Nije odgovorio. Onda ga je upitao, »Da Isus sedi ovde umesto mene, i da On traži od tebe da doneseš odluku da Ga slediš, šta bi rekao Isusu?« Propovednik je bio šokiran kada je čuo odgovor »ne.« Znao je da nikakva količina njegovih poziva nikada neće izazvati ovu osobu da donese odluku. Ako bi Isusu rekao ne, onda propovedniku nikada neće reći da. Zato je otišao, shvatajući da ga u to

vreme nije moguće osvojiti. Postavljajući Isusa kao onoga koji traži odluku jasno je pokazao gde se čovek nalazi u svom razmišljanju.

* Primenite Sveto Pismo kao osnovu za sve pozive. Ljudi treba da donesu odluke zato što Biblija kaže da je to istina. Mi kao oni koji šire jevanđelje moramo da primenjujemo Pismo ne samo da bismo nešto dokazali, već i da uputimo poziv. »Budite veoma oprezni u postupanju s Božjom Reči, jer ta Reč treba da pomogne ljudima da donesu odluku. Neka Božja reč seče, a ne vaše reči« (Evangelizam, str. 227).

* Primenjujte molitvu kao sredstvo za pozivanje na odluku. Molite se sa svakom osobom i, u njihovoj prisutnosti, pozovite Isusa da im pomogne da donesu pravu odluku za Njega. Nemojte da zloupotrebljavate molitvu, već je koristite da pomognete onima koji su zainteresovani da znaju da se evanđelista moli za njih. U molitvi se nalazi ogromna sila, i ona mora da bude snažna moć u životu osvajača duša. Ovu silu moraju da vide i oni koji teže da slede Isusa.

* Pokažite razumevanje za lične borbe i pomozite im tako što ćete im posvetiti ličnu pažnju. Upamtite da će svi koji prihvate Isusa doživeti pravu borbu. Vaš posao kao osvajača duša je da im budete blizu i ponudite razumevanje dok se bore sa problemima zbog prihvatanja Hrista. Potrebno je da oni znaju da evanđelista saoseća sa njima. Saznanje da mogu da se oslone na evanđelistu i sve mu kažu, bez osude, za njih je od suštinske važnosti dok prolaze kroz borbe.

* Shvatite snažnu ulogu ljudske volje u donošenju odluka. Volja je jednostavno moć izbora - moć donošenja odluke. Elen Vajt kaže, »Sve zavisi od pravog postupanja volje« (Steps to Christ, p. 30). Ona dalje savetuje:

»Ispravnim vežbanjem volje može se u životu ostvariti korenita promena. Kad svoju volju predamo Hristu, povezujemo se sa božanskom silom. Primamo silu odozgo koja nas održava čvrstim. Svakome je moguće da živi čistim i plemenitim životom, životom pobeđe nad prohtevima i svim slastima samo ako pristane da svoju slabu i nepostojanu čovečju volju ujedini sa večnom i nepromenljivom voljom Božjom« (Zdravlje i sreća, str. 151).

Zakovitosti u procesu donošenja odluke za Hrista

»Duh diše gdje hoće, i glas njegov čuješ, a ne znaš otkuda dolazi i kuda ide; tako je svaki čovjek koji je rođen od Duha. Odgovori Nikodim i reče mu: kako može to biti?« (Jovan 3,8-9)

Postoje definitivni zakoni koji upravljaju procesom donošenja odluka. Bog nas je stvorio sa umom koji sledi određene principe. Naravno, Bog uvek može da prevaziđe normalnu funkciju ljudskog uma, ali On to retko čini. On deluje kroz normalno funkcionisanje ljudskog uma. Zato je od suštinske važnosti da razumemo kako um deluje u procesu donošenja trajne odluke za Isusa. Hrišćani su povremeno bili skeptični prema nauci psihologije. Istina je da je postojalo mnogo lažne psihologije u naučnoj areni, i sotona je zloupotrebljavao zakone psihologije radi svojih namera, ali prava psihologija je jednostavno razumevanje kako um funkcioniše, kao što ga je Bog stvorio. Nije nikakvo čudo što Elen Vajt kaže: »Da biste doveli duše ka Isusu mora da postoji... istraživanje ljudskog uma« (Testimonies for the Church, vol. 4, p. 67).

Odluke nastaju iz saradnje uma između znanja, ubeđenja i želje. Kada znanje, ubeđenje i želja neke osobe u vezi date teme dostigne određeni intenzitet, um se automatski prebacuje na odluku i akciju u skladu sa tim. To ne znači neophodno da će osoba doneti pozitivnu odluku, već da će se um prebaciti u modalitet donošenja odluke. Kada osoba dođe do tog trenutka, ako ne zatražite odluke, one se možda nikada neće dogoditi.

U većini javnih evangelizacija ovo se obično događa u poslednje dve sedmice tokom petosedmične serije. Znanje, ubeđenje i želja su dostigli nivo intenziteta u kome ljudi razmišljaju o donošenju odluke. Ako evanđelista u to vreme ne traži odluke, ljudi prođu tačku donošenja odluke i retko će se posvetiti. Nije nikakvo čudo što Elen Vajt snažno ohrabruje evanđeliste da pozivaju na odluke u pravo vreme:

»Kad osobe koje su pod silov osvedočenja ne dovedete do odluke čim se ukaže prilika, postoji opasnost da to osvedočenje postepeno iščezne« (Evangelizam, str. 225).

»Uloga Svetog Duha je da osvedoči dušu da joj je potreban Hristos. Mnogi su osvedočeni o grehu i osećaju da im je potreban Spasitelj koji prašta grehe, ali su nezadovoljni još samo svojim težnjama i ciljevima. Ako im, dakle, istina nije upućena na pravi način, ako reči nisu došle u pravom trenutku, i u njima dovele do odluke na temelju snage iznetih dokaza, osvedočene duše će otići a neće postati jedno sa Hristom. Zlatna prilika prolazi, a one se nisu predale Hristu i sve se više udaljuju od Njega i nikad ne staju na Gospodnju stranu« (Evangelizam, str. 215, 216).

Zadivljujuće je kada nas Bog koristi da dovedemo ljude do odluke. Nikada ne smemo da izgubimo iz vida ono što Elen Vajt tako snažno naglašava - ako dozvolimo ljudima da dođu do mesta gde um prelazi u modalitet odluke i propustimo da ih pozovemo da se odluče u tom trenutku, onda ljudi prolaze tačku sa koje nema povratka i nikada neće stati na Isusovu stranu. Takva pomisao treba da ukloni svaku sumnju o apsolutnoj neophodnosti traženja odluke u pravo vreme.

Pošto znanje, ubeđenje i želja vode ka odluci, seminar, biblijsko proučavanje ili evangelizacija - kao i lično posećivanje - treba da bude umetničko prepletanje tri faktora. Neki tekstovi će naglašavati znanje, drugi ubeđenje i želju. Naravno, neki tekstovi će naglašavati sva tri faktora.

Tradicionalno, adventisti su bili skloni da više naglašavaju poznavanje tekstova a da zanemaruju ostala dva - posebno želju. Ipak, odluke se ne donose samo na osnovu znanja, koliko god da je informacija važna. Ljudi će učiniti malo sa informacijom ukoliko nisu ubeđeni. Upamtite, ubeđenje je delo Svetog Duha na lični život, ipak Sveti Duh govori kroz osvajača duše dok evanđelista primenjuje moćnu Reč živog Boga.

Od ta tri područja najviše se zanemaruje želja. Želja se javlja kada ljudi vide potrebu da odgovore - potrebu da slede Isusa. Oni dolaze do tačke kada žele da donesu odluku. Na mojim evanđeoskim sastancima, ja radim na aspektu želje tako što koristim snažne primere iskustva. Tokom prve dve sedmice, svako veče odvajamo par minuta da intervjuišemo nekoga o tome kako je upoznao Isusa i kakvu je to razliku načinilo u njegovom životu. U sredini serije menjamo svedočanstvo i

ljudi govore o tome kako im je subota blagoslov. Zatim, za vreme poslednje sedmice, svedočanstvo prelazi na radost zajednice u adventističkoj crkvi. Sva ova iskustva rade na želji.

Želja i ubeđenje su ono što izazivaju ubeđenost, odluku, prihvatanje, a želja je osnovni faktor. Bog je tako oblikovao ljudski um da kada želja i ubeđenje u vezi neke određene ideje dostignu određeni intenzitet, um prelazi u akciju.

Ovim ne nameravamo da kažemo da ćemo, ako radimo samo na želji i ubeđenju, uvek dobiti odluke. Ljudski um može i često se opire donošenju odluke da sledi istinu, čak i kada je prezentacija pravilno preplitanje faktora želje i ubeđenja.

Ali ako se ne dobiju odluke to je zato što želja i ubeđenje nisu bili dovoljno naglašeni u ljudskom umu.

Razvijanje plamena znanja, ubeđenja i želje spada među najvažnije poslove koje osvajač duša može da uradi i u prezentacijama i u ličnom radu. Ovo popločava put za prihvatanje poruke. Kada se ove iskre upale, onda možemo da upotrebimo direktan lični poziv da govorimo srcu i tu osobu povedemo da prihvati Hrista i Njegovu spasonosnu poruku.

Dok ljudi slušaju poruku, oni će reagovati na ono što su čuli. Gradite na tim reakcijama i rečenicama. Ova priznanja mogu da vam pomognu da povedete osobu do konačne odluke da sledi Isusa. Na primer, tokom posete, osoba zapaža, »Izgleda da je Biblija na vašoj strani kada se radi o svetkovanju sedmog dana.»

Evangelista može da odgovori na dva načina. Najpre, može da odgovori, »Da, istina je da je Biblija na našoj strani,« i da zatim nastavi da daje još biblijskih dokaza. Ipak, to bi bila greška. Drugi pristup takođe priznaje odgovor, ali nastavlja govoreći, »Da, istina je da Biblija veoma jasno govori koji dan je sedmi, ali još je važnije da sledimo ono što Biblija govori. Siguran sam, Bobe, da ti ne želiš samo da znaš šta kaže Biblija, vać i da slediš Isusa u svetkovanju Njegove subote.»

Ovaj princip izgrađuje se na reakciji i ide ka odluci da se deluje. Uvek pristupajte pozitivno, očekujući da će osoba doneti odluke. Nemojte da pitate osobu da li planira da sledi, već iznesite tvrdnju - kao u primeru - da očekujete da će slediti. Ljudi će obično uraditi ono što očekujemo od njih. Kada to postavimo kao pitanje, mi pokazujemo da nismo sigurni u njihov odgovor. Rezultat će takođe biti nesiguran odgovor.

44. Subota, 30. oktobar 2010.

Progressivne odluke

»Jer zemlja sama od sebe najprije donese travu, potom klas, pa onda ispuni pšenicu u klasu. A kad sazri rod, odmah pošlje srp; jer nastaje žetva.« (Marko 4,28-29)

Ljudi neće doneti velike odluke da svetkuju subotu ili da se pridruže Adventističkoj crkvi ukoliko nisu duž puta donosili male odluke. Prema tome, veoma je važno da postavljate mala pitanja svako veče na evangelizaciji ili u svakom proučavanju Biblije. Mnogo je lakše preći potok ako stajete na malo kamenje koje je razdvojeno po nekoliko centimetara, nego da pokušate da preskočite potok u jednom jedinom velikom skoku. Previše često ljudi završavaju u vodi, mokri i obeshrabreni.

Ne samo da se odluke moraju donositi duž puta, već postoji progresivna u donošenju odluka. Određene odluke obično prethode drugima. Postoje tri osnovne odluke koje se traže za vreme evanđeoskih serija. Prva odluka je prihvatanje Isusa kao ličnog Spasitelja i Gospoda. Takva odluka se obično traži tokom prve dve sedmice serije. Druga odluka usmerava se na teške istine adventističke poruke: subota i stanje mrtvih. Poslednja odluka obuhvata izbor da postanete vernik Adventističke crkve. Ova odluka se obično dešava u poslednje dve sedmice serije. Možemo da ih nazovemo »Hristos, zapovesti i crkva«. Ove odluke se obično događaju tim redom.

Iako su ova tri područja osnovna, neki su ih proširili na sedam glavnih odluka da se postane vernik Adventističke crkve. Očigledno, postoje i druge teme, ali ovo su glavne:

1. Prihvatanje Isusa Hrista kao Spasitelja i verovanje u nadahnuće Svetog Pisma.
2. Prihvatanje poruke tri anđela koja priprema ljude za drugi Isusov dolazak.
3. Spremnost da se Isus sledi u potpunoj poslušnosti, uključujući svetkovanje sedmog dana subote.
4. Prihvatanje zdravstvene poruke, uključujući uzdržavanje od duvana, alkohola i nečiste hrane.

5. Prihvatanje biblijskog shvatanja smrti kao spavanja.
6. Priznavanje dara proroštva kao znaka prepoznavanja crkve ostatka.
7. Krštenje kao znak prihvatanja Isusa i pridruživanja Njegovom telu, crkvi.

Zajednički aspekt svake ove tačke obično se obrađuje rano u adventističkoj evanđeoskoj seriji. Stvarni rad na osvajanju duša obuhvata pomaganje ljudima da načine primenu kognitivne istine na svoj sopstveni život. Zato je veština osvajača duša toliko važna, kako bi ljudi bili navedeni da donesu pozitivne odluke u vezi suština vere.

45. Subota, 06. novembar 2010.

Četiri osnovna poziva

*»Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti.«
(Matej 11,28)*

Dok težite da pomognete ljudima da donesu odluku, postoje četiri osnovna poziva koja možete da primenite. Prvi je najmoćniji. Prikažite pojedincu Božju ljubav i Isusovu smrt. Ništa ne pokreće ljude bolje od prikazivanja onoga što je Isus učinio za njih. Ovaj osnovni poziv je **ljubav**. »Jer Hristos još kad slabi bejasmo umre u vreme svoje za bezbožnike« (Rimljanima 5,6). Ovo je veoma pozitivan poziv i verovatno najmoćniji koji možemo da uputimo. Ako Hristova ljubav ne motiviše ljude da donesu odluku, šta onda može da ih pokrene?

Drugi poziv izgrađuje se na prvom. Ustvari, svaki poziv koji koristimo usmerava se na ovaj osnovni poziv ljubavi. Ipak, različiti pojedinci odgovoriće drugačije na razne načine iznošenja tog osnovnog poziva ljubavi. Zato predlažemo druge pristupe, ali samo u kontekstu Božje ljubavi.

Drugi poziv je **primer**. Ova reč naglašava važnost odluke koju će osoba doneti kao primer koji će uticati na druge ljude da donesu sličnu odluku. Ponekada ispričam svoju sopstvenu priču o obraćenju i protiv-

ljenju koje sam primio od strane svojih roditelja kada sam odlučio da postanem adventista, ali kako su oni - zbog mog čvrstog stava - konačno doneli istu odluku. Ovaj poziv je prikladan ako osoba ima članove porodice koji se protive odluci. Ova osoba želi da se cela njena porodica nađe u Božjem carstvu. Šanse da ostali članovi porodice prihvate poruku veoma su male ako taj pojedinac ne postavi primer tako što će prvi doneti odluku. »Niko da ne postane nemarljiv za tvoju mladost; nego budi ugled vernima u reči, u življenju, u ljubavi, u duhu, u veri, u čistoti« (1.Timotiju 4,12).

Treći poziv počinje da se kreće ka negativnijoj strani. Iako uvek treba da najpre koristimo pozitivne pozive, postoji mesto i za iznošenje negativnih poziva. Poslednja dva poziva takođe su zasnovana na Svetom Pismu. Treći poziv treba da **ljude nadahne sa pomisli da Biblija opisuje samo dve grupe na kraju sveta - spasene i izgubljene**. Ohrabrite ih da stanu na stranu spasenih. Nema središnjeg terena. Svaki pojedinac mora da bude ili na jednoj ili na drugoj strani. Isus je jasno koristio ovaj poziv u Mateju 7,13,14: »Uđite na uska vrata; jer su široka vrata i širok put što vode u propast, i mnogo ih ima koji njim idu. Kao što su uska vrata i tesan put što vode u život, i malo ih je koji ga nalaze.»

Poslednji poziv je da se **usmere na opasnost odlaganja** i završetak mogućnosti za spasenje. Iako treba da oklevamo da previše koristimo ovaj poziv zbog zloupotrebe od strane fundamentalista, ipak moramo da priznamo da je on takođe biblijski i da ima svoje prikladno mesto. Isus je primenio ovaj poziv u paraboli o deset devojaka u Mateju 25,10: »A kad one otidoše da kupe, dođe ženik, i gotove udoše s njim na svadbu, i zatvoriše se vrata.« Dolazi vreme kada će se završiti proba pojedinca. Ne smemo da zanemarimo ovu činjenicu, bilo da se vreme probe završava smrću ili Isusovim drugim dolaskom. Život je nesiguran. Zato Pavle poziva: »U vreme najbolje poslušah te, i u dan spasenja pomogoh ti. Evo sad je vreme najbolje, evo sad je dan spasenja!« (2.Korinćanima 6,2).

To ne znači da ljudima treba da pretite vatrama pakla i sumporom, već da ne možete da izbegnete činjenicu da postoje negativne večne posledice ako ne uspemo da donesemo pozitivnu odluku za Isusa. Primenio sam ovaj pristup više u propovedima nego u ličnom posećivanju, iako sam povremeno koristio i u domovima koristio. Obično negativne pozive oblačim u što je više moguće pozitivno ruho.

Na primer, mogu da ispričam priču o jednom čoveku koji je svako veče dolazio na naše sastanke. Jedno veče sam uputio poziv ljudima da prihvate Isusa kao Spasitelja. Čovek je odgovorio i to veče predao svoje srce Isusu. Na putu kući to veče doživeo je srčani udar i umro. Hvala Bogu, pre toga je doneo odluku. Ta priča prikazuje četvrti poziv, ali ga slika na pozitivan način. Umesto da ispričamo priču o nekome ko nije prihvatio Isusa i umro je, ja pričam priču koja ima ohrabrujući kraj. Ona postiže istu stvar, primenjuje četvrti poziv, ali to čini na pozitivan način.

46. Subota, 13. novembar 2010.

Znaci ubeđenja

»A Simon Petar odgovori i reče: ti si Hristos, Sin Boga živoga.« (Matej 16,16)

Postoje određeni pokazatelji da se ljudi nalaze u dolini odluke. Ovi znaci ubeđenja ne smeju da se zanemare. Kada ih ugledate, morate da preduzmete akciju, ili će duše proći mesto na kome mogu da se osvoje. Ovaj deo istražiće šest takvih znakova:

1. Ako se osoba iznenada povuče od nekog određenog učenja, to je mnogo puta pokazatelj ubeđenja. Na primer, osoba je bila veoma pozitivna o subotnoj istini i išla je ka njenom svetkovanju, a onda se iznenada povukla i nije donela konačnu odluku.

2. Ljudi su nervozniji nego normalno, bez nekog očiglednog razloga. Nervozna može da se ogleda u kršenju ruku, povlačenju nosa ili ušiju, tapkanju prstima, ustajanju i sedanju i drugim sličnim simptomima. Ljudi koji obično izgledaju nervozno postaću još nervozniji. Kod ljudi ne treba da tražite nervozu već povećanje nervoze koje je znak da su pod ubeđenjem.

3. Osoba vam čak može uputiti neku vrstu direktne ili indirektno komunikacije da želi da je neko vreme ostavite na miru. Možda će preskočiti jedan ili dva sastanka, ili ako im dajete biblijske časove,

možda će predložiti da preskočite jednu sedmicu. Oni pokušavaju da vam daju naglasak da su pritisci sukoba postali previše oštri.

4. Osoba može direktno da vas izbegava. Možda ćete zakazati neki susret, ali oni neće doći. Na taj način oni pokazuju da je pritisak sukoba previše oštar i da žele da ih u ovom trenutku ostavite na miru. Možda će čak biti kod kuće kada dođete, ali vam neće otvoriti. U takvim slučajevima nemojte da stojite ispred vrata i da ih zovete mobilnim telefonom. Sve što ćete postići je da ih osramotite i biće vam teže da ih osvojite.

5. Mogu da cepidlače sa vama oko nekih manje važnih doktrina. Njima su jasne glavne teme, ali žele da vas skrenu s njih tako što će cepidlačiti oko beznačajnih detalja. Ovo je pristup odugovlačenja, jer se boje da će se intenzitet njihovog sukoba još produbiti ako im iznesete još istina.

6. Poslednji znak ubeđenja je postavljanje pitanja koja otkrivaju da razmišljaju o donošenju odluke. Tako osoba pita, »Ako postanem adventista, čega moram da se odreknem?« Takva pitanja očigledno pokazuju da osoba razmišlja o odluci da se pridruži crkvi.

Šta da radite kada vidite ove znake ubeđenja? Nemojte da pritiskate. Vi stupate na teren Svetog Duha koji ubeđuje i donosi odluku. Vi ste pre ovog trenutka obavili svoj zadatak. Vaše molitve sada mogu da budu najveća pomoć, pošto bitka koja se odvija u umu pojedinca nije oko ideja koje ste izneli, već zbog sotonine sile u njihovom životu. Samo Sveti Duh može uspešno da se nosi sa sotonom.

To ne znači da tokom tog vremena treba da zanemarite te ljude. Sasvim suprotno. Njima je potrebna naročita pomoć, ali nemojte da vršite pritisak u ovoj fazi. Kada posećujete, pitajte da li žele da razgovaraju o svojoj situaciji. Vi ste im u ovoj fazi potrebni kao prijatelj. Ostanite im blizu ako vam to dozvoljavaju. Nemojte da gurate ljude do prelomne tačke. To je posao Svetog Duha. Vaš posao je da budete prijatelj. Ne možete da umanjite važnost prihvatanja Isusa, već možete da pokažete razumevanje prema njihovoj borbi dok se suočavaju sa sukobom velike borbe. Zato im budite pravi prijatelj u ovo vreme. Pokažite razumevanje, ali nemojte da vršite pritisak.

Ovo je najteže vreme u procesu donošenja odluka. Mnogo puta kada ljudi kažu da žele da ih ostavite na miru, osvajači duša urade upravo to i zanemare ih. Ako se to dogodi, skoro sasvim sigurno ćete ih izgubiti. Vi ste im potrebni u ovom vremenu, ne kao Božji govornik, već kao pri-

jatelj koji se istinski interesuje za njih kao ličnosti, a ne radi statistike na crkvenom spisku. Ljudi neće dugo ostati u ovom neodlučnom stanju, ali vi ste im za to vreme očajnički potrebni.

Možete da ubeđujete uz pomoć Svetog Pisma ili nekog argumenta, ali ako osoba nije ubeđena od strane Svetog Duha, nećete dobiti konačne rezultate. Ustvari, mnogo puta je one koji su bili ubeđeni ali ne i obraćeni teže dosegnuti u neko buduće vreme od onih koji nikada pre nisu čuli poruku. Uvek upamtite da čovek ubeđuje, ali samo Bog obraća. Dozvolite Bogu da uradi svoj posao sa ljudima tokom tog osetljivog vremena dubokog ubeđenja. Dž. L. Šuler, adventistički evanđelista s početka dvadesetog veka, lepo je to rekao sledećim rečima:

»Nije dovoljno da objavljujemo poruku, čak ni da ubeđujemo ljude da su doktrine istinite. Čitava svrha poruke koju propovedamo je da ljude navedemo da poslušaju Hrista. Naš nalog od Gospoda nije samo da ubeđujemo ljude, već da od njih stvaramo učenike, hrišćane. To treba da bude naš jedini cilj. Ne treba samo da upozoravamo, već da spasavamo; ne samo da ubeđujemo, već da obraćamo; ne samo da poručimo da Hristos dolazi već da pripremimo ljude da budu spremni za Gospoda (Schuler, J. L. *Public Evangelism*, pp. 180, 181).

47. Subota, 20. novembar 2010.

Četiri teme koje prožimaju sve odluke

»A Filip otvorivši usta svoja, i počevši od pisma ovoga, propovjedi mu Jevanđelje Isusovo.« (Dela 8:35)

Nije dovoljno da neko donese odluku za Hrista - važna je i jasnost u toj odluci. Mnogi koji rade sa prijateljima uspevaju da probude interesovanje, ali ne mogu da pokrenu ljude od donošenja odluke na ostvarivanje te odluke. Deo razloga neuspeha je u tome što su propustili da uključue sledeće četiti stvari u svoje poziv:

Prvi element je **jasnoća**. Ako odluka nije jasno izgovorena, ona će biti teško da se ona prevede u odluku za akciju. Da li ljudi jasno razume-

ju šta se traži od njih? Na primer, javni poziv da ljudi slede Isusa bez posebnog objašnjenja da evanđelista poziva ljude da se krste i pridruže Adventističkoj crkvi, imaće za rezultat mnogo ljudi koji će izaći, ali kasnije će osetiti da su prevareni kada se od njih zatraži da popune karticu kojom pokazuju da žele da se krste. Postarajte se da poziv izgovorite tako da ljudi jasno razumeju šta se od njih traži.

Drugo, osvajač duša mora da opiše **prednosti** onoga što se nudi kada neko sledi Isusa i Njegovu istinu. Evanđelisti su ponekada skloni da naglašavaju negativno a ne pozitivno, ali pozitivne prednosti stvarno pomažu ljudima da donesu dobre odluke. Koje su to prednosti? Ljudi mogu da očekuju mir, unutrašnju radost, osećaj da rade dobro, zajednicu sa Božjim narodom i na kraju, besmrtnost i večni život. Ovo su teme koje treba da podstaknu ljude da donesu pozitivne odluke za Isusa.

Treći element je negativna strana prednosti - **posledice** ako ne slede Hrista. Ovo treba da se koristi samo ako ste upotreбили pozitivnu stranu i prednosti. Ustvari, idealno, ove dve strane treba da se iznose zajedno. Ljudi treba da razumeju i prednosti posledice. Koje su neke od posledica ako ne donesu odluku? Posledice obuhvataju unutrašnju krivicu, nemir, nedostatak ispunjenosti, i na kraju, večnu propast. Zapazite ponovo da, kao sa prednostima, naglašavate ne samo večne posledice, već kako ove teme utiču na svakodnevni život na ovom svetu. Život sa krivicom je veoma težak. Ovo je snažni pokretač za donošenje pozitivne odluke da se sledi istina.

Četvrta tema je pomaganje ljudima da shvate da **Bog očekuje od njih da slede Hrista i Njegovu istinu**. Nije dovoljno da samo znaju istinu - Isus očekuje da Njegovi sledbenici pređu sa znanja na akciju. Da li ste ovo jasno odgovorili, tako da ljudi odgovore na pravilna očekivanja?

Kada je neko spreman za krštenje?

»Tako se s njim pogrebosmo krštenjem u smrt da kao što usta Hristos iz mrtvih slavom Očevom, tako i mi u novom životu da hodimo.« (Rimljanima 6,4)

Krštenje je verovatno najuzbudljiviji deo evanđeoskog procesa. Kada vidite kako osoba sa kojom ste radili ulazi u vodeni grob u predanju Hristu, sav trud se isplati. Ipak, javni čin krštenja, koliko god da je važan, nikada ne sme da postane kraj sam po sebi. On je samo deo procesa. Mnogo toga dovelo je do ovog trenutka, i još mnogo toga treba da se uradi posle krštenja. U ovom poglavlju istražićemo mnoge grane biblijskog krštenja.

Krštenje je biblijski koncept. Isus je bio kršten. Apostoli su krštavali nove vernike. Bila je to vitalna ceremonija rane crkve. I u Mileritskom pokretu i u ranom Adventizmu, krštenje je zauimalo centralu ulogu u životu crkve. Pošto se milion ili više ljudi krštava u Adventističku crkvu svake godine - što je prosečno skoro 3,000 krštenja dnevno - krštenje ostaje u fokusu adventističkog evangelizma (podaci su iz 2005. godine).

Kada u procesu ljudi treba da se krste? U nedavnim godinama, neki adventisti su zagovarali da treba da krstimo ljude kada prihvate Isusa i da se kasnije brinemo za podučavanje o doktrinama, dok su drugi čak predlagali da krštenje treba da se odvoji od članstva crkve. Neki kao da su predlagali da ljudi samo treba da budu spremni za promenu pre nego što se krste. Koji savet treba da poslušamo - jer sve oblike možemo da pronađemo u savremenoj Adventističkoj crkvi?

Najpre, ne smemo da zaboravimo šta krštenje simbolizuje. Ono predstavlja Hristovu smrt, sahranu i vaskrsenje. Na sličan način, mi treba da umremo grehu, sahranimo stari život u vodenom grobu, i zatim ustanemo u novinu života u Hristu. Čitav čin je simbol novog početka. Samo sa te tačke gledišta, krštenje treba da se dogodi blizu početka nečijeg života u Hristu.

Posmatrao sam ljude koji su bili skoro usavršeni pre krštenja i one koji su ga doživeli na početku svog hoda sa Isusom. Zapazio sam da

oni koji su usavršeni retko nastavljaju da rastu nakon krštenja. Ovo je razumljivo, jer su skoro savršeni. S druge strane, oni koji su kršteni na početku svog hoda mnogo jasnije su shvatili potrebu za biblijskim rastom u Hristu. Shvatili su da još nisu stigli, već da se nalaze na početku svog puta sa Isusom.

Oni koji čekaju da se krste tek kada dokažu da mogu da žive hrišćanskim životom ustvari na kraju poriču jevanđelje. Čitav čin krštenja ima za cilj da kaže da ne možemo sami da živimo hrišćanskim životom - da nam je potreban Isus, i zato je ujedinjujemo s Njim u krštenju. Suprotno tome, dokazati da mogu da živim kao Hristos sam po sebi a zatim se krstiti kontradiktorno je i obično ima za rezultat legalizam.

Biblijski izveštaj je veoma jasan. Ljudi su krštavani na početku svog hoda sa Isusom, a ne nakon što su dokazali da mogu da žive hrišćanskim životom. Samo pročitajte priču u Etiopskom uškopljeniku, tamničaru u Filibi, pa čak i Pavlovo iskustvo obraćenja. Svako od njih kršten je veoma brzo. Neki su predložili da su oni kršteni zato što su već imali rešena životna pitanja i samo je trebalo da upoznaju Isusa. Samo učenje o Isusu bilo je revolucionarno! Ipak, tamničar iz Filibe bio je obraćenik iz neznaboštva. On nije imao sređena sva životna pitanja. On nije poznavao Isusa i ništa nije znao o suboti. Ali bio je kršten, očigledno, sledećeg dana. Potrebno je da pazimo da ne uzdižemo standard koji nije biblijski.

Istovremeno, imamo neke savete Elen Vajt u vezi krštenja. Ona ne govori direktno o tome koliko brzo treba neko da se krsti, već se umesto toga usmerava na potrebu da se ljudi u potpunosti pripreme:

»Ispitivanje krštenika, kako bi se ustanovilo jesu li pravi Hristovi učenici ne primenjuje se tako pomno kao što bi trebalo... Primite ih tek pošto dokažu da u potpunosti shvataju svoje stanje« (Evangelizam, str. 232).

»Međutim, kada neko izrazi želju da postane vernik Crkve, moramo da ispitamo rod njegovog života, a da odgovornost za njegove pobude prepustimo njemu« (Evangelizam, str. 235).

»Prijem novih vernika čije srce nije bilo obnovljeno i u čijem životu se nije dogodila reforma, izvor je slabosti za Crkvu. Ova činjenica često se prećutkuje. Neki propovednici i neke crkve toliko žele da se poveća broj članova, da se ne bore savesno protiv nehrišćanskih navika i običaja« (Evangelizam, str. 239).

Princip ovde govori o temeljnoj pripremi, a ne o vremenu. Kada su ljudi istinski obraćeni, zapanjujuće je koliko brzo mogu da srede svoj život! U normalnim okolnostima ljudi mogu da budu spremni za krštenje posle jedne do dve sedmice od donošenja odluke. Njih retko treba duže zadržavati ukoliko ne postoje neke olakšavajuće okolnosti. Mnogi ljudi danas su upali u ozbiljne legalne komplikacije, posebno u području braka i razvoda, kada ljudi žive zajedno a nisu venčani i ne mogu da se venčaju jer se još nisu razveli od bivšeg partnera. Za sve to je potrebno više vremena kako bi se sve rešilo.

Mogu li ljudi da se krste a da se ne pridruže crkvi? Da li možemo da odvojimo ova dva čina? Odgovor je, naravno, odlučno »Ne.« Kada bismo to učinili odrekli bismo se osnovnog učenja Pisma - a adventisti ne smeju da budu neverni Božjoj Reči. »Jer jednim duhom mi se svi krstismo u jedno telo« (1.Korinćanima 12,13). Ovaj tekst je kristalno jasan - mi se krštavamo u Hristovo telo.

Pozivanje ljudi da se krste a da ne postanu deo hrišćanske zajednice je uništavanje osnovnog hrišćanskog učenja o zajednici. Čitava svrha crkve kao Hristovog tela je da pruži zajednicu podrške u kojoj istinski gradimo svoj život na Hristu, zajedno. Istina, crkva nije uvek ispunila Božje standarde u ovom pitanju, ali razdvajanje krštenja i članstva bi dovelo do nauke o pojedinačnom hrišćanstvu, koje je veoma drugačije od biblijskog hrišćanstva. Kada se, onda, događa biblijsko krštenje? Čim se osoba preda Hristu i pokaže osnovne dokaze da je počela da živi novim životom u Hristu.

49. Subota, 04. decembar 2010.

Krštavanje dece

»A Isus vidjevši rasrdi se i reče im: pustite djecu neka dolaze k meni, i ne branite im; jer je takvijeh carstvo Božije.« (Marko 10,14)

Pitanje na koje nema lakog odgovora je kada treba krštavati decu vernika. Neki su predložili uzrast od 12 godina. Jednom sam čuo kako

jedan propovednik, prilikom posvećenja bebe, govori roditeljima da dovedu dete nazad kada bude imalo 12 godina da se krsti kao što se Isus krstio. Naravno, Isus je imao 30 godina kada se krstio. Nigde se u Bibliji ne navodi uzrast za krštenje - samo prihvatanje Isusa i pokajanje. Može li dete, u mladom uzrastu, da prihvati Isusa i pokaje se? Apolutno. Onda ono može i treba da se krsti.

Ipak, krštenje dece nije osnovna briga javnih evanđeoskih sstanaka, gde se naglasak stavlja na osvajanje novih vernika. Moja lična navika u javnom evangelizmu je da ne ulažem poseban trud za decu vernika. Ako ona dolaze na sastanke, onda radim sa njima kao sa svim pose-tiocima, ali smatram da pastor treba da radi sa decom koja odrastaju u crkvi.

Ustvari, sami roditelji treba da pripreme svoju decu za krštenje. Ako oni nisu u stanju da to urade, ili dožive neuspeh, odgovornost pada na lokalnu crkvu. Tek ako lokalna crkva i pastor ne uspevaju u svojim pokušajima da osvoje decu treba da se umeša evanđelista i pokuša da ih krsti za vreme sastanaka.

Koji uzrast je prikladan da počnemo da govorimo deci o krštenju? Otkrio sam da ima veoma malo dece koja su sa sedam godina spremna za krštenje. To je veoma retko. Deca su veoma nežna u tom uzrastu i mnoga od njih imaju iskustvo obraćenja sa osam, deset ili dvanaest godina. Ako su se iskreno obratili, treba ih krstiti. Održavao sam jednu javnu evangelizaciju na kojoj je jedan dečak od 7 godina svako veče sedeo u prvom redu. On je imao iskustvo sa Isusom koje je uveliko prevazilazilo njegove godine i želeo je da se krsti. Kada sam pristupio njegovim roditeljima, oni su bili nesalomljivi - ne može da se krsti dok ne napuni 12 godina. Ipak, dečak je osećao ubeđenje Svetog Duha a roditelji su mu bukvalno govorili da zanemari to što mu Duh govori. Nekoliko godina kasnije ponovo sam imao evangelizaciju u obližnjem mestu. Pristupili su mi roditelji ovog dečaka i zamolili da posetim njihovog sina i priprelim ga za krštenje sada kada ima 12 godina, ali dečak sada nije bio otvoren prema krštenju. Godine gušenja ubeđenja Svetog Duha neizbežno su navele ovo dete da odbaci Isusa. Kakva tragedija. Nisam ništa mogao da uradim da bih ga ubedio.

Ako roditelji smatraju da njihova deca treba da čekaju dok ne postanu starija, to je u redu, ali nemojte da kažete detetu da je to zbog toga što je ono premlado. Umesto toga, roditelji treba da proslave Boga zbog odluke svog deteta i da predlože da zajedno proučavaju kako bi se dete

pripremlilo za krštenje. Neka proučavanje uzme onoliko vremena koliko je potrebno, ali to sprečava roditelje da uče dete da zanemari snažni glas Svetog Duha.

Elen Vajt je mnogo govorila o mladoj deci. Poslušajte neke njene savete. Ovo je posebno važno jer Biblija ništa ne govori o tome kada deca treba da se krste.

»Deca od osam, deset ili dvanaest godina već su dovoljno stara da bi im se moglo govoriti o pitanju lične vere. Kada podučavate svoju decu, ne govorite im o nekom budućem vremenu kada će biti dovoljno stara da se pokaju i prihvate istinu. Ako se pravilno podučavaju, još sasvim mlada deca mogu da steknu pravilnu sliku o svojoj grešnosti i načinu spasenja kroz Hrista« (Child Guidance, pp. 490.491).

»Kada dođe najsrećniji period njihovog života i ona u svom srcu vole Isusa i žele da se krste, onda se verno pozabavite njima. Pre nego što prime obred, pitajte ih da li je njihov prvi cilj u životu da rade za Boga. Zatim im kažite kako da počnu. Prve pouke toliko mnogo znače. Jednostavno podučavajući, naučite ih kako da obavljaju svoju prvu službu za Boga. Neka ostao bude što je više moguće lak i razumljiv. Objasnite šta to znači odreći se sebe Gospoda radi, činiti kao što Njegova Reč nalaže, pod savetom hrišćanskih roditelja

»Posle vernog rada, ako ste zadovoljni razumevanjem vaše dece o značenju obraćenja i krštenja i ako su ona stvarno obraćena, dozvolite im da se krste. Ali, ponavljam, najpre pripremite sebe da postupate kao verni pastiri koji vode njihove neiskusne noge uskim putem poslušnosti. Bog mora da radi u roditeljima kako bi mogli svojoj deci da prikažu pravi primer u ljubavi, učtivosti i hrišćanskoj poniznosti, kao i u predanju sebe Hristu. Ako pristanete na krštenje vaše dece a zatim ih ostavite da rade kako žele, osećajući da nemate nikakvu dužnost da njihove noge zadržite na pravom putu, samo vi ste odgovorni ako ona izgube veru i hrabrost i zanimanje za istinu« (Child Guidance, p. 500).

»Propovednici su često previše ravnodušni prema spasenju dece i nisu lični koliko bi trebalo. Zlatna prilika da nadahnu umove dece često prolazi neiskorišćena« (Ellen G. White, *Spiritual Gifts*, vols. 3 and 4, p. 143).

Džems Vajt, tokom dana dok je bio Mileritski evanđelista, primio je mnogo poziva da krsti decu. On je zapisao sledeći događaj i ispričao je priču preko 100 puta, otkrivajući da deca stvarno mogu da se krste u mladom uzrastu. Njegovo pričanje priče pokazuje da je on uživao da

izaziva vernike crkve koji su se protivili krštavanju dece. Ova priča daje odličan uvid u razmišljanje ranih adventista o ovoj temi.

»Prvog maja primio sam hitan poziv da posetim Vest Gerdiner i da krstim. Glasnik je prešao trideset kilometara da bi došao do mene. Rekao je da tamo ima desetoro ili dvanaestoro dece, koja su bila ubeđena kroz moja predavanja, koja su sama održala svoja mala predavanja, tražila i pronašla Gospoda i koja su odlučila da ja dođem da ih krstim. Njihovi roditelji su se protivili ideji i rekli im da će ih krstiti starešina Gečel, pastor crkve. Oni su održali malo savetovanje i odlučili da neće ući u vodu ukoliko ja ne dođem da ih krstim. Njihovi roditelji su popustili i poslali po men. Ali pre nego što sam stigao do mesta, načinjen je trud da se ova draga deca zastraše i da se, ako je moguće, toliko zaplaše da ne urade svoju dužnost. »Kakvu vrstu iskustva gospodin Vajt očekuje da ove bebe mogu da ispričaju?« rekao je jedan baptistički propovednik poznat po strogosti iz proteklih vremena.

Velika školska kuća bila je prepuna u zakazano vreme i bila su prisutna tri neprijateljski raspoložena propovednika kako bi posmatrala šta se događa. »molim vas da oslobodite ova prednja mesta,« rekao sam, »i ustupite ih onima koji su odlučili da se krste.« Dvanaest dečaka i devojčica, uzrasta od sedam do petnaest godina, je izašlo. Bio je to divan prizor koji je uzburkao dubinu moje duše i osećao sam da treba da preduzmem odgovornost za njih kao što bih uradio u školskom razredu. Bio sam odlučan da što je više moguće pomognem osećanjima ove drage dece i da izgrdim njihove progonitelje.

Posle čitanja teksta, »Ne boj se malo stado! Jer bi volja vašeg Oca da vam da carstvo« (Luka 12,32), koji je bio veoma prikladan za ovu situaciju, rekao sam da ne zahtevam od dece koja sede ispred mene da pričaju svoja iskustva pred crkvom. Bilo bi okrutno odlučivati o njihovoj sposobnosti da slede Gospoda u činu krštenja prema pouzdanju i slobodi koju mogu da imaju u govorenju pred ovim prisutnim nazovi hrišćanima koji su neprijateljski raspoloženi prema njima, i da ću im, na kraju propovedi, postaviti nekoliko pitanja. Deca su se veoma utešila i oraspoločila zbog toga. Ustvari, proveo sam veoma prijatno vreme sa ovim jaganjcima iz stada. Zatim su oni ustali i zauzvrat odgovorili na neka pitanja, posebno uvezi njihovog ubeđenja u greh, promene koju su doživeli i Isusove ljubavi koju su osećali, dok je crkva slušala dvanaest inteligentnih i slatkih iskustava.

Zatim sam pozvao sve prisutne koji se protive krštenju ovog malo stada da ustanu. Niko nije ustao. Rekao sam im da je sada trenutak da izraze protivljenje, ako ga iko ima. Ako se sada ne oglase onda treba zauvek da ćute. Onda sam rekao deci da se niko ne protivi i da je pred njima put u potpunosti otvoren i niko od tog dana nema pravo da se protivi njihovom krštenju. Onda smo došli do divnog vodenog dela, gde sam poveo ovu dragu decu u vodeni grob i sahranio ih sa njihovim božanskim Gospodom. Niko od njih se nije opirao niti delovao uplašeno. Zatim, dok sam ih izvodio iz vode i davao njihovim roditeljima, deca su ih dočekivala sa nebeskim osmehom radosti, i slavio sam Gospoda trijumfalnim glasom. To bogoslužjenje, to slatko krštenje, živelo je među najdražim uspomenu iz prošlosti, i kada sam radio sa mladima u raznim Državama, verovatno sam više od sto puta ponovio događaje sa tog slatkog bogoslužjenja i tog srećnog krštenja» (James White, *Life Incidents*, pp. 110-112).

Takve reči ne treba da ostavljaju nikakvu sumnju o tome kakav stav su imali osnivači Crkve adventista sedmog dana povodom krštavanja dece.

50. Subota, 11. decembar 2010.

Preduslovi za krštenje u Hrišćanskoj adventističkoj crkvi

*»Za spomen toga i nas sad spasava krštenje, ali ne pranje tjelesne nečistote, nego obećanje dobre savjesti Bogu, vaskrsenijem Isusa Hrista.«
(1. Petrova 3,21)*

Pošto se oni koji se krštavaju pridružuju Crkvi adventista sedmog dana, šta treba da se očekuje pre nego što se obavi obred? Ponovo, upamtite savet Elen Vajt da ne sudimo o pobudama osobe (Evangelizam, str. 235). Najpre, treba da očekujemo da su doživeli pravo obraćenje i da su prihvatili Isusa kao Gospoda i Spasitelja svog života. Ovo je čisto

elementarno hrišćanstvo. Pošto će pripadati Adventističkoj crkvi, oni takođe treba da prihvate 28 osnovnih verovanja Adventističke crkve. Oni možda neće znati da ih sve izrecituju napamet, ali treba da imaju osnovno znanje o njima. Moglo bi se očekivati da su u potpunosti prihvatili prepoznatljive istine adventističke poruke: subotu, stanje mrtvih i zdravstvenu reformu. Trebalo je da ljudi pređu krštenički zavet ili kršteničku karticu koja potvrđuje zavet pre nego što se krste. Ni jedan pojedinac nema pravo da postavlja drugačije standarde za pristupanje crkvi od onih koji su odštampani u Crkvenom pravilniku i sa kojima se slaže crkva u svetu.

Pored toga, zbog zavisnosti koju izazivaju određena ponašanja, od kandidata treba da se očekuje da su savladali takve stvari kao što je pušenje i piće, kao i bilo koja zavisnost od droga. Moje lično iskustvo je da ljudi ostavljaju ove stvari najmanje nedelju dana pre krštenja. Ipak, to nije uvek izvodljivo.

Održavao sam jednu evangelizaciju. Jedna žena i njen muž redovno su dolazili. Žena je donela odluku da se krsti. Pomogli smo joj da ostavi pušenje i ona je apstinirala nedelju dana pre krštenja. Krštenje je bilo zakazano za subotu ujutro. Bio je petak uveče. Na bogoslužjenju su nam prišli muž i žena i rekli da je i muž odlučio da se krsti sa ženom, ujutro. Radovali smo se, ali muž nije počeo da radi na svom problemu pušenja. Takođe smo otkrili da su oni već pozvali deset članova svoje porodice na krštenje. Šta da uradimo? Muž je bio voljan i planirao je da odmah poradi na problemu pušenja. Savetovali smo se sa pastorom i on se brzo savetovao sa starešinama. Svi su se složili da oboje treba da se krste ujutro. Ovoj porodici bi bila načinjena velika šteta da smo insistirali da čekaju dok ovaj čovek ne izdrži nedelju dana bez pušenja. On je stvarno prestao da puši. Postoje trenuci u vrelini evanđeoske serije kada, radi spasenja ljudi, morate da savijete neka pravila, ali normalno je da pokušate da ljude odviknete od štetnih navika barem nedelju dana pre krštenja.

Ponovno krštenje

»Odgovori Isus: zaista, zaista, ti kažem: ako se ko ne rodi vodom i Duhom, ne može ući u carstvo Božije.« (Jovan 3,5)

Veliko pitanje o ponovnom krštenju je rešeno na Zasedanju Generalne konferencije u Sent Luisu 2005. godine. Crkvenom priručniku je dodata snažna izjava o ovoj temi. Izjava govori da je krštenje u osnovi iskustvo »jednom u životu« i da ponovna krštenja treba da budu veoma retka.

Ova izjava je odgovor na pogrešno upotrebljavanje krštenja u adventističkoj crkvi danas. Bilo je prijavljeno da su neki vernici kršteni dva ili tri ili čak četiri puta. Ovi ljudi su pobrkali pokajanje sa krštenjem. Oni su mislili da ako jako pogreše, moraju ponovo da se krste. Čini se da su zaboravili važnost pranja nogu, koje je minijaturno krštenje. Rezultat je da se krštenje nađe u opasnosti da postane beznačajni ritual kada se zloupotrebljava umesto pokajanja. U priručniku se čak nalazi i stroga izjava o ljudima koji dolaze iz drugih hrišćanskih crkava. Ako su oni bili kršteni uronjavanjem, onda nije potrebno da se ponovo krste. Ustvari, biblijski, postoji samo jedan izveštaj o ponovnom krštenju, i to u Delima 19. Treba da budemo veoma pažljivi u izgrađivanju čitavog običaja oko jednog biblijskog stiha.

Očigledno, postoji vreme i mesto za ponovno krštenje, ali ono treba veoma retko da se događa među onima koji su u crkvi. Ako novi ljudi, koji dolaze iz drugih crkava, zahtevaju ponovno krštenje, onda treba da im izađemo u susret. Elen Vajt daje neke savete u ovom području.

»Oni koji su bili kršteni mogu da zatraže pomoć nebeskog Trojstva da ih sačuva od pada, i da otkrije u njima karakter koji je sličan božanskom. To je ono što tvrdimo da jesmo - Isusovi sledbenici. Moramo da budemo oblikovani u skladu sa božanskom šemom; a ako ste izgubili svoju sličnost Hristu, moja braćo i sestre, nikada, nikada ne možete ponovo doći u zajednicu sa Bogom ukoliko niste ponovo obraćeni i ponovo kršteni. Želite da se pokajete i ponovo krstite i dođete u ljubav

i zajednicu i harmoniju Hristovu. Onda ćete imati duhovno razumevanje koje će vam omogućiti da vidite ono što je gore, gde Hristos sedi s desne strane Bogu. Tamo ima dovoljno za razmišljanje o nebeskim stvarima, da se svako srce i um, svaka crkva koja je na zemlji, ispuni radošću i proslavljanjem i zahvaljivanjem Bogu« (Ellen G. White, *Sermons and Talks*, vol. 1, p. 365).

»Onda sam videla da oni čije se ruke bave popravljanjem razvaline i stoje u procepu, a koji su prethodno od 1844. godine prekršili zapovesti i do sada sledili papu i svetkovali prvi dan umesto sedmog, i koji su od kada je svetlost zaszala iz Svetinje nad svetinjama, promenili svoj put, odrekli se papine institucije i svetkuju subotu, moraju da siđu u vodu i krste se u veri u svetinju i držanju Božjih zapovesti i vere Isusove. Videla sam da oni koji su bili kršteni kao vrata u crkve, moraju ponovo da se krste kao vrata u veru. Oni koji nisu bili kršteni posle 1844. godine moraju to da učine pre nego što Isus dođe. A neki koje sam videla neće napredovati dok se ta dužnost ne obavi« (Ellen G. White, *Spaulding Collection*, pp. 3.4).

»Oni koji pitanje ponovnog krštenja stavljaju u prvi plan pridajući mu istu važnost kao pitanju subote, ne ostavljaju pravi utisak na srca i ne daju pravu sliku tog predmeta. Potrebna je velika sposobnost razlikovanja da bismo usadili u srce istine srodne sa istinom o suboti, »pravo upravljajući Rečju istine«, dajući svakome »hranu na obrok« (Evangelizam, str. 276).

»Nijednom od naših učitelja nije stavljeno u zadatak da ikoga nagovara da se ponovo krsti« (Evangelizam, str. 277).

»Svaka iskrena duša koja prihvati subotu iz četvrte zapovesti na vreme će uvideti i shvatiti svoju dužnost. Ali nekima će za to biti potrebno više vremena. To nije nešto na šta treba prisiljavati i nagoniti one koji su novoobraćeni. Taj predmet će delovati kao kvasac; »vrenje« će biti sporo i tiho, ali će zato izvršiti svoje delo ako naša braća propovednici ne budu brzopleti i ne pokvare Božji plan« (Evangelizam, str. 277).

Možete da zapazite da bilo koja od ovih rečenica, ako se koristi sama za sebe, može da ohrabri ekstreme u ponovnom krštavanju. Zato sam ih stavio sve zajedno kako biste stekli ravnotežu koju Elen Vajt ima po ovom pitanju. Činilo se da je ponovno krštenje bilo važno za nove obraćenike, ali istovremeno, ono ne treba da se nameće svima. U jednoj rečenici ona kao da predlaže da je ponovno krštenje uslov za sve koji

su svetkovali nedelju. Ipak, niti ona, ni njen muž, niti bilo koji od prvih pionira nisu bili ponovo kršteni - a svi su svetkovali nedelju pre nego što su postali adventisti. A šta ona želi da kaže kada govori da oni koji su izgubili svoju sličnost Hristu treba ponovo da se krste? Da li je ovo potpuni prekid ili trenutni gubitak sličnosti Hristu? Kontekst njenih rečenica ukazuje na to da se radi o potpunom prekidu.

52. Subota, 25. decembar 2010.

Rad sa novokrštenim vernicima

»Nego vladajući se po istini u ljubavi da u svemu uzrastemo u onome koji je glava, Hristos.« (Efescima 4,15)

Posećivanje novih vernika

Novi ljudi su redovno posećivani za vreme evanđeoske serije. Oni su navikli da ih posećujete jednom sedmično, a u nekim slučajevima i češće. Ako iznenada zanemarite svu tu pažnju, izgledaće kao da ste bili zainteresovani samo da ih dovedete u crkvu, a sada kada su se krstili, više vam nije važno. Zato crkve koje ozbiljno žele da zadrže svoje nove vernike imaju redovno posećivanje. Naš predlog je da nastavite da posećujete nove vernike jednom sedmično tokom prvog meseca njihovog crkvenog života, a zatim jednom mesečno tokom godinu dana.

Šta možete da radite za vreme ovih poseta? Ko ih posećuje? Očigledno, pastor ne može da postigne sve ove posete. Ustvari, više se postiže ako pastor ne obavlja ove posete. On može da obavi neke, ali laici koji posećuju prenose poruku da je čitava crkva zainteresovana za nove vernike. Takođe, kada posećuju različiti ljudi, to povećava krug ljudi koje novi vernici upoznaju. Ipak, da bi laici posećivali, treba da postoji razlog. Naučio sam da je laiku teško da jednostavno pokuca na vrata i kaže, »Došao sam da te posetim.«

Predlažem da crkva uloži u nove ljude tako što će svaki laik koji odlazi u posetu donositi im neku knjigu ili časopis koji pomaže da bolje razumeju crkvu. Na primer, neki starešina može da svrati i da im prim-

erak knjige sa jutarnjim stihovima za tu godinu i objasni kako da imaju porodično bogoslužjenje. Druge sedmice, starešina može da im odnese neku knjigu Elen Vajt kako bi se bolje upoznali sa darom proroštva. Neko drugi može da donese primerak Glasnika i pokaže novoj osobi kako može da se pretplati na časopis. To može da se uradi i sa drugim časopisima. Možete čak i da im poklonite godišnju pretplatu. Naravno, treba da im objasnite da će godinu dana dobijati časopis besplatno.

Ako imaju decu, direktor škole treba da ih poseti i predstavi im lokalnu crkvenu školu. Mnoge škole nude uvodnu naročitu školarinu za nove vernike za prvu godinu. Drugi posetilac može da bude vođa Izviđača, koji decu poziva da se pridruže Izviđačima. Ovo su samo neki od razloga da ljudi posećuju. Koristite vaš sopstveni plan, ali postarajte se da se ovi ljudi redovno posećuju. Neko će se možda pitati, Ko će platiti sve ove knjige i časopise? Lokalna crkva. To je mala cena za asimilaciju novih vernika. Trošimo na hiljade dolara da bismo dobili nove vernike - hajde da budemo spremni da nešto potrošimo i da ih zadržimo.

Vernici crkve koji posećuju nove vernike treba da dobiju određena uputstva. Treba ih naučiti da ne osuđuju nove ljude. Možda će videti nešto za šta smatraju da nije prikladno. Ne treba da ih osuđuju. Adventistički način života se uči tokom vremena, i ljudima je potreban prostor za rast u okolini koja ih prihvata. Dobro birajte osobe koje posećuju i postarajte se da su u stanju da prenesu sliku prihvatanja novim ljudima.

Male grupe

Verovatno najvažnije što možete da uradite u asimilaciji novih vernika je da ih ubacite u male grupe. Mala grupa postaje odgovorna za njihovu asimilaciju. Mnogo poseta o kojima smo govorili u prethodnom delu mogu da se ostvare u maloj grupi. Prema mom iskustvu, otkrio sam da novi vernici retko, ako i uopšte, napuštaju crkvu kada se priključe maloj grupi.

Male grupe daju prilike za lične susrete kada ljudi mogu bolje da se upoznaju. Naš je cilj da novi vernici steknu sedam prijatelja za šest meseci, i najbolji način da se to ostvari je mala grupa. Ljudi ne mogu da steknu prijatelje ako je jedini put kada se nađu sa drugima subota ujutro, kada svi sede u klupama. Ljudima su potrebne prilike za druženje i interakciju. To se najbolje ostvaruje kroz male grupe.

Crkve koje su planirale službu malih grupa kao nastavak rada posle evangelizacije imaju uređeni sistem prema kojem tokom poslednje sedmice sastanaka već pozivaju nove ljude u male grupe. Male grupe treba da počnu da se sastaju nedelju dana nakon završetka evangelizacije. Nemojte da se brinete ako jedna osoba bude pozvana u pet različitih grupa. To samo pomaže novim vernicima da se osećaju potrebnima. Ako je vašoj crkvi potrebno razumevanje o tome šta male grupe rade, obratite se vašoj oblasti radi podučavanja i materijala.

Seminar o duhovnim darovima

Takođe je važno da se novi vernici uključe u rad crkve što je pre moguće. Sve dok ljudi ne počnu da doprinose životu neke organizacije, oni ne smatraju da pripadaju. Kada jednom počnu da doprinose, njihov rečnik se menja sa »vaša crkva« na »moja crkva.« Novi ljudi ne žele da daju samo simboličan doprinos crkvi - oni žele da daju *značajan* doprinos životu crkve.

To znači da ne želimo da stavimo nove ljude u neke nepostojeće odbore koji nikada ništa ne rade. Oni treba da budu uključeni na takav način da osećaju da doprinose misiji crkve. Da biste to ostvarili, treba zajedno da radite na otkrivanju njihovih darova. Održavanje seminara o duhovnim darovima - bilo kao poseban razred u subotnoj školi ili kao seminar tokom vikenda - važno je za nove ljude. To će im pomoći da otkriju kako ih je Bog nadario i osposobiće ih da pronađu mesto službe u telu, u skladu sa svojim darovima.

Uključenost u službu ne treba da se smatra mogućnošću. I novi i stari vernici moraju da imaju službu u crkvi, u skladu sa svojim darovima. Zato je od imperativne važnosti da posle seminara o duhovnim darovima stvarno dodelimo nove ljude službama koje primenjuju njihove darove. Možda nećete postaviti nove ljude da budu starešine u crkvi, ali ima mnogo mesta na kojima mogu da se uklupe. Novi vernici su naročito dobri u evanđeoskim tipovima aktivnosti.

Svedočenje

Potencijal za svedočenje kod novih vernika najbolji je tokom prve tri godine dok su u crkvi. Tokom tog vremena oni i dalje imaju mnogo kontakta izvan crkve. Ipak, posle tri godine, većina njihovih prijatelja nalazi se u crkvi a njihov potencijal za svedočenje počinje da presušuje.

Zato je važno da se novi vernici odmah uključe u svedočenje o Hristu svojim prijateljima.

Novi vernici mogu da žele da se u njihovom domu organizuju biblijski časovi na koje će pozvati svoje prijatelje. Nije potrebno da ih oni drže, neki drugi vernik treba to da radi, iako novi vernik može da se pripremi da kasnije održava biblijske časove sa drugim prijateljima. Novi ljudi treba da budu uključeni u sledeću evanđeosku aktivnost crkve. Ponovno slušanje poruke na sastancima pomoći će im da se još više vežu za crkvu i utemelje u njenim verovanjima, a to će biti i odlična prilika da pozovu svoje prijatelje.

Što se više prijatelja i članova porodice novog vernika pridruži crkvi, to je verovatnije da će oni ostati vernici crkve. Mnogo je lakše zadržati osobu kada se cela porodica pridruži crkvi, nego kada se pridruži samo muž ili žena. Mnogo je mudrije usmeriti se na osvajanje celih porodica nego na izolovane pojedince.

Izdaje: Glavni odbor hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za misionstvo pri Glavnom odboru
Odgovara: Laslo Galus
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2009.
Za internu upotrebu